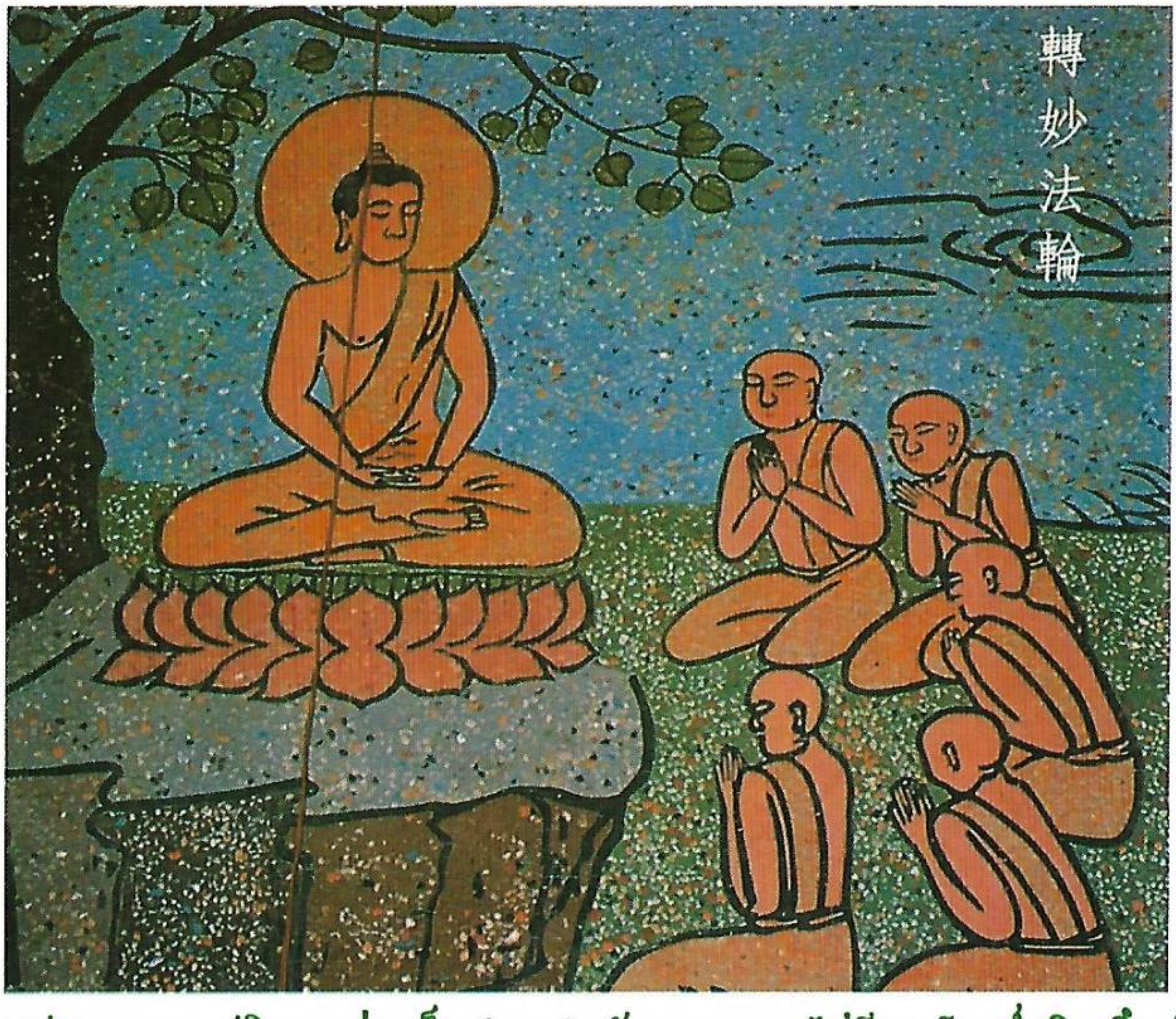
พระคัมภีร์ (ปริศนาธรรม)

18 พระอรหันต์

เพิ่มพิเศษ ตัวตาย ชื่อไม่ตาย
อีก 4 บท

รางวัล นราธิป พ.ศ. 2554

เรียบเรียงโดย ธ. ธีรทาส

ภาพปฐมเทศนา-ปริศนาอย่างเซ็น (ฌาน) วันแรกเทศนาไม่มีพระโอษฐ์-จิต-ถึง-จิต

พระคัมภีร์ (ปริศนาธรรม) 18 พระอรหันต์

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือธรรมทานเฉพาะกิจ ทาง ป.ณ.

ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2555 พิมพ์ 10,000 เล่ม

แต่ส่งห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ เป็นธรรมทานไป 6,000 เล่ม

นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ

ส. ธโนฆาภรณ์ รองผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ

นายพงศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ กรรมการจ่าหน้าซองห้องสมุดต่างๆ

นายอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

นางลี้ไซ้ลั้ง กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดวัดต่าง ๆ

น.ส. พรแก้ว นิลผาย กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

นายทวี-ไก่-ชนะชัย สุชนารักษ์. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด กรรมการจัดถ่ายทำรูปภาพเล่มต่าง ๆ

ชมรมธรรมทานทาง ป.ณ. เบ๊าเก็งเต๊ง กทม.

231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(พิมพ์แจกธรรมทาน)

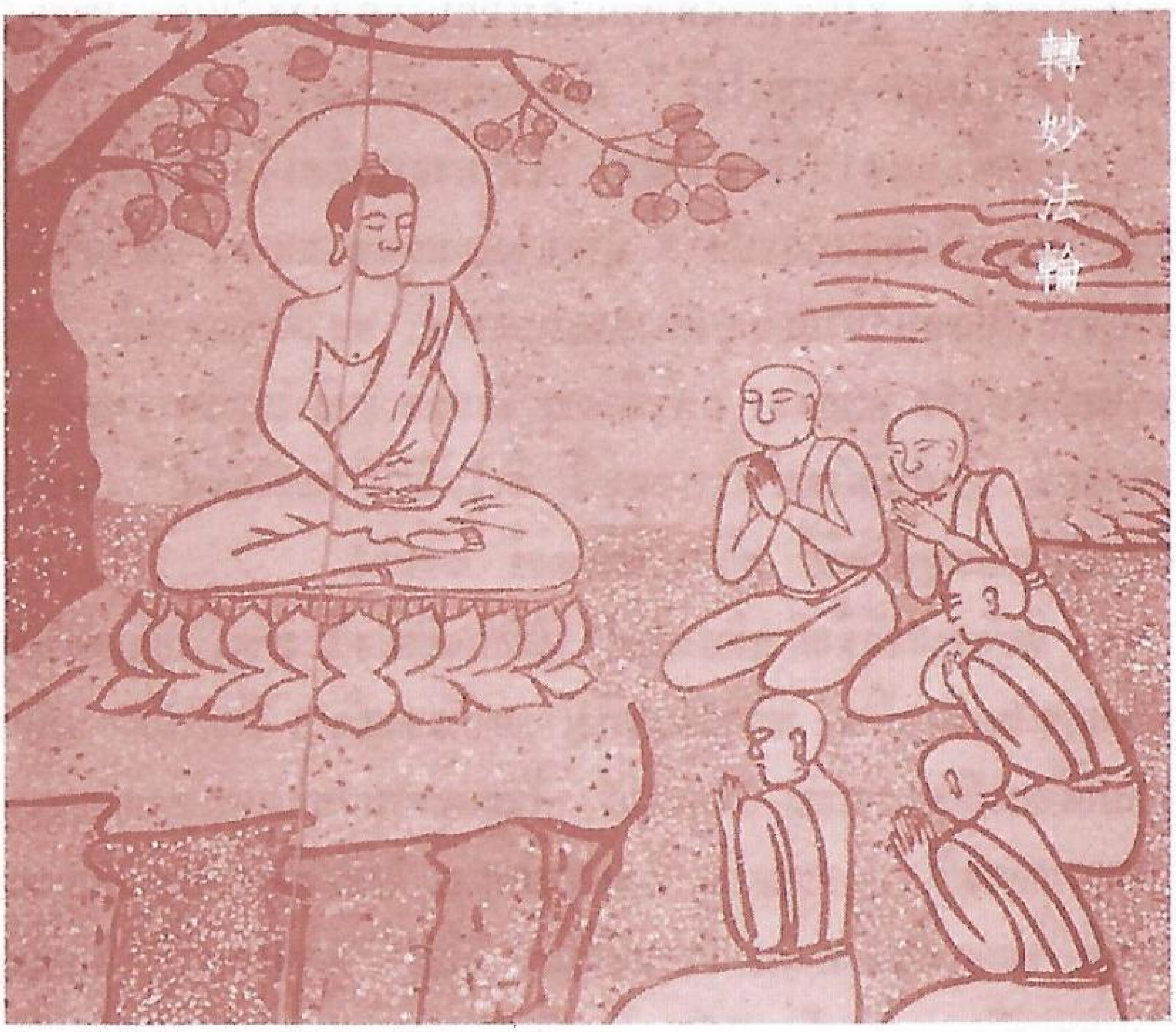
พระคัมภีร์ (ปริศนาธรรม)

18 พระอรหันต์

และ

ตัวตาย ชื่อไม่ตาย

เรียบเรียงโดย ธ. ธีรทาส

ภาพปฐมเทศนา–แบบอย่างเซ็น (ฌาน)

โบราณถ่ายทอดสืบกันลงมา เป็นพุทธิปัญญาเพื่อการให้รู้แจ้งสัจจธรรม "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" จุดเด่นพิเศษตรงที่รูปภาพพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี "ไม่มีปาก" จัดว่าเป็นปริศนาชั้น "โลกุตรธรรม" คือตอนที่เทศนาธรรมโปรด พระเบญจวัคคีย์ทั้ง 5 องค์. พุทธิปัญญาของอริยครูสายเซ็นว่า พระพุทธองค์ถ่ายทอดธรรมะด้วย "จิต–ถึง–จิต" ต้องไม่มีภาษาพูด หรือใช้เสียงของมนุษย์เอามาพูดแทนคำว่า "นิพพาน" ให้ถูกต้องตรงสภาวะสัจจธรรมที่แท้จริงไม่ได้เลย ส่วนที่สอนกันได้พูดกันได้นั้น ก็เพียงแค่อุปไมยให้เข้าเป้าหมายหรือให้ใกล้เคียงได้ดีที่สุดเท่านั้นเอง เพราะว่า "นิพพาน" เป็นปัจจัตตัง รู้ได้ด้วยเฉพาะตนเองเมื่อบรรลุถึงธรรมนั้นต่างหาก ! คือ "คนรู้ไม่พูด–คนพูดไม่รู้" ต้องหุบปากเงียบแล...

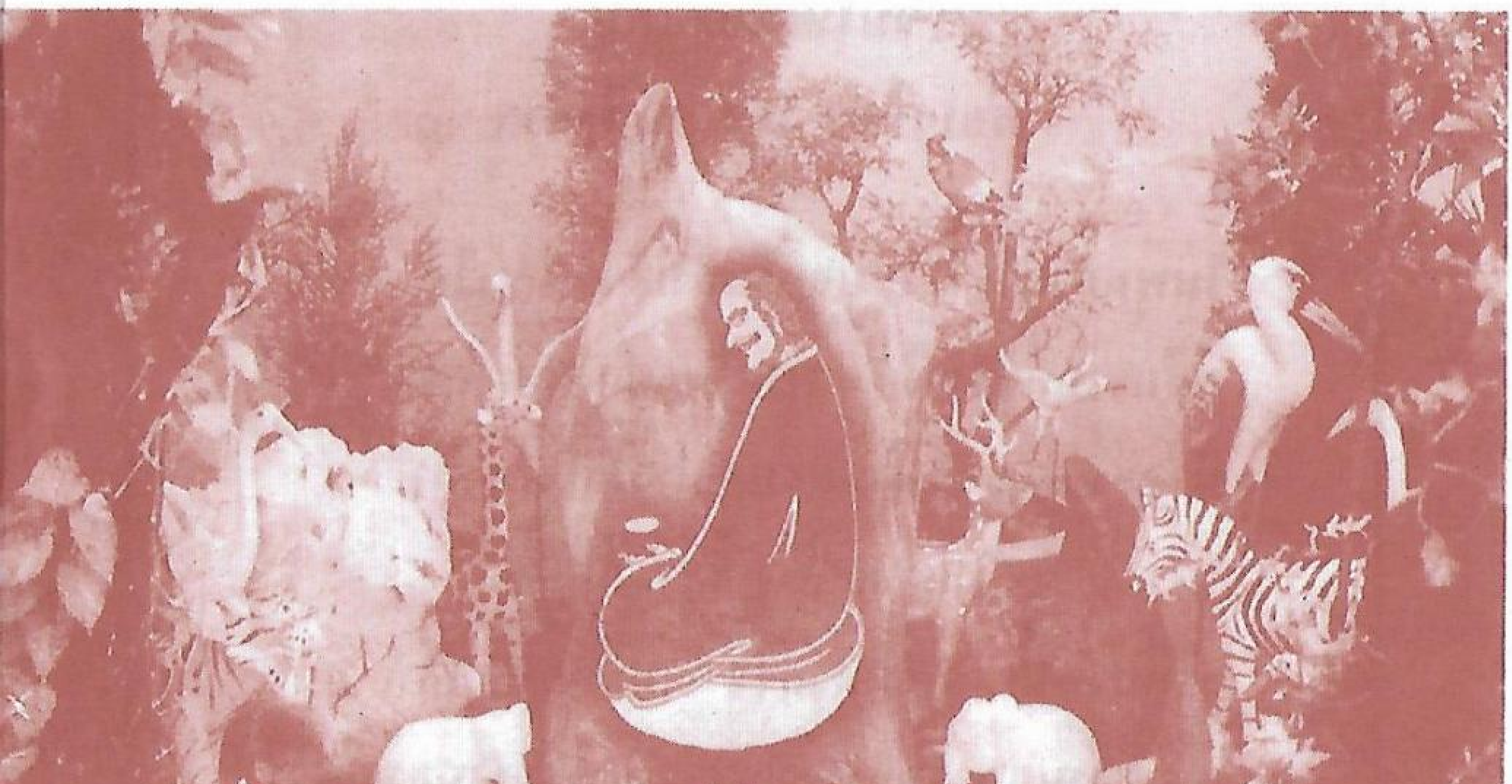
ภาพนี้ซินแส เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้นำมาจากเมืองจีน 50 กว่าปีแล้ว. ต่อมามีแขกเป็นชาวเยอรมัน 3 ท่านมาเยี่ยมพุทธสมาคม เป่าเก็งเต๊ง เป็นอาจารย์สอนวิชาปรัชญาทางศาสนาต่าง ๆ พอได้เห็นภาพนี้ เกิดความประทับใจ หยุดนิ่ง ! แล้วจึงถาม ธีรทาส ว่าทำไมรูปพระพุทธเจ้าศากยมุนี บนฝาผนังหน้าโรงเจคุณนี้ จึงไม่มี "พระโอษฐ์" แสดงธรรมโปรดเบญจวัคคีย์ ทั้ง 5 พระองค์ สงสัย ?

หลังจากได้ฟังคำอธิบายแล้ว ฝรั่งยกมือไหว้ สาธุ ! บอกว่าเป็นภาพแรกในเมืองไทย หรือในเอเชีย เท่าที่เขาทั้ง 3 ได้ผ่านมา เป็นภาพที่ซ่อนปริศนาธรรม (โกอาน) ชั้นสูงสุดยอดของพระพุทธศาสนา "สุญตาธรรม" คือ ความว่าง สื่อความหมาย ให้ผู้เห็นภาพแล้วคิดออกตรงที่ พระพุทธเจ้าเทศนาธรรมวันแรก ไม่มี "พระโอษฐ์" เทศนาถ่ายทอดสัจจธรรม ด้วย "จิต–ถึง–จิต" แล...สาธุ !

ธ. ธีรทาส

พระคัมภีร์ (ปริศนาธรรม) พระ 18 อรหันต์

เรียบเรียงโดย ธ. ธีรทาส

สวนหิน-อัตตา-อนัตตา-สุญตา
โดย ทวี-ไก่ สุชนารักษ์

ภาพ พระอรหันต์ 18 องค์แสดงธรรม

十八阿羅漢

(จับโป๊ยออล่อหั่น)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

ในพุทธวิหาร – โรงเจเป๊าเก็งเต๊ง บ่อนไก่. กทม.

พิธีกรรมทำกงเต๊ก – พระโมคคัลลานะเถระ

นำดวงวิญญาณข้ามสะพานดอกบัวเทวดา

(ไน่ฮวยเซี่ยงเกี๊ย – ฉิกจิว)

ยังมีปริศนาธรรมแทรกไว้ – เปลือกห่อแก่น

เป็นความฉลาดของอริยครู – เทศนาสอนธรรม

โปรดลูกหลานญาติมิตรได้ฟังธรรมในงานศพ

ความเห็น ตันม่อเซี้ยง, เสถียร โพธินันทะ,

หลวงจีนคณาณัติ เย็นบุญภิกขุ นักปราชญ์ต่าง ๆ

การตั้งปณิธาน – ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน?

(เพิ่มเรื่องพิเศษอีก 4 บท)

ดร. พุทธทาสภิกขุตั้งชื่อ – ตัวตายชื่อไม่ตาย

ชาวพราหมณ์ อินเดีย บูชาศาลพระภูมิ

ชาวพุทธบูชาศาลพระพุทธภูมิ – อรหัตภูมิ

นำพระพุทธรูปปางประจำวันตั้งในศาลนั้นด้วย

มีแต่เป็นบุญกุศล – เจตนาดี – คือกรรมดี

ปลูกบุญกุศลสัมพันธ์บูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ ทุก ๆ พระองค์

และทวยเทพ พระภูมิท่านเคารพนับถืออยู่แล้ว

เสถียร โพธินันทะ

วัดกันมาตุยาราม กทม.

พ.ศ. 2500

คำอนุโมทนา

กองบุญชมรมธรรมทาน ทอดผ้าป่าส่งห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ จัดพิมพ์ เรื่อง พระคัมภีร์ (ปริศนาธรรม) 18 พระอรหันต์. และเรื่อง ตัวตายชื่อไม่ตาย 4 บท. อยู่ท้ายเล่ม เพื่อให้เพาะเชื้อบุญกุศล และได้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่ง "โพธิจิต" ให้เกิดขึ้นแพร่หลายสืบไป พิมพ์จำนวน 10,000 เล่ม (ส่งห้องสมุดฟรีไป 4,000 เล่ม)

ข้าพเจ้า ขอขอบคุณ นายบุญฤทธิ์ รัตนชินกร (แต้อีเลียก) นายกพุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง (ยุคก่อตั้ง) ที่ได้จัดการถ่ายทำภาพท่านเจ้าคุณ พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ. ไชยา ท่านเจ้าคุณพระสาสนโสภณ (ปัจจุบันคือสมเด็จพระสังฆราช ญาณสังวร วัดบวรนิเวศน์ กทม.) ท่านเจ้าคุณ พระปัญญานันทะภิกขุ วัดชลประทาน อ. ปากเกร็ด และถ่ายรูปภาพ พระภิกษุชาวอังกฤษ เยอรมัน และอินเดียต่าง ๆ ไว้เป็นอนุสรณ์เนื่องในวันทำบุญแซยิดของซินแส เซ่งง้วน แซ่เล้า เจ้าของผู้ก่อตั้ง พุทธวิหาร–โรงเจ เบ้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. รูปถ่าย พ.ศ. ๒๕๐๑

ขอขอบคุณ นายทวี–ไก่ สุขนารักษ์ สร้างภาพปก ทำสวนหิน "อัตตา-อนัตตา-สุญตา" และนายพงษ์ศักดิ์ พายัพทิศารักษ์

โดย ธ. ธีรทาส (ช. ๑)

ได้เอื้อเฟื้อรูปภาพสีน้ำมันของ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (รูปตอนหนุ่มก่อนอายุ 20 ปี) และขอบคุณนายสัมพันธ์ อาภรณ์พานิช ได้ช่วยจัดทำถ่ายรูปเล่ม เรื่อง ตัวตายชื่อไม่ตาย 4 บท. ซึ่งพิมพ์ไว้ท้ายเล่มนี้

เรื่องตัวตายชื่อไม่ตาย 4 บทนี้ ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ ดร. พุทธทาสภิกขุ อ. ไชยา ได้ตั้งชื่อไว้ให้ตั้งแต่ พ.ศ. 2510

พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์

ฉบับเริ่มแรกที่ เป้าเก็งเต๊ง พิมพ์แจกทาน ไม่มีเรื่อง
"ตัวตายชื่อไม่ตาย" 4 บทนี้

นับถือคุณธรรมในดวงจิต
จาก ธ. ธีรทาส
(นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

(ซ. 10)

คำนำเรื่อง
พระอรหันต์ 18 องค์
(จับโป๊ยออล่อหั่น)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

เรื่อง พระอรหันต์ 18 องค์นี้ ตามตำนานของ พระพุทธศาสนา ฝ่ายมหายาน ภาษาจีนแต้จิ๋ว เรียกว่า "จับโป๊ยออล่อหั่น" แปลความจากภาษาสันสกฤต มาเก็บไว้เป็นภาษาจีน หลักฐานที่อ้างอิงมีหลายสำนวน มาหลายทาง แต่ที่ชาวจีนรู้จักกันแพร่หลายดี ก็คือตอนที่ "พระถังซำจั๋ง" จาริกไปศึกษาธรรมที่อินเดีย แล้วได้นำเอาพระคัมภีร์ต่าง ๆ เป็นหลักสูตรที่สอนในมหาวิทยาลัย นาลันทา กลับมาแปลไว้เป็นภาษาจีน[1]

มีพระคัมภีร์สำคัญอยู่เล่มหนึ่งชื่อ "ฮวบจูกี่ (ธรรมรัตน์) หรือ บันทึกพระธรรมรัตน์" เป็นพระคัมภีร์ทางลังกาทวีป ได้เก็บไว้เป็นภาษาจีนมีอายุยืนนานถึงหนึ่งพันปีขึ้นไป

พระคัมภีร์เล่มนี้แพร่หลายไปจนถึงพวกนักแต่งบทละคร นำเอาไปเล่นเป็นงิ้ว สำนักวัดเสาหลิน (เซี่ยวลิ้มยี่) หรือสำนัก

---

1 สมัยราชวงศ์ถัง แผ่นดินพระเจ้าลี้ซี่หมิน ฮ่องเต้ เสถียร โพธินันทะ

บู๊ลิ้ม บู๊ตึ๊ง ต่าง ๆ ใช้ชื่อ 18 อรหันต์ ตั้งชื่อสำนัก หรือชื่อตำรา พิชัยสงคราม เพื่อใช้ในยุทธจักรต่าง ๆ

สรุปย่อความ ชี้วประวัติเดิมว่าทั้ง 18 องค์เกิดในอินเดีย ก่อนออกบวชเป็นมหาโจรสลัดที่ร้ายกาจมาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ต้องเสด็จไปโปรด เทศนาธรรมต่าง ๆ ให้ฟังจนได้สติ และเห็นภัยการก่อเวรกรรมในวัฏสงสาร พอได้ธรรมจักษุ แล้วก็พร้อมใจกันทิ้งอาวุธ หยุดทำบาปก่อเวรภัยในโลกียภูมิต่างๆ

ทั้ง 18 องค์เกิดศรัทธาจิต ขอออกบวชติดตามพระพุทธองค์ไป เพื่อได้ศึกษา "โลกุตรธรรม" เป็นธรรมะชั้นสูง พอรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จิตเข้าถึงธรรม รู้แจ้งสัจธรรม เนื่องด้วยธรรมะ "อัตตาบุญ-อนัตตาบุญ-สุญตาทาน" จนถึงชั้นที่จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ต่างๆ จิตเข้าช่องว่าง พบความว่าง "สุญตา (นิพพาน)"

ต่อมาได้บรรลุถึงพระสูตร ที่ตรัสไว้ว่า "ขันธ์ 5 ว่าง ทุกข์ใจทั้งปวงจะดับหมด" ที่สุดบรรลุธรรมเป็น "พระอรหันต์" ก็ได้ออกเทศนาธรรมโปรดสัตว์ มีชื่อเสียงมากในสมัยพุทธกาลแล...

เมื่อถึงยุค พระอริยครูบา สายตรงนิกายเซ็น (ฌาน) ท่านได้เทศนาสอนธรรมให้แก่ศิษย์ ก็นำเอาภาพ 18 พระอรหันต์ คือ

ปางต่าง ๆ เหล่านี้ นำออกมาเทศนาชี้แจงสอนธรรมะ ตามแบบของครูบาดั้งเดิมที่สอนถ่ายทอดกันสืบไว้ ท่านว่าภาพนี้เป็นการแสดงธรรม ตามพระคัมภีร์มหากุศโลบายโพธิสัตว์ ให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วได้ประทับจิต ติดวิญญาณ ฟังธรรมประทับใจ เก็บไว้เป็นอนุสัยที่ก่อน ได้เป็นอย่างดีแล... สาธุ!

ภาพ พระอรหันต์ 18 องค์ มีเอกลักษณ์แสดงท่าต่าง ๆ เฉพาะแบบ ๆ ไม่ซ้ำกัน เช่น ขี่มังกร ขี่สิงโต ขี่เสือ ยกมือแบมือ ชี้นิ้วต่าง ๆ ทุกอิริยาบถ มีความหมายเป็นปริศนาสอนธรรมะ ให้ผู้ชมเห็นแล้วจะจดจำได้ง่าย ๆ อย่างหนึ่ง หรือศิษย์โง่เห็นฟังแล้วรู้หัวข้อธรรมะ เป็นการจารึกเรื่องราวสมัยโบราณ ที่ยังไม่ได้ใช้ตัวหนังสือ ตัวอักษรยังไม่แพร่หลายอย่างหนึ่ง เป็นความฉลาดมีสติปัญญาที่จะเก็บเรื่อง หลักธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่าง ๆ สมัยโบราณไว้ได้เป็นอย่างดี แบบหนึ่ง แทนการจารึกด้วยตัวอักษรก็ได้

ภาพ พระอรหันต์ 18 องค์นี้ ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ตอนอายุ 8 ถึง 12 ขวบ ก็ได้เคยเห็นและฟัง พระภิกษุ หลวงจีนรุ่นเก่า ๆ ท่านอธิบายมาหลายอาจารย์แล้ว เด็กเห็นฟังแล้วชอบใจตรงที่ฟังแล้วชอบมากที่สุดนั้น ก็คือภาพ พระอรหันต์องค์แรก (ภาพที่ 1) เพราะว่าเห็นภาพท่านเก่งจับเอามังกรมาขี่ได้ เก่ง

จังเลย! และภาพ พระอรหันต์องค์สุดท้าย (ภาพที่ 18) ท่านจับเสือเอามาขี่เล่นได้ ชนะเสือดุร้ายได้เก่งดี สนุก!

บางครั้งบิดาข้าพเจ้า ท่านพูดติดตลก มีท่าที่ขึงขัง เสือดุอย่างไร? วิธีสู้มังกรอย่างไร? ช่างดึงดูดอารมณ์ของเด็ก และยังแทรกนิทานคติธรรม เด็กชอบฟัง ผู้ใหญ่ไม่เบื่อการเรียนธรรมะ

ส่วนคำพูดที่ท่านได้เปรียบเทียบให้รู้สอนธรรมะ เช่นคำว่า "จิตเกิดดับ" มีกันทุก ๆ คน จิตเกิดและดับของคนในวันหนึ่งๆ นั้น เปรียบได้เหมือนดังมังกร ตัวมังกรกำลังดิ้นไป และอนุสัย "อนุสัยจิต" ของคนนั้นก็เหมือนดังเสือดุร้าย เสือมันกัดคน กัดตนเอง และกัดผู้อื่น ๆ ยิ่งมีอนุสัยจิตที่ชั่วร้ายแล้ว ตนเองก็เป็นทุกข์ใจ คนอื่นก็เดือดร้อนด้วย

ธ. ธีรทาส. ตอนเด็ก ๆ ชอบฟัง แต่ก็ฟังไปอย่างนั้น เพราะสนุกดี ! จดจำคำพูดและกิริยาท่าที ของพระอาจารย์หลวงจีน บางองค์ท่านเก่งการเล่านิทานเซ็น (ฌาน) เด็กฟังแล้วขบขันชวนคิด บางครั้งอดที่จะหัวเราะไม่ได้...แต่ในความหมายธรรมะ ในแง่สอนธรรมะให้ฟังนั้น ไม่รู้เรื่องเท่าไรนักเลย

พวกเด็ก ๆ รู้แต่ว่า พวกมังกรมันมีฤทธิ์ พ่นไฟและน้ำออกมาได้ ถ้าเสือมันก็ดุร้ายกินคน สนุกดี! ใจจริงแล้วคิดอยาก

จะเป็นพระเอก ตรงที่จับเสือ และขี่มังกรอย่างนั้น ถ้าทำได้ มีครูสอนให้เรียนเป็นเอาคนหนึ่งวา...

คำพูดต่าง ๆ เหล่านี้ โอ...มันช่างผูกจิต หน่วงเหนี่ยวอารมณ์ตอนวัยเด็กมาก ๆ มีอารมณ์ค้างไว้จนถึงทุกวันนี้ ทำให้มีสติปัญญาช่วยผลิตผลงานวรรณกรรมชุดนี้ ออกมาเป็นวิทยาทานได้ ข้าพเจ้าคิดถึงบุญคุณของท่านอริยครูทุก ๆ ท่านที่ประทับจิตติดวิญญาณ ธ. ธีรทาส ไว้เสมอมา ยังหวังผลงานนี้อีก 100 ปีข้างหน้า ๆ โน้นคงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญในธรรมาณาจักรใจนี้ได้โปรดสรรพสัตว์สืบไปบ้างแล... สาธุ!

ธ. ธีรทาส

(นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

นายกพุทธสมาคมเป่าเก็งเต็ง

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

สารบัญ

ตัวตายชื่อไม่ตาย

หน้า

(ทั้ง 9 บท. ดร. พุทธทาสภิกขุ. ชอบเรื่องนี้มาก)

慶 友 尊 者

1 พระอรหันต์ตี๋ลี (นนทิมิตร)

ปุถุชนจิตเกิดภัยร้ายดังมังกร

ต้องใช้อุบายปราบกิเลส ฯ

จิตจะสงบเย็นดังพบดวงแก้ว

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป – มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

บทที่ 1

ภาพที่ 1 ขี่มังกร ถือดวงแก้ว เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ขี่มังกร ถือดวงแก้ว

พระอรหันต์คีลี (นนทิมิตร) องค์ที่ 1

慶 友 尊 者

"ปุถุชนจิตเกิดดับร้ายดั่งมังกร
ต้องใช้อุบาย–ปราบกิเลส ฯ
จิตสงบเย็น–ดังพบดวงแก้ว"

พระอรหันต์คีลี (นนทิมิตร) องค์ที่ 1 ปางนี้โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปเปรียบเทียบ ให้ผู้ชมเห็นภาพแล้ว ปีติสุขใจประทับจิตเป็นปริศนาธรรมะ จะได้จดจำหัวข้อที่สอนธรรมะไว้ได้ง่ายขึ้น นักปราชญ์ทางโบราณคดีว่า ใช้ในสมัยที่ยังไม่มีตัวอักษร ยังไม่ได้ใช้ตัวหนังสือ การขีดเขียนยังไม่แพร่หลายดีนัก ความฉลาดของอริยครูท่านก็จารึกเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ได้ดีอย่างหนึ่ง

ดังเช่นมนุษย์ปุถุชนคนโลกีย์นั้น ในวันหนึ่ง ๆ มีแต่จิตเกิดดับ คือไม่คิดเรื่องที่ดี ก็คิดเรื่องที่ชั่ว จิตเกิดคิดบุญ จิตเกิดคิดบาป (เป็นของคู่–กฎทวินิยม) ซึ่งทางธรรมะว่าล้วนแล้วแต่ก่อเรื่องโลกีย์ต่าง ๆ "ก่อโลกียกรรม" ทั้งสิ้นแล...

ความฉลาดของอริยครูสอนธรรมะ ท่านสร้างเป็นรูปเปรียบเทียบไว้ว่า จิตของคนที่เกิดและดับ เปลี่ยนแปลงจิตใจไปนั้น มันเหมือนดังตัวมังกรที่มีชีวิต "จิตเกิดดับเหมือนดังมังกร มันมีฤทธิ์เดช." ต้องระวังๆ พิษภัยไว้แล...

ทางภาษาธรรมะสอนไว้ว่า จิตเกิดและจิตดับ เป็นอัตตาเป็นตัวตน พอนานๆ ก็เคยชินเรียกว่า นิสัย (แส่ 性) เป็นนิสัยก่อน ถ้าเก็บสะสมไว้มากๆ ยิ่งขึ้นไปเรียกว่า อนุสัย (ปึงแส่ 本性)

เมื่อเป็น "อนุสัย" แล้วย่อมจะมีกรรมวิบากตามมาเหมือนมีอิทธิฤทธิ์ที่ร้ายกาจจะเล่นงานเราได้ เหมือนงูพิษงูใหญ่มังกรที่มีพิษร้ายกาจ ที่จะกัดตนเอง และกัดผู้อื่นๆ เวลามันแสดงฤทธิ์อาจจะทำให้คนขาดสติปัญญาจิตหวั่นไหวง่ายๆ เกิดโทสะจิตอารมณ์เสียจนควบคุมกายใจไม่อยู่ในสายกลาง จิตไม่ว่างมีแต่ทุกข์ทรมานกายใจมากแล...

ถ้ารู้ธรรมชาติของจิตไว้บ้าง เท่ากับรู้ทันพิษร้ายกาจนั้นยังช่วยป้องกันรักษาโรคทางอารมณ์ต่างๆ ควบคุมระบบประสาทไว้ได้มาก อย่างน้อยมีเพื่อนทางใจทุกๆ วัยของชีวิต จิตไม่หวั่นไหวตามโลกธรรมต่างๆ เท่าไรนัก "เขาติเราไม่โกรธ–เขาชมเราไม่หลง" สูงขึ้นไปจนบรรลุถึงธรรมะที่ "พ้นบุญ–พ้นบาป."

พระอรหันต์ ปางนี้ท่านเทศนาธรรมสอนไว้ว่า ต้องใช้อุบายทางธรรมะ ปราบกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน–ดับต้นเหตุนี้ลงเสียก่อน ที่มือพระอรหันต์ปางนี้มือขวาท่านถือห่วงและชูให้ดู ยกสูงสุดยอดจ้องจะคล้องคอตัวมังกรร้ายนั้น ให้ได้เสียก่อน คือจับวาระจิต หรือจับมังกร เอามาขี่ (คือควบคุมจิตไว้ให้ได้มาก ๆ นั่นเอง)

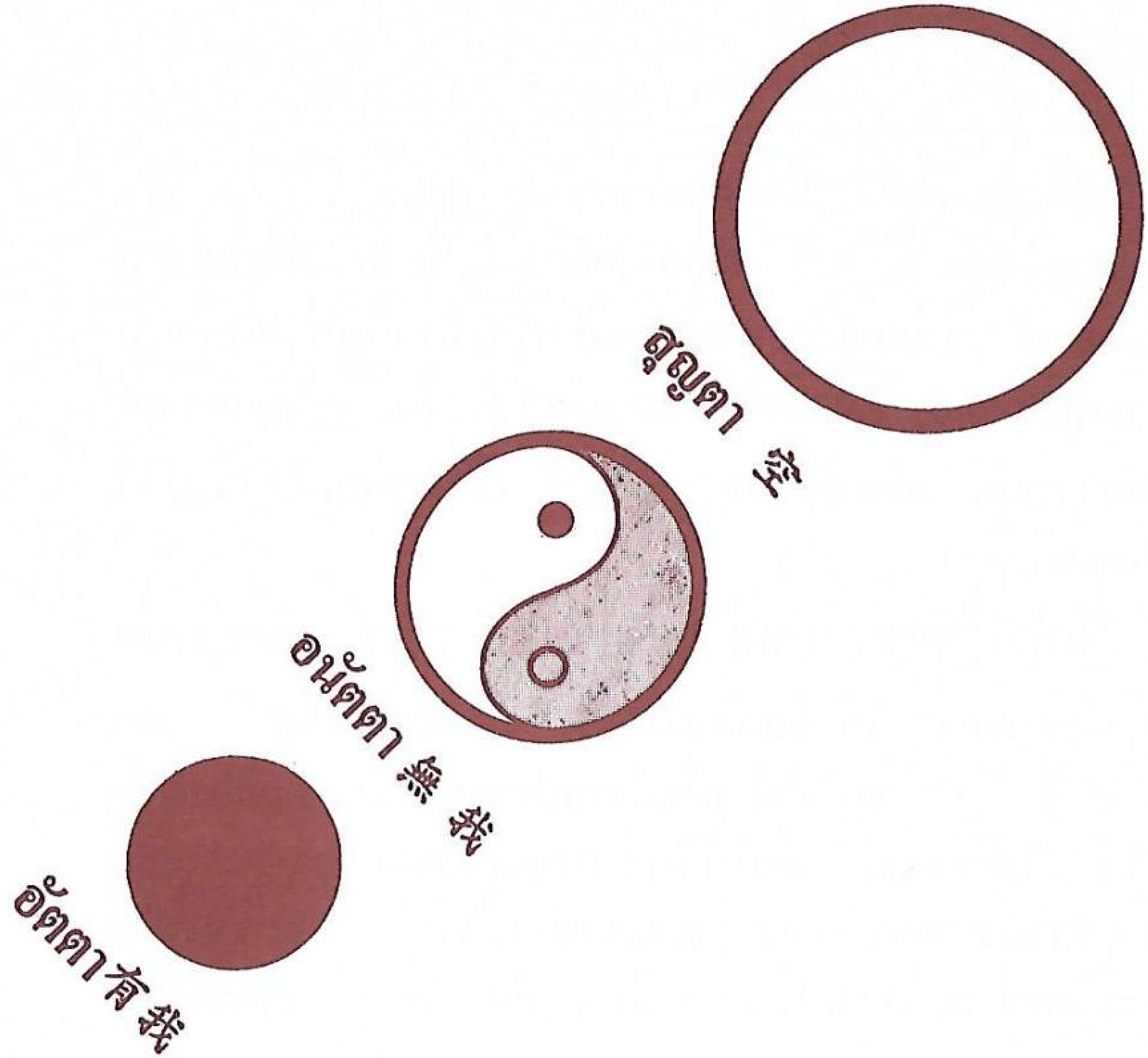
ที่ห่วง พระอรหันต์ ถือชูไว้นั้นมี 7 ปุ่ม แต่ละปุ่มนั้นมีความหมายถึง ให้ใช้หลักธรรมะ "โพชฌงค์เจ็ด"[1] เอาโพชฌงค์ 7 มาใช้จับมันได้ เพื่อปราบปรามฤทธิ์เดชของมังกรร้ายให้ได้ ให้เชื่องลง คือให้จิตเราสงบเย็นว่างเบากายใจลงก่อน ทุก ๆ วัยของอายุคนสมควรรู้ธรรมะอย่างนี้ไว้บ้าง จะเป็นกำไรของชีวิตอย่างมหาศาลในชาติหนึ่ง ๆ คือรู้ธาตุจิตรู้กรรมวิธีชนะใจตนเองก่อนแล...

ลูกกลม ที่มือซ้าย พระอรหันต์ จับดวงแก้ว เปรียบเทียบให้เห็นว่า เมื่อพบธรรมะคือพุทธะ จิตเป็นธาตุรู้จิตเป็นตัวรู้ พอจิตสงบเย็นลงความสว่างแจ่มใสจะเกิดขึ้นบ้าง จะมีสติปัญญารู้ผิดรู้ถูก รู้ดี รู้ชั่ว ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดีขึ้นมาก ใช้แก้ไขปัญหาชีวิตต่าง ๆ เหมือนดังพบดวงแก้วสารพัดนึก ชนะได้ จับมังกรมาขี่เล่นได้แล... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

---

1 ดูคำอธิบายหลักธรรม "โพชฌงค์เจ็ด" ในหนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 1 โดย ธีรทาส

*อัตตา–เป็นโลกียธรรม. อนัตตา–เป็นโลกียธรรมชั้นสูง. สุญตา–เป็นโลกุตรธรรม. จาก ธ. ธีรทาส.

*ศาสนาหรือลัทธิต่าง ๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความสรุปแล้วมี ๓ กลุ่ม. คือ (1) กลุ่มอัตตา (กำไว้จนแน่นเลย) (2) กลุ่มอนัตตา (จับบ้าง–ปล่อยบ้าง–หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยวางหมดหรือว่างทั้งปวงแล..) จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.

*ภาพนี้เป็นอักษรโบราณ ถ้ารู้ความหมายแล้วแทบจะว่าได้รู้จุดยืนแก่นหรือโครงสร้างของทุก ๆ ศาสนาในโลกมนุษย์นี้ จาก ส. โพธินันทะ.

阿氏多尊者
2 พระอรหันต์อะสะโต (อชิต)
หัวใจพระ
บอกธรรมอยู่ใน - กาย
สอนพุทธะอยู่ใน - จิต

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไป บ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 2 หัวใจพระเป็นปริศนาสอนธรรมะ

หัวใจพระ

พระอรหันต์อะสะโต (อชิต) องค์ที่ 2

阿 氏 多 尊 者

"บอกธรรมอยู่ใน-กาย
สอนพุทธะอยู่ใน-จิต"

พระอรหันต์อะสะโต (อชิต) องค์ที่ 2 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปเปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขใจ ประทับจิตเป็นปริศนาสอนธรรมอย่างฉับพลัน ให้ชาวบ้านที่ยังไม่รู้จักหนังสือ หรือผู้ที่ยังไม่มีเวลาอ่านพระคัมภีร์ เพียงแต่ได้เห็นภาพ ก็เกิดความคิดเกิดสติปัญญาทางธรรมต่าง ๆ ช่วยจดจำหลักธรรมไว้ได้มาก มีความหมายกินความใน **พระไตรปิฎก** แทบทั้งหมด (พวกนิยมธรรมกายชอบมาก)

พระอรหันต์ปางนี้ เป็นการเทศนาแสดงธรรม ท่านเปิดหน้าอกเผยให้เห็นพระ **หัวใจพระ หัวใจพระธรรม** รวมทั้งนิกายหินยานและมหายาน ก็อยู่เพียงแค่นี้ **"บอกธรรมะอยู่ในกายตน สอนพุทธะอยู่ในจิตตน"** เปิดโลกธรรมทั้งปวงแล้วแล... สาธุ!

ยังบอกอีกว่า ไม่ต้องเสียเวลาไปเที่ยวค้นหาธรรมะ ไปสำนักโน้นไปวัดโน้น หรือไปเมืองโน้นต่าง ๆ ทำอย่างนั้น มันยังอยู่ห่างไกล ๆ ตนมากเกินไป ท่านบอกความจริงให้พึงรู้ไว้ว่า ทุก ๆ คนก็มีเชื้อแห่งธรรมกาย "ธรรมกาย" ทุก ๆ คนก็มีเชื้อแห่งพุทธจิต "พุทธจิต" พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนีตรัสไว้ว่า "สรรพสัตว์คือพุทธะ พุทธะมีอยู่ในจิตใจของสรรพสัตว์"

แล้วการไปศึกษาธรรมะ ที่อยู่ภายนอกกายตน ไร้ประโยชน์. และศึกษาธรรมะที่อยู่นอกจิตตน ก็ไร้ประโยชน์. เพราะว่าไม่ใช่ทางพบมรรคผลนิพพาน ไม่หลุดพ้นทุกข์กายทรมานใจ ไม่หลุดพ้นวัฏสงสารอีกด้วย ภาพนี้สอนอมตะธรรม–เป็นอมตะพจน์อีกด้วยแล . . .

พึงสมควรจะต้องจดจำเรื่องนี้ไว้ให้ดี ก็เท่ากับได้หัวใจ "พระธรรมกาย" หัวใจพุทธะจิตไว้แทบทั้งหมดแล้วแล . . . สาธุ !

โดย ธ. ธีรทาส

因竭陀尊者
3 พระอรหันต์อิคะโต (อิงคท)
อุ้มบาตร
สัตบุรุษปีติใจอยู่สันโดษ
ยินดีในสิ่งที่ตนมีและตนได้

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพ กิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนา สอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่าน พิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไป บ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 3 อุ้มบาตรเป็นปริศนาสอนธรรมะ

อุ้มบาตร

พระอรหันต์อิคะโต (อิงคท) องค์ที่ 3

因 竭 陀 尊 者

"สัตบุรุษปีติใจอยู่สันโดษ
ยินดีในสิ่งที่ตนมีและตนได้."

พระอรหันต์อิคะโต (อิงคท) องค์ที่ 3 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูป เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขใจ ประทับจิตใจเป็นปริศนาสอนธรรม ตัวอย่างว่า เมื่อจับมังกรร้ายผ่านไปได้แล้ว นั่นคือควบคุมจิตใจตนเองได้บ้างแล้ว จะเห็นแจ้งว่าธรรมะอยู่ในกายตน จะรู้แจ้งว่าพุทธะอยู่ในจิตตน. (รู้พระธรรมไปครึ่งตู้)

เมื่อได้ผ่านมาถึง 3 ด่านนี้ได้แล้ว ได้บรรลุธรรมจักษุ ตรัสรู้แจ้งอนุสัยตน จนบรรลุถึงธรรมนั้นจึงจะเริ่มมีจิตว่างบ้าง จิตว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน เป็นพื้นฐานก่อน จึงจะพบนิพพาน จิตเย็นว่างเบากายใจแน่นอนแล...

แล้วความอยู่รอดของสังขารชีวิตนั้น สัตบุรุษ[1] มีความ

---

1 ครั้งหนึ่ง เสถียร โพธินันทะ. และ ธีรทาส. ได้ไปนมัสการ ท่านเจ้าคุณสวนโมกข์ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ พักการอบรมผู้พิพากษา และอัยการอยู่ที่วัดปทุมคงคา มีช่องว่าง จึงได้ถามท่านเจ้าคุณ คำว่า "สัตบุรุษ" กับคำว่า "อรหันต์" ต่างกันอย่างไร ? ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ตอบว่า

สันโดษยินดีในสิ่งที่ตนมี ตนได้ ไม่โลภเกินฐานะตน อาศัยบาตรนี้พอได้ปัจจัย 4 มีความยินดีเท่าที่ตนได้พออดพอทนไปได้ก็พอใจแล้ว จิตมุ่งแต่ทำการโปรดสัตว์ เท่าที่จะโปรดได้ เรียกว่าอาศัยอยู่กับอาณาจักรแห่งความว่าง อยู่กับธรรมชาติ "ตถตา" แปลความว่า ความเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น ความเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้ เป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า "ตถตา"[1] แล...

โดย ธ. ธีรทาส

หลักฐานครั้งหลังที่สุด อินเดีย ได้เปิดพระเจดีย์เก่ายุคแรก ที่บรรจุอัฐิ ของพระสารีบุตร ขึ้นมาได้พบว่า ตัวผอบที่บรรจุพระธาตุนั้น มีอักษรจารึกว่า "สัตบุรุษ" ไม่มีคำจารึกว่า "อรหันต์"

เรื่องนี้ ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ได้เคยพูดแก่ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท ท่านย้ำ คำว่าที่บรรจุอัฐิ ของ พระสารีบุตร ขุดขึ้นมา มีคำจารึกว่า "สัตบุรุษ" แต่ไม่มีอักษรจารึกว่า "อรหันต์" ขอฝากคำนี้ไว้แก่อาจารย์คึกฤทธิ์ฯ ด้วย

ข้าพเจ้า ธีรทาส. เสถียร โพธินันทะ ติดตามฟังเรื่องนี้ คำว่าสัตบุรุษและอรหันต์ แต่ตอนพิมพ์เป็นเล่ม ชื่อหนังสือ วิวาทะ คุณปุ่น จงประเสริฐ ผู้คัดเทปอัดเสียงไว้ไปตัดใจความเรื่องนี้ออกเสีย.

1 คำว่า "ตถตา" พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ใช้เรียกพระองค์เองว่า "ตถาคต" คือตถาคต กับ ตถตา เป็นคำเดียวกัน ความหมายเดียวกัน

ธ. ธีรทาส

羅怙羅尊者

4 พระอรหันต์ลาวาโล (ราหุล)

อุ้มพระเจดีย์

สัตบุรุษต้องมีคุณธรรมมั่นคง

ดังพระเจดีย์ให้เขากราบไหว้

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 4 อุ้มพระเจดีย์ เป็นปริศนาสอนธรรมะ

อุ้มพระเจดีย์

พระอรหันต์ลาวาโล (ราหุล) องค์ที่ 4

羅 怙 羅 尊 者

"สัตบุรุษต้องมีคุณธรรมมั่นคง
ดังพระเจดีย์ให้เขากราบไหว้"

พระอรหันต์ลาวาโล (ราหุล) องค์ที่ 4 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปเปรียบเทียบ ให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขประทับจิตเป็นปริศนาสอนธรรมะ ถ้าเป็นพระทั้งกายและใจได้แล้ว ย่อมจะไม่มี "โลภะ–โทสะ–โมหะ" หรือโลภโกรธหลง เหมือนดังปุถุชนคนโลกีย์.

พระที่บรรลุถึงธรรมกาย รู้แจ้งถึงพุทธจิตบ้างแล้ว จิตย่อมจะสงบเย็นว่างเบากายใจลงมาก มีอุดมคติทางใจที่มั่นคงอยู่ในธรรมวินัย ถ้าผ่านมาถึง 4 ด่านอย่างนี้ได้แล้ว ต้องมีคุณธรรมสูงแน่นอน อริยครูบาท่านเปรียบเทียบว่าเหมือนดัง พระเจดีย์เป็นปูชนียวัตถุ ให้สังคมมนุษย์เขาเคารพกราบไหว้ เป็นตัวอย่างตลอดไปบ้างแล้ว

จะเป็นอุบาสก อุบาสิกา ถือศีล 5 ก็เป็นชาวพุทธที่ดี จะเป็นพระภิกษุ สามเณร ภิกษุณี สามเณรี ท่านใดหรือองค์ใด ๆ

ถ้าได้ผ่าน 4 ด่านนี้ และอยู่รอดมาได้ ก็คือพระเณร ๆ ที่มีศีลวินัยบริสุทธิ์ดี จัดว่าเป็นปูชนียบุคคลได้แล้ว จะไปอยู่บ้านไหน ๆ ก็มีคนนับถือ ไปเมืองใด ๆ ชาวบ้านเคารพบูชากราบไหว้เป็นพระเณร ๆ ที่ดี เป็นเหมือนดังองค์พระเจดีย์วัดนั้นแน่นอนแล... สาธุ!

ผู้ใดรู้ธรรมะ เข้าใจธรรมะ และอยู่ในธรรมชาตินั้นได้บ้างแล้ว ผู้นั้นจะเห็นคุณธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระ-องค์มาก ก็จะเห็นคุณประโยชน์ คุณค่าของพระคัมภีร์ชุดนี้เอง แล... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส.

戍博迦尊者

5 พระอรหันต์ไคชักขา (สุปาก)

นับลูกประคำ

สัตบุรุษมีหน้าที่เจริญสมาธิ

สอนสมถะและวิปัสสนาญาณ

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป – มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพ กิริยาต่างๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนา สอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 5 นับลูกประคำ เปิ่นปริศนาสอนธรรมะ

นับลูกประคำ

พระอรหันต์ไดบั๋กขา (สุปาก) องค์ที่ 5

戍 縛 迦 尊 者

"สัตบุรุษมีหน้าที่เจริญสมาธิ สอนสมถะและวิปั๋สนาญาณ"

พระอรหันต์ไดบั๋กขา (สุปาก) องค์ที่ 5 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเปิ่นรูปเปรียบเทียบไว้ให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขประทับจิต เปิ่นปริศนาสอนธรรมะยุคหนึ่งให้เกิดความศรัทธาจิต มีความเคารพเกิดอารมณ์สมถะจิตสงบเย็นลงบ้าง จารึกประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาต่าง ๆ ไว้ตอนหนึ่ง

แล้วศิลปการนับลูกประคำ ต้องเอาจิตกำหนดไปที่พวงลูกประคำและนิ้วมือนับไปทีละเม็ด ๆ เปิ่นอุบายล่อจิตให้สงบลง ให้จิตมาเกาะไว้ตรงนี้ (สมถะ) ล่อจิตให้หยุดคิดเรื่องอื่น ๆ ให้จิตหันมาสนใจรวมไว้ที่พวงลูกประคำนี้ที่ก่อน โบราณเรียกว่าเปิ่นสมถะวิธีอย่างหนึ่งทำให้เกิดผลตามมาคือมีสมาธิเร็วขึ้น จะนับเปิ่นคะแนนก็ได้

บางนิกายในพระพุทธศาสนา สอนให้ศิษย์ใช้ลูกประคำเพื่อเปิ่นการปลูกบุญกุศลจิต ให้ประทับจิต เช่นให้กล่าวออก

พระนามของ พระพุทธเจ้า ศากยมุนี ครั้งหนึ่งก็ให้นับผ่านเม็ดหนึ่ง หรือท่องคำว่า สัมมาอรหัง หรือพุทธะ หรือพุทโธ. หรือบางนิกายออกนาม พระอมิตาภะ พระอมิตาพุทธ หรือเจ้าแม่กวนอิม นามพระโพธิสัตว์ต่าง ๆ ก็มี

กรรมวิธีอย่างนี้ซึ่งเป็นการปลูกบุญกุศลสัมพันธ์ เป็นการดีล้วน ๆ ยังดีเสียกว่า ไปใช้ปากเสียง ไปทำบาป เช่นนินทาคนอื่น ๆ ให้ร้ายคนอื่น ๆ เป็นการก่อเวรวจีกรรม สร้างศัตรู ผลกรรมวิบากชาติหน้า ๆ จะขาดเสียงที่ดี ขาดมิตรที่ดี. ขาดอุปถัมภ์ที่ดี จงได้สติกันบ้างเถิด !

คำว่า "สมถะ" คือสมถะนั้น เป็นอุบายล่อจิต ให้จิตเกาะไว้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งชั่วคราวจิตจะได้หยุดพักนิ่งได้ลงชั่วคราวก่อน จิตหยุดความคิดปรุงแต่งชั้นหยาบ ๆ ลงได้บ้าง ทำไปนาน ๆ จะเกิดผลคือมีสมาธิ มี "สมาธิ" จิตจะแจ่มใสสงบเย็นว่างเบากายใจลงได้บ้าง จะไปใช้สติปัญญาอย่างนี้ ศึกษาอะไร ๆ หรือ "พระธรรมกาย" ก็ง่ายขึ้น อริยครูบาท่านยังจัดอยู่ในโลกีย์ธรรม "โลกียธรรม" มีการสอนแบบนี้ในศาสนาต่าง ๆ

คำว่า "วิปัสสนาญาณ" ทำให้เกิดสติปัญญา ที่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ทางฝ่ายมหายานนิยมใช้คำว่า ตรัสรู้แจ้งอนุสัยตน

จนพบหน้าตาดั้งเดิมตนเอง คือพบอนุสัยเดิมตนเองจะได้บรรลุถึงธรรมกายง่ายขึ้น พบพุทธจิตที่มีในตนง่ายขึ้น เป็นสภาวะที่แท้แห่งจิต ถ้าบรรลุ "ธรรมกาย และ พบพุทธจิต" จะดับทุกข์กายทรมานใจตนเองลงได้ตามที่ต้องการมาก รู้กรรมวิธีดับอัตตาดับตัวตน ดับอาตมันลงไปอีกด้วย ได้พบประตูนิพพาน อย่างนี้เขาจัดไว้ว่าเป็น "โลกุตรธรรม" โลกุตรธรรมมีสอนอยู่ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น

เศรษฐี พระราชา ถ้าเห็นธรรมจักษุนี้ จะเริ่มดับทุกข์กายทรมานใจ ทำใจว่าง ปลงใจตกได้บ้าง

ถ้าบรรลุ "ถึงธรรมกาย และพบพุทธจิต" จะไม่มีทุกข์เพราะสมบัติในโลกีย์ ที่มันมาพัวพันจิตใจ จนประสาทตึงเครียด คือนรกขุมลึกละเอียดมาก จะมีกรรมวิธีแหวกออกไปได้ง่ายแล... สาธุ!

ลูกประคำพวงใหญ่ส่วนมากมี 108 เม็ด พวงเล็กส่วนมากมี 18 เม็ด ศาสนาใหญ่ ๆ โบราณใช้กันมาก

โดย ธ. ธีรทาส

迦理迦尊者
6 พระอรหันต์กักขาติ (กาลิก)
ถือสาย
สัตบุรุษเพื่อจิตหลุดพ้นแล้ว
จิตว่างดังขั้นเติงธรรมชาติ

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 6 ถือฉาบ เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ถือฉาบ

พระอรหันต์คักขาทิ (กาลิก) องค์ที่ 6

迦 理 迦 尊 者

"สัตบุรุษเมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว จิตว่างดังบันเทิงธรรมชาติ"

พระอรหันต์คักขาทิ (กาลิก) องค์ที่ 6 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปเปรียบเทียบ ให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขประทับใจเป็นปริศนาสอนธรรมะให้รู้ความหมายได้ดีอย่างหนึ่ง ถ้านักศึกษาธรรมผู้ใดไม่ท้อถอย มุ่งมั่นในการเจริญธรรมจนได้ผ่าน 5 ด่าน มาจนถึงด่านนี้ได้แล้ว ก็คือได้รู้แจ้งทางจิตใจมากและบรรลุแจ้งถึงธรรมกายตนมาก เข้าถึงพุทธจิตตนมาก ผลบุญตรงนี้มีสติปัญญาควบคุมอารมณ์ตนเองให้อยู่ในสายกลางได้มาก รู้กรรมวิธีปรับตัว วางตัวอยู่ในสังคมเข้ากับธรรมชาตินั้นได้ทุกๆ ภาวะ อยู่แบบจิตว่าง บันเทิงธรรมชาตินั้นเองแล... สาธุ!

ถือฉาบ เป็นการอธิบายเปรียบเทียบสอนธรรมะ ให้แก่คนที่ยังไม่เข้าใจธรรมะ ในยุคที่ยังไม่ใช้ตัวหนังสือ อักษรการขีดเขียนยังไม่แพร่หลาย คือสอนคนที่ไม่รู้จักหนังสือ เพียงมองเห็น

ภาพกิริยา ทำมือถือวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ก็จดจำหัวข้อธรรมที่แสดงไว้นั้นได้อย่างหนึ่ง คือปางนี้ได้เทศนาธรรมมีเรื่องไว้อย่างนี้

ต้องการอธิบาย เทศนาคำว่า "นิพพาน" ให้แก่ศิษย์โง่ พึงออกรู้ความหมายอย่างไร ? ความฉลาดของอริยครูโบราณ ท่านสอนว่านิพพาน คือเมื่อจิตหลุดพ้นได้แล้ว เป็นสุขเย็นสบายกายใจ จิตว่างดังบันเทิงธรรมชาติมาก

การสอนคนยุคโน้น! จึงสร้างภาพ "ถือฉาบ" ดังชาวบ้านเขามีความสุขใจ บันเทิงธรรมชาติในการ ตีฉิ่ง ตีฉาบ[1] เล่นดนตรี สบายใจเหมือนดังได้ขึ้นสวรรค์ เป็นการเปรียบเทียบสอนคำว่า "นิพพาน" คือผู้ที่พบพระนิพพานได้แล้ว จิตว่างบันเทิงธรรมชาติต่าง ๆ สุขกายสบายใจอยู่เหนือโลกมากแล้ว หรือว่ามีภาพหัวเราะ! กูพ้นแล้วโว้ย! กูไม่เอากับมึงอีกแล้วแล...

โดย ธ. ธีรทาส

---

1. ท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ เห็นภาพนี้แล้ว ค้านข้าพเจ้าทันทีว่า เป็นพระอรหันต์ มาตีฉิ่งฉาบได้อย่างไรกัน? ผิดศีลวินัย

ธ. ธีรทาส ตอบว่า ท่านอาจารย์พูดถูกต้อง ในสมัยเด็กกระผม ก็สงสัย! ได้เคยค้านพระหลวงจีนมาครั้งหนึ่งแล้ว ท่านหลวงจีน ตอบว่าสอนธรรมะแก่คนที่ยังไม่รู้จักหนังสือ โปรดชาวโลกยี่สมัยหนึ่ง ให้รู้จักคำว่า "นิพพาน" เป็นสุขอย่างไร? ชนบางเผ่าพึงไม่รู้เรื่องเลย ต้องเอาสิ่งที่เขาพอใจว่าสุขบันเทิงใจ มาเปรียบเทียบจึงมีทางสอนกันได้บ้าง ธ. ธีรทาส

諾距羅尊者
7 พระอรหันต์ยาสะโล (นกุล)
ยกมือห้ามคน
วอนให้หยุดการทะเลาะกัน
หันมาดีกันแบ่งปันให้ทานข้าง

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป – มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 7 ยกมือห้ามคน เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ยกมือห้ามคน

พระอรหันต์ยาสะโล (นกุล) องค์ที่ 7

諾 距 羅 尊 者

"วอนให้หยุดการทะเลาะกัน
หันมาดีกันแบ่งปันให้ทานกันบ้าง"

พระอรหันต์ยาสะโล (นกุล) องค์ที่ 7 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขใจประทับจิต เป็นปริศนาสอนคติธรรม ท่านเทศนาธรรมว่า มือขวาห้ามญาติ หรือห้ามคน ห้ามสังคมโลก ว่าอย่ามัวเอาแต่การทะเลาะกันเลย ที่สุดทั้งมิตรและศัตรูก็ตายหมด แพ้ตรงนี้ สู้หันมาอยู่รอดร่วมกันด้วยมิตร มีเมตตากรุณาสามัคคีธรรมจะดีกว่า สุขสงบเย็นมีเพื่อนทางใจระยะยาวนาน ๆ จะมั่นคงดีแล... สาธุ!

แล้วเพียงแค่หยุดปากทะเลาะกันได้นั้น หุบปากเงียบ ยังไม่พอ...มือซ้ายพระอรหันต์ ท่านยังสอนธรรม ว่ายังจะต้องแบมือให้ทานกันแบ่งปันกัน จึงจะผูกมิตรสัมพันธ์กันไว้ได้ดีนาน ๆ

โลกนี้จะต้องอาศัยกันเกิดขึ้น อาศัยกันตั้งอยู่ อาศัยกันแตกดับไป แล... สาธุ!

มือขวาห้ามญาติอย่าทะเลาะกัน ห้ามสังคมโลกอย่าโกรธกัน. มือซ้ายยังจะต้องแบ่งปันกัน ให้ทานกันด้วย จึงจะเกิดเมตตากรุณาธรรมบารมี ค้ำจุนสากลโลกให้สงบเย็น มีมิตรบุญสัมพันธ์ที่ดี[1] สันติภาพอันยาวนานในโลกมนุษย์จึงเกิดขึ้นบ้างแล... สาธุ!

ท่านวิงวอนให้มนุษย์หยุดทะเลาะกัน หยุดโกรธกัน ยิ้ม! ยิ้ม ๆ ไปนาน ๆ ก็เป็นมิตรทางใจอย่างหนึ่ง แล้วในบางโอกาส–มีมิตรไมตรีดีกว่าเงินทองแล... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

---

1 สูตรนี้ใช้ได้ในครอบครัว สังคม บ้านเมือง ตลอดสากลโลก มีกล่าวไว้ในพรหมวิหารสูตรและโพธิสัตว์อวตารสูตร

เสถียร โพธินันทะ

迦諾迦跋釐惰闍尊者
8 พระอรหันต์กะยะขาปสุลิอารย์
(กนกภารัทวาช) ชี้หู
เป็นมนุษย์อย่าเป็นคนหูเบา
อย่าฟังเรื่องคนอื่นๆ มากนัก

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพ กิริยาต่างๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนา สอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่าน พิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไป บ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 8 ยกมือ–ชี้นิ้วที่หู เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ยกมือ–ชี้นิ้วที่หู

พระอรหันต์กะยะขาปสุลิจารย์ องค์ที่ 8

迦 諾 迦 跋 釐 惰 闍 尊 者

"เป็นมนุษย์อย่าเป็นคนหูเบา อย่าฟังเรื่องคนอื่น ๆ มากนัก"

พระอรหันต์กะยะขาปสุลิจารย์ (กนกภารัทวาช) องค์ที่ 8 โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุขประทับใจเป็นปริศนาสอนธรรมะ เทศนาธรรมเตือนสติมนุษย์ในโลกนี้ ถ้าต้องการความสงบสุขใจว่างต้องวางตัวเสียใหม่ มีอุดมคติทางใจบ้าง

มือซ้าย พระอรหันต์ ท่านชี้ไปที่หู หมายความว่า อย่าเป็นคนหูเบา หูเบาจะมีแต่เรื่องทุกข์ใจ คือใครมาพูดอะไร ๆ ก็หลงเชื่อทันที ใครมาพูดดีก็หลงเชื่อทันที ใครมาพูดร้ายก็หลงเชื่อทันทีหมด ใครมายุแหย่ด้วยเรื่องราวต่าง ๆ ก็ฟังเขาหมด เอามาคิดเป็นทุกข์กายทรมานใจ เป็นคนหูเบาแบกโลก จะวุ่นวายใจไร้ความสุข ไร้ประโยชน์ ทุกเรื่องไม่เที่ยงมีวันเปลี่ยนแปลง

ต้องวางตัวเสียใหม่ ปรับปรุงตัวเอง ถ้าต้องการความสงบทางจิตใจ เป็นสุขเบาใจ ต้องหลีกเลี่ยง ต้องฝึกหัดเป็นคนใจหนักแน่นไม่เป็นคนหูเบา จิตไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมง่าย ๆ นัก

ทุกอย่างฟังเขาบ้าง แต่ต้องใช้สติปัญญา เอามาแยกธาตุหาเหตุผลดูก่อน ว่าจริงหรือเท็จแค่ไหนก่อน บางเรื่องก็ไม่เป็นประโยชน์แก่เราก็ตัดทิ้งไป คัดเลือกการเชื่อทุกสิ่งไป ไม่หวั่นไหวตามเขาพูดไปง่าย ๆ นัก ใครจะมาติ ใครจะมาชม แต่เรายิ้มอุเบกขาญาณได้. หรือใครติไม่โกรธ–ใครชมไม่หลง หรือดีใจจิตสงบนิ่งว่างได้เรียกว่าเป็นตัวของตัว จึงมีความปลอดภัยมากขึ้น. ทุก ๆ เรื่องมีเกิดและมีดับ มีอายุกรรมไม่เที่ยงแตกสลายไป

มือขวา พระอรหันต์ ท่านห้าม ทำมือบอกปัดไป ท่านสอนว่าอย่าไปสนใจเรื่องคนอื่น ๆ มากนัก อย่าไปฟังเรื่องคนอื่น ๆ มากนัก ที่เขาพูดไม่มีวันจบสิ้น อย่าไปแบกเรื่องคนอื่น ๆ มากนัก กายใจเราจึงจะสงบเย็นว่างเบาใจ จิตว่างไว้ก่อน โอ! เขาก็เสวยกรรมวิบากอย่างหนึ่ง เราก็เสวยกรรมวิบากอย่างหนึ่ง รับกรรมร่วมในเผ่าพันธุ์ กรรมร่วมในสังคมโลกเช่นกัน เมื่อสมควรช่วยพัฒนาได้ ก็ช่วยไปตามบุญบารมีไป เมื่อช่วยไม่ได้เราจะเดือดร้อนสังขารชีวิต ก็ต้องใช้สูตรอุเบกขาญาณไปที่ก่อนปลงใจ–ทำใจว่าเป็นกรรมของสัตว์โลกไป

มือ พระอรหันต์ ท่านบอก "บอกปัดไปว่า–ไม่เอา ๆ หรือว่ากูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย! พอกันทีวา..." เป็นทางออกที่สงบเย็นว่างเบากายใจดีกว่าแล... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

賓度羅頗羅墮尊者

9 พระอรหันต์ยีกลาปะโลโท

(ปิณโฑล) จับมือกัน

จะอยู่ในโลกนี้ต้องผูกมิตร

จับมือกันมุ่งสามัคคีธรรม

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 9 จับมือกัน เป็นปริศนาสอนธรรมะ

จับมือกัน

พระอรหันต์ขีถลาปะโลโต (บิ่ณโฑล) องค์ที่ 9

賓度羅頗羅墮尊者

“จะอยู่ในโลกนี้ต้องผูกมิตร จับมือกันมุ่งสามัคคีธรรม”

พระอรหันต์ขีถลาปะโลโต (บิ่ณโฑล) องค์ที่ ๑ ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ ให้ผู้ชมเห็นแล้วเกิดปีติสุขใจ ประทับจิตเป็นปริศนาสอนธรรมว่า เกิดเป็นคน หรือเป็นมนุษย์ในสหายโลกธาตุนี้ ต้องมีสหายที่ดี เป็นบารมีคุ้มครอง จึงจะพออาศัยกันอยู่รอดไปได้ดี เป็นความจริงมาก ๆ เกิดมาคนเดียว เวลาตายไปก็ตายคนเดียว. หรืออาจจะมีเกิดมาที่เดียวสองคนพร้อมกัน ฝาแฝด แต่ก็มักจะตายทีละคนก่อน ตายคนละเวลาคนละวันไป

บางช่วงของชีวิตคนนั้น เราจะอยู่คนเดียวไม่ได้ เช่นตอนเด็ก ตอนเจ็บป่วยหนัก ตอนวัยแก่ชราภาพมาก คือเริ่มต้น ๆ ของชีวิตคนก็เกิดมีปัญหา ต้องมีสหายเป็นที่พึ่ง คือพ่อแม่พี่น้องญาติมิตรต่าง ๆ ก่อน เป็นผู้อุปถัมภ์เลี้ยงดูชีวิตที่ดีก่อน นั่นก็คือสหาย เริ่มต้นในวัฏสงสาร

พอโตขึ้นเป็นหนุ่มเป็นสาว ก็ต้องมีสังคมที่ดี มีสหายค้ำจุนไว้ มีกรรมร่วมกัน จึงจะพออาศัยกันอยู่รอดไปได้ อาศัยกันตั้งอยู่ อาศัยกันแตกดับสลายไป ฉากหนึ่งของละครสังขารชีวิตแล...สาธุ

ฉะนั้นจงได้สติกันไว้บ้าง คนเราเกิดและตายในชาติหนึ่งๆ ประเดี๋ยวเดียวนะ! จงทำบุญคือผูกมิตรกันไว้บ้าง จับมือสามัคคีธรรมไว้ก่อน มุ่งอภัยทานไว้ก่อน โกรธกันวันนี้ แต่อาจจะดีกันวันหน้าได้ เพื่อนทางใจหาได้ยาก เศรษฐียังมีวันขาดน้ำขาดไฟ ฉะนั้นจะเป็นมนุษย์ต้องมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ รู้การตอบแทนบุญคุณ ให้ลูกหลานเหลนเห็นเป็นตัวอย่าง แล้วบุญบารมีอย่างนี้จะสนองตอบแก่เรา จงผูกมิตรปลูกบุญสัมพันธ์ไว้ก่อนเป็นดีแล ... สาธุ!

สอบดูภูมิธรรมตนเอง ถ้าจิตเป็นโลกีย์ ยังปรุงแต่งใน "โลภะ–โทสะ–โมหะ" วนเวียนเกิดดับมีบางทีสุขบางทีทุกข์ อย่างนี้จิตต้องการมิตร บุญสัมพันธ์จึงอยู่รอด จิตไม่หดหู่และซึมเศร้า จิตต้องมีที่เกาะเกี่ยว "สมถะ" สังคมต้องผูกมิตรทางใจไว้กับสรรพสัตว์ แผ่เมตตากรุณาจิตไว้บ้าง นั่นคือได้ประกันชีวิตแล้ว

ถ้ายังเกิดโลกียรมณ์ แล้วก็ต้องก่อแต่โลกียกรรม "โลกียรมณ์คู่กับ–โลกียกรรม" จงจดจำหัวใจธรรมะนี้

สอบดูภูมิธรรมตนเอง ถ้าจิตเป็นโลกุตระ จิตเริ่มจะหยุดเกิดดับลงได้บ้าง เป็นแวบ! แวบ!! คือโลกุตระจิตนั้นหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ชั่วคราว จิตขาดตอนจากโลกียรมณ์ทั้งปวง จิตเข้าช่องว่าง "ตถตา" จะรู้ได้ด้วยตนเองว่า จิตสงบสุขเย็นว่างเบากายใจลงชั่วคราวพบประตู "สุญตานิพพาน" บ้างแล้ว พระพุทธศาสนาเป้าหมายให้เข้าถึงอย่างนี้ก่อนแล ... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

迦諾迦伐蹉尊者
10 พระอรหันต์ขายะเคช
(กนกวัจฉะ) ชี้นิ้วหนึ่ง
ชี้นิ้วหนึ่ง-สรรพธรรมเป็นหนึ่ง
จิตหนึ่ง หรือ เอกจิต

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 10 ชั้นัวหนึ่ง เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ชั้นัวหนึ่ง

พระอรหันต์ขายะเดช (กนกวัจฉะ) องค์ที่ 10

迦諾迦伐蹉尊者

"ชั้นัวหนึ่ง–สรรพธรรมเป็นหนึ่ง
จิตหนึ่ง–หรือ–เอกจิต"[1]

พระอรหันต์ขายะเดช (กนกวัจฉะ) องค์ที่ 10 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็น แล้วเกิดปีติสุขประทับใจ เป็นปริศนาสอนธรรมะว่า "โลกีย์–เป็นของคู่ (คู่–กฎทวินิยม)" เป็นของคู่โลกีย์

"โลกุตระ–เป็นหนึ่ง" โลกุตระพ้นจากความเป็นของคู่ หรือสมมุติเรียกอีกอย่างว่า "เอกนิยม–เอกจิต–จิตหนึ่ง"

---

1 โอ..สรรพธรรมเป็นหนึ่ง หรือจิตหนึ่ง หรือจิตเอก เอกจิต จะเป็นต้นตอบ่อเกิดของหนังสือคำสอนของ "ครูบา ฮวงโป" หรือเปล่าก็ไม่รู้? แต่เท่าที่พอจะรู้ได้พระอรหันต์ทั้ง 18 ปางนี้ เป็นของสมัยพุทธกาลโน้น ส่วนหนังสือคำสอนของครูบาฮวงโป นั้นมีอายุเพียง 1,000 ปีเศษ (หนึ่งพันปีเศษ) หลังจากท่านพระสังฆปริณายก ชื่อเว่ยหล่าง มรณะไปแล้ว 70 ปี. จึงเกิดมีฮวงโป เป็นหลานศิษย์

ตันม่อเซียง

พ.ศ. 2509

ถ้าเป็นของคู่ดังเช่น บุญ–บาป. ดี–ชั่ว. มืด–สว่าง. เย็น–ร้อน. มันเป็นของคู่ ของมีคู่ หญิง–ชาย. มีพลังงาน

ถ้าเป็นของคู่แล้วจะมีอำนาจดึงดูดซึ่งกันแลกัน หรือดึงดูดอารมณ์มีพลังงาน ต้องปรุงแต่ง เสียดสีกัน กระทบกัน ต้องมีกรรมร่วมกันที่แรงมาก แรงกว่าความเป็นหนึ่ง แรงกว่าจิตหนึ่ง จึงมีกรรมที่จบไม่ลงได้ง่าย ๆ นักแล . . . สาธุ !

พระอริยครูบา ท่านมองทะลุสายกรรมตรงนี้ เพราะเป็นวัฏสงสารอันยาวนาน ๆ เพ่งพิจารณาถึงที่สุดแล้ว ถ้าจะย่นย่อตัดหนทางวัฏสงสารให้สั้นลง หลุดพ้นอย่างฉับพลัน ต้องพ้นภาวะความเป็นของคู่ (ของคู่–กฎทวินิยม) ลงก่อนจึงจะดับโลกียรมณ์ ดับโลกียรมณ์ต่าง ๆ ให้เบาบางลงได้บ้าง เข้าเป้าหมายที่ทำให้จิตว่าง จิตว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทานได้เท่าไร ๆ พระนิพพานก็จะมาแทนที่ได้เท่านั้นแล . . . สาธุ !

พระอรหันต์ปางนี้ ท่านเทศนาสอนธรรมว่า "ชั่วหนึ่ง สรรพธรรมเป็นหนึ่ง จิตหนึ่ง–จิตเอก" ถ้ามีกรรมวิธีทำให้จิตหลุดพ้นจากความเป็นของคู่ (ของคู่–กฎทวินิยม) ลงได้แล้ว ห่วงโซ่แห่งวัฏจักรก็จะขาดตอนลงทันที หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ สรรพธรรมทั้งปวงจะออกมาจากจิตหนึ่ง เอกจิตนี้เองประตูนิพพานจะอยู่ตรงนี้เองแล . . . สาธุ !

โดย ธ. ธีรทาส

蘇頻陀尊者

11.พระอรหันต์สุพะโท (สุปิณฑ)
ทำนิ้วมือเทศนา-ภพ-ชาติ-นี้
เป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา
ถ้าจิตหลุดพ้นเป็นสุญตา(นิพพาน)

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 11 นิ้วมือแสดงธรรม เป็นปริศนาสอนธรรมะ

นิ้วมือแสดงธรรม

พระอรหันต์สุพะโท (สุปิ่ณฑ) องค์ที่ 11

蘇 頻 陀 尊 者

"ทำนิ้วมือเทศนา–ภพ–ชาติ–นี้
เป็น–อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา
ถ้าจิตหลุดพ้นเป็นสุญตา (นิพพาน)"

พระอรหันต์สุพะโท (สุปิ่ณฑ) องค์ที่ 11 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วเกิดปีติสุขประทับใจ เป็นปริศนาสอนธรรมว่า มี "ภพ–ชาติ" แล้วจะต้องมีกรรมที่วนเวียนในวัฏสงสาร ต้องหากรรมวิธี ทำให้หลุดพ้นจาก "ภพ–ชาติ" จิตว่างจากการวนเวียนในวัฏสงสาร จิตว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน "หมดชาติ–ขาดภพ–นิพพาน"

มือขวาของ พระอรหันต์ ท่านทำนิ้วมือ 2 นิ้วงอเข้าข้างใน คือนิ้วกลาง และ นิ้วนาง–งอเข้า) เป็นการเทศนาธรรมบอกว่า "ภพ และ ชาติ" ของสัตว์โลกนี้ไม่เที่ยง ได้จดจำหัวข้อ

ธรรมะ ว่า "ภพ–ชาติ"[1] สองอย่างนี้ไม่เที่ยง

ส่วนอีก 3 นิ้วนั้น ท่านชี้ออกไป (คือนิ้วโป้ง–นิ้วชี้–นิ้วก้อย) สามอย่างนี้ เทศนาสอนธรรมต่อไปอีกว่ายังเป็น (1) เป็นอนิจจัง (2) เป็นทุกขัง (3) เป็นอนัตตา อีกด้วย

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น จะต้องศึกษาให้รู้แจ้งสัจจธรรม รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง ถ้ายึดมั่นถือมั่น "ภพ–ชาติ" มากนักจะเป็นทุกข์กายทรมานใจ เป็นเพียงแค่โลกียธรรมจิตยังจะต้องปรุงแต่งอยู่จึงเรียกว่า "โลกียธรรม" มีแต่ก่อโลกียรมณ์ ดึงดูดพัวพันจิตใจไว้ใน "โลกียรมณ์" นั่นเอง

ต้องหากรรมวิธี ทำให้จิตรู้แจ้ง และหลุดพ้นไปด้วยปัญญาก่อน ต้องให้จิตสามารถปลดเปลื้องตนเอง ออกมาเสียจากความ

---

1 คำว่า ภพ–คือจิตเกิดเสวยอารมณ์ครั้งหนึ่ง ๆ เรียกว่า–ภพ ส่วนคำว่าชาติ–คือนับจากการเกิดจากท้องแม่ จนถึงวันตายไป เรียกว่าชาติ หรือชาติหนึ่ง ๆ ส่วนคำว่า หมดชาติ–ขาดภพ คือหยุดการวนเวียนในวัฏสงสาร คือ "นิพพาน" ในวันหนึ่ง ๆ จิตว่าง. สูงสุดขึ้นไปอีก เรียกว่า หยุดการเกิดทางกาย (เนื้อ) หยุดการเกิดทางจิต (วิญญาณ) การปฏิบัติให้บรรลุถึงธรรมนี้ ไม่ใช่ของง่าย ๆ ตามที่พูดไปนี้นะ !

โดยพระหลวงจีนคณาณัติจีนพรต (เย็นบุญภิกขุ) เจ้าอาวาสวัดทิพยวารีวิหาร กทม. ท่านเทศนาธรรมนี้ใน พุทธวิหาร โรงเจ เบ้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. พ.ศ. 2509

คิดปรุงแต่งลงก่อน จิตหยุดความคิดปรุงแต่งได้ก่อน จิตจึงจะเข้าช่องว่าง พบความว่าง พบสุญตา คือนิพพาน เป็น "โลกุตรธรรม" แล...สาธุ!

(1) เป็นอนิจจัง-คือไม่เที่ยง ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (เป็นโลกียธรรม.)

(2) เป็นทุกขัง-คือความทุกข์ยากลำบาก ความไม่สบายกายใจ ถ้ายึดมั่นมากนักเป็นทุกขัง ทุกข์มันจะขังไว้ในกายทรมานใจมาก (เป็นโลกียธรรม.)

(3) เป็นอนัตตา-คือไม่ใช่อัตตา, ไม่ใช่ตัว ใช่ตน, ไม่มีตัวตนที่ยืนโรงได้ตลอดไป (เป็นโลกียธรรม-ชั้นสูง.)

(4) เป็นสุญตา-คือความว่าง เป็นนิพพาน (เป็นโลกุตรธรรม)[1]

โดย ธ. ธีรทาส

---

1 จิตหยุดความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ต่าง ๆ ลงได้. จะเข้าช่องว่าง (สุญตานิพพาน) คือโลกุตรธรรม

ส. โพธินันทะ

สูตรจะเป็นพ่อบ้าน-จะเป็นแม่-คน

โอม ... มนุษย์เริ่มเกิดมาสู่โลก

–นิสัยเดิมส่วนมากยังบริสุทธิ์

ความใกล้ชิดส่อนิสัย หรือติดลักษณะแบบอย่างกันได้เอย

สติปัญญาที่รู้ผิด–ถูก–ดี–ชั่ว–รู้เย็น–ร้อน–อ่อน–แข็ง

รู้โง่หรือฉลาดนั้นฝึกหัดขึ้นในภายหลังกันต่างหาก !

ถ้าไม่คอยอบรมสั่งสอน เรื่อง–บุญ–บาป–กุศล

ให้ลูกหลาน ๆ รู้ไว้ก่อนกันบ้างเลย

พอเด็กโต ๆ ขึ้นไปแล้ว

จะมีอนุสัยจิตใจ หรือลักษณะที่อ !

มักจะแข็งกระด้างเปลี่ยนแปลงไป กรรม !

แล้วคนเมืองนั้นจะขาดศีลธรรม

บ้านนั้นจะขาดความกตัญญูกตเวทีคุณ

สังคมจะขาดเมตตากรุณาธรรมที่จะคุ้มครองโลก

ให้ความสงบสุขเย็นเบากายว่างใจเอย ...

จากคัมภีร์ขงจื้อ–เต๋า–พุทธ–วิญญาณศาสตร์

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า. พ.ศ. 2484

บันทึกธรรมโดย ชิวเล้ง.

跋 陀 羅 尊 者

12 พระอรหันต์ปะโตโล (ภัทร)
นิ้วชี้ฟ้าและดิน
ไม่เที่ยงมีแต่ภัยอันตราย
มหาภูตรูป 4 ยึดมั่นนักเป็นทุกข์
ขันธ์ 5 ว่างทุกข์จะดับหมด

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่างๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 12 นิ้วชี้ฟ้าและชี้ดิน เป็นปริศนาสอนธรรมะ

นิ้วชี้ฟ้าและนิ้วชี้ดิน

พระอรหันต์ปะโตโล (ภัทร) องค์ที่ 12

跋 陀 羅 尊 者

"นิ้วชี้ฟ้า และ นิ้วชี้ดิน
ไม่เที่ยงมีแต่ภัยอันตราย
มหาภูตรูป 4 ยึดมั่นนักเป็นทุกข์
ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด."

พระอรหันต์ปะโตโล (ภัทร) องค์ที่ 12 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นแล้วเกิดปีติสุข ประทับจิตเป็นปริศนาสอนธรรมะ มือขวาพระอรหันต์ นิ้วชี้ที่พื้นดิน มือซ้ายท่านชี้ไปที่ท้องฟ้า เพื่อเทศนาธรรมเตือนสติมนุษย์ไว้ว่า ฟ้าและดินในโลกมนุษย์นี้ไว้ใจหมดยังไม่ได้นะ! เรามาแบ่งแยกเป็นเมืองเป็นเขตแดนประเทศต่าง ๆ ทะเลาะแย่งชิงฆ่ากันตาย ใครมีโลกียบุญก็ได้ครอบครองแค่ลมหายใจเข้าออก แท้จริงแล้วไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลงเจ้าของครอบครองกันเรื่อยไป แล้วฟ้าดินยังมีแต่ภัยอันตรายต่าง ๆ

แล้วมหาภูตรูปทั้ง 4 (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) ภายในร่างกายเรานี้และภายนอกร่างกายเรานี้ ตลอดไปจนทั่วฟ้าและดิน ทั่วทั้งมหาจักรวาลก็ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ๆ ถ้า

ยึดมั่นถือมั่นมากนักจะเป็นทุกข์พัวพันจิตใจ เพราะไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ที่ยืนโรงอย่างนั้นได้ตลอดไป (ไม่เที่ยง)

เกิดเป็นมนุษย์จะต้องศึกษาธรรมชาติ เอาไว้เป็นเพื่อนทางใจทุกๆ วัยของชีวิต รู้ธรรมะ มีศิลปในการอยู่รอดได้ทุกภาวะที่ฟ้าและดินเปลี่ยนแปลงไป[1] ต้องพยายามฝึกหัดเจริญสมถะก่อนเป็นเพื่อนทางใจได้อย่างหนึ่ง สมถะให้เกิดผลคือสมาธิ (สมถะเกิดผลคือสมาธิ) รู้เพียงเท่านี้ ก็จะชนะธรรมชาติทางจิตใจได้บ้างแล้ว

สูงขึ้นไปอีกชั้นใช้สติปัญญา "วิปัสสนาปัญญา" เอามาเพ่งดูคิดพิจารณาดูจนเห็นว่า "ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" หรืออย่างน้อยจงฝึกหัดให้มองดูว่า "ขันธ์ 5 สมควรเป็นความว่าง" เป็นความว่างบ้าง พิจารณาดูโลกต่างๆ ให้เป็นความว่างลงไปที่ก่อน ถ้าทำได้เท่าไรๆ ทุกข์กายทรมานใจลดลงไปเท่านั้น

ขันธ์ 5 คือ รูป–เวทนา–สัญญา–สังขาร–วิญญาณ เพียง 5 อย่างนี้ ถ้าจิตว่าง 5 อย่างนี้ได้จริงๆ เป็นพระอรหันต์ คือจิตว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทานแล้ว ทุกข์กายทรมานใจจึงดับวูบ หลุดพ้นวัฏสงสารแล . . . สาธุ! โดย ธ. ธีรทาส

1 พระหลวงจีนเย็นเกียรติ (ลิขิต ฮุนตระกูล) หลวงพ่อเฒ่า พ.ศ. 2500 ท่านได้นำภาพ พระอรหันต์ 18 องค์มาให้ดู ท่านพระอาจารย์ พูดว่าสมัยนี้ ปางนี้เทศนาสอนง่าย ฟ้าและดิน นับวันจะไม่เที่ยง มีแต่พิษภัยน้ำเน่าอากาศเป็นพิษ ธาตุ 4 (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) แปรปรวน ไม่เที่ยงจริงๆ เช่นเครื่องบินตก รถชนกัน ตึกพังถล่ม ถนนหนทาง ฟ้าดินมีแต่ภัยอันตรายจริงๆ ธ. ธีรทาส

伐闍羅弗多羅尊者

13 พระอรหันต์วัคอารย์โคสุโข

(วัปรบุตร) ถือไม้เท้า

ธุดงค์นักบุญชี้ทางส่องธรรม

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป – มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 13 ถือไม้เท้า–ปฏิจจสมุปบาท.
เป็นปริศนาสอนธรรมะ
ถือไม้เท้า–ปฏิจจสมุปบาท
พระอรหันต์วัดตารย์โตสุโข (วัชรบุตร) องค์ที่ 13
伐闍羅弗多羅尊者
"ถือไม้เท้า–ปฏิจจสมุปบาท
ธุดงค์นักบุญชี้ทางสัจจธรรม"

พระอรหันต์วัดตารย์โตสุโข (วัชรบุตร) องค์ที่ 13 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วปีติสุข ประทับจิต เป็นปริศนาสอนธรรมะ นักบวชต้องถือธุดงค์โปรดสัตว์ ท่านถือไม้เท้าเทศนาธรรม "ปฏิจจ-สมุปบาท" พระธุดงค์หรือนักบุญที่แท้จริงเป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็นจิตใจ ว่าโลกนี้จะอยู่รอดสงบเย็นได้ จะต้องอาศัยกันเกิดขึ้น อาศัยกันตั้งอยู่ อาศัยกันแตกดับสลายไป ต้องแผ่เมตตากรุณาจิต ผูกมิตรปลูกบุญสัมพันธ์กันไว้บ้าง เรายังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทานยังต้องวนเวียนในภูมิทั้ง 6 จะต้องพบกันอีก.

เกิดเป็นมนุษย์จึงต้องมีคุณธรรมทางใจ มีความกตัญญูกตเวที รู้บุญท่าน รู้คุณท่าน เป็นเยี่ยงอย่างแก่สังคมมนุษย์ เป็นบ่อเกิดแห่งบุญ คือความดีงามเจริญสุข. เป็นบ่อเกิดแห่งกุศล กุศลคือสติปัญญาให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ที่สุดถึงมรรคผล

นิพพาน ดับทุกข์กายทรมานใจ จงช่วยกันสร้างค่านิยมไว้เป็นบุญกุศลอมตะแล... สาธุ

พระอรหันต์ ถือไม้เท้า มีห่วงกลม 12 ห่วง มีความหมายเป็นปริศนาธรรม คือไม้เท้าอันนี้ใช้จาริกไปที่ไหนๆ ตามถนนหนทาง เพื่อป้องกันการกระทบกับคน หรือกระทบสัตว์ ท่านใช้ไม้เท้านี้ จับสั่นมีเสียง ห่วง 12 อันทำด้วยทองเหลือง เวลาสั่นมันกระทบกันเกิดเสียงดัง กริ่ง! กริ่ง!! ผู้ฟังก็จะรู้ว่า มีพระเดินมาแล้ว ท่านขอทางโดยที่ไม่ต้องใช้เสียงพูด บอกว่าโยม! โยม!! ขอหลีกทางให้ไปหน่อย เพียงสั่นไม้เท้านั้น ทั้งคนและสัตว์ก็ตื่นเห็นพระแล้ว เป็นความฉลาดของอริยครูโบราณอย่างหนึ่ง ใช้ได้ผลดี

ห่วง 12 อันนั้น ครูบาแห่งนิกายเซ็น (ฌาน) ท่านอธิบายสอนศิษย์ไว้ว่า เป็นการเทศนาธรรม "ปฏิจจสมุปบาท" ไปด้วย คือในวันหนึ่งๆ เราจะวนเวียน จิตต้องเกิดดับผ่านไปๆ เป็นปฏิจจสมุปบาทที่ไม่จบ หรือจบกันไม่ลง ถ้าใครมีสติปัญญาธรรมจักษุ ดับ 12 วงนี้ได้หมด ผู้นั้นชนะโลก หลุดพ้นทุกข์กายใจในวัฏสงสารแน่นอนแล... สาธุ!

ปฏิจจสมุปบาท 12 (จับยี่อิงอ้วง) 十二因緣

(1) อวิชชา 無明 (2) สังขาร 行 (3) วิญญาณ 識
(4) นามรูป 名色 (5) สฬายตนะ 六處 (6) ผัสสะ 觸
(7) เวทนา 受 (8) ตัณหา 愛 (9) อุปาทาน 取
(10) ภพ 有 (11) ชาติ 生 (12) ชรามรณะ 老死

โดย ธ. ธีรทาส

半托迦尊者

14 พระอรหันต์ปัตยะ (ปันถก)

โลภะ-โทสะ-โมหะ-ร้ายดังสิงโต
ปราบด้วย-ศีล-สมาธิ-ปัญญา
จิตสงบเย็นผ่องดูโลกว่าง
เหมือนพบดวงแก้ว-คือพุทธะ

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 14 จับดวงแก้ว–ขี่สิงโต เป็นปริศนาสอนธรรมะ

จับดวงแก้ว–ขี่สิงโต

พระอรหันต์ปัตยะ (ปั่นถก) องค์ที่ 14

半 托 迦 尊 者

"โลภะ–โทสะ–โมหะ ร้ายดังสิงโต
ปราบด้วย – ศีล – สมาธิ – ปัญญา
จิต – สงบเย็น – มองดูโลกว่าง
เหมือนพบดวงแก้ว – คือพุทธะ"

พระอรหันต์ปัตยะ (ปั่นถก) องค์ที่ 14 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วเกิดปีติสุขประทับใจ เป็นปริศนาสอนธรรมะอย่างหนึ่ง ว่าปุถุชนคนโลกีย์ ในวันหนึ่ง ๆ มักจะปล่อยให้จิตเกิดแต่ "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ต่าง ๆ ถ้าเขารู้แจ้งสัจจธรรมดีแล้ว จะเห็นว่ามันร้ายกว่าสิงโต ที่กินสัตว์กัดคน สิงโตเป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่าเพราะดุร้ายมาก ท่านจึงเอา "โลภะ–โทสะ–โมหะ" มาเปรียบเทียบให้เห็นธรรมะ สอนธรรมทาน

กรรมวิธีแก้จากหนักให้เป็นเบาลงก่อน ต้องพยายามศึกษาธรรมให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ คือ "เจริญศีล–เจริญสมาธิ–

เจริญวิปัสสนาปัญญา" มีทางเดียวนี้เท่านั้น ถึงแม้ยังไม่หลุดพ้น-แต่เป็นบุญกุศลบารมี ประทับจิต ติดวิญญาณไปแล...

ถ้ามีศีลเกิดขึ้นเพียง 50% โลภะก็จะเริ่มหมดไป 50%

ถ้ามีสมาธิเกิดขึ้นเพียง 50% โทสะก็จะเริ่มหมดไป 50%

ถ้ามีสติปัญญาเกิดขึ้นเพียง 50% โมหะก็จะเริ่มหมดไป 50%

หรือจะพูดอีกแบบหนึ่ง ถ้าโลภะหมดไป ศีลก็เข้ามาแทนที่. ถ้าโทสะหมดไป สมาธิก็เข้ามาแทนที่ ถ้าโมหะหมดไป ปัญญาก็เข้ามาแทนที่ คือสังสารวัฏ กับ นิพพาน อยู่ในที่เดียวกันนั่นเอง. ภาพนี้พอจิตสงบเย็นว่างได้เท่าไรๆ จะมองดูโลกว่างเป็นของว่าง เป็นความว่าง ได้มากเท่านั้น ทุกข์กายทรมานใจก็จะดับลงได้เท่านั้น เมื่อพบธรรมแล้ว ก็เหมือนดังในภาพ[1] พระอรหันต์ ถือดวงแก้ว พบดวงแก้วสารพัดนึก คือพุทธะเท่ากับจับสิงโตร้ายนั้นได้แล้ว เอามาขี่เล่นได้แล..สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

---

1 ภาพนี้ จะเป็นต้นฉบับให้เกิด หรือดลใจให้ **ท่านเว่ยหล่าง** ได้เทศนาธรรมดูในหนังสือ **สูตรของเว่ยหล่าง** (แปลโดยพุทธทาสภิกขุ) ท่านเว่ยหล่างได้เทศนาไว้ว่า "**โลภะ-โทสะ-โมหะ**" ถ้าหมดไป "**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**" ก็จะเข้ามาแทนที่ ท่านเว่ยหล่าง **สมัยพระจักรพรรดินีบูเช็กเทียง** ประมาณ 1,200 ปีเศษ แต่ **พระอรหันต์ 18 องค์**นี้ความอยู่ในสมัย พุทธกาลโน้น

เสถียร โพธินันทะ

พ.ศ. 2500

那伽犀那尊者
15 พระอรหันต์ลาขานะ
(นาคเสน) ถือไม้เกา
เกากิเลสตัณหาอุปาทาน
ของสรรพสัตว์ให้หมดไป

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ!

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 15 ถือไม้เกากิเลส ฯ เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ถือไม้เกากิเลส ฯ

พระอรหันต์ลาขานะ (นาคเสน) องค์ที่ 15

那伽犀那尊者

"ถือไม้เกากิเลส ฯ
เกากิเลสตัณหาอุปาทาน
ของสรรพสัตว์ให้หมดไป"

พระอรหันต์ลาขานะ (นาคเสน) องค์ที่ 15 ปางนี้โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นแล้วเกิดปีติสุขประทับจิต เป็นปริศนาสอนธรรมะยุคหนึ่ง แก่ชนกลุ่มหนึ่ง หรือว่าปางนี้ใช้แทนตัวอักษรที่จารึกเรื่องราวไว้อย่างหนึ่ง ดังเช่นคนโบราณที่ไม่รู้จักหนังสือ หรืออ่านหนังสือไม่ออก แต่พอเห็นภาพพระอรหันต์ถือไม้เกาหลัง ก็คือคติธรรมเตือนไว้ว่า "กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" ของมนุษย์นั้นสะสมไว้มากเกินไปนักไม่ได้จะอันตราย ต้องหมั่นเกาเหมือนโรคคัน โรคผิวหนังที่คัน จะต้องหากรรมวิธีรักษา ควบคุมมันหรือเกาทิ้ง ๆ ไป ชีวิตถึงจะปลอดภัยบ้าง

ปุถุชนคนโลกีย์ ถ้าถือศีล 5 ได้บ้าง ก็เท่ากับเริ่มเกาพิษภัย เกาบาปก่อเวรกรรมให้ลดน้อยลงไปได้ตั้ง 5 อย่างแล้ว กุศลผลบุญอย่างนี้ จะสนองตอบในชาตินี้ ดังเช่นสังคมเคารพนับถือ ว่าเป็นคนดีซื่อสัตย์ มิตรสหายไว้ใจ ระยะยาวนานมีโชคดี จะอยู่ในบ้านเมืองใด ๆ ก็มีแต่ความสุขมากขึ้น.

อีกอย่างหนึ่ง บุคคลที่ศีล 5 บริสุทธิ์ดี แทบจะไม่ต้องโทษคดีต่าง ๆ หรือไม่ต้องเข้าคุก ติดตะรางของชาติบ้านเมืองนั้นก็ว่าได้ เพราะอำนาจผลบุญกุศลของศีล 5 คุ้มครองไว้ ไม่มีโทษหนัก ๆ ในโลกมนุษย์แล . . .

ทางฝ่ายจิตมีคุณธรรมทางใจสูง วิญญาณก็มีบุญสูง เวลาจะตายมักสงบดี วิญญาณขณะดับจิต ขาดใจตาย ไม่หวาดกลัวภัยต่าง ๆ แล้วทางวิญญาณศาสตร์กล่าวไว้อีกว่า "ชนกกรรม" ชนกกรรมจะนำดวงวิญญาณของผู้ที่ถือศีล 5 ไปทางสูงก่อน ไปเกิดในภพภูมิที่ดีมีสุขกายเบาใจก่อน มีโลกีย์สมบัติที่ดี มีวาสนาดีรูปลักษณะสมบูรณ์แข็งแรงสวยงามดี (โหงวเฮ้งดี) ยังมนุษย์ภูมิให้เกิดขึ้นสืบไปอีก. รับรองว่ายังไม่ตกนรกทันที ไม่พลัดตกไปเข้าท้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ

โดย ธ. ธีรทาส

พระคณาจารย์หลวงจีนธรรมสมาธิวัตร (โพธิ์แจ้ง) กทม. พ.ศ. 2490 ได้มาบรรยายภาพนี้ให้แก่ ธ. ธีรทาส บันทึกธรรมไว้

伐那波斯尊者

16 พระอรหันต์วัคนะอุ

(วันวาสี)

ถือพระคัมภีร์ พระไตรปิฎก

ให้ศึกษาธรรมต่าง ๆ

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพ กิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนา สอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่าน พิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไป บ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 16 ถือพระคัมภีร์ เป็นปริศนาสอนธรรม

ถือพระคัมภีร์

พระอรหันต์วัตนะจุ (วันวาสี) องค์ที่ 16

伐 那 波 斯 尊 者

"ถือพระคัมภีร์ พระไตรปิฎก ให้การศึกษาธรรมะต่าง ๆ"

พระอรหันต์วัตนะจุ (วันวาสี) องค์ที่ 16 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้ว เกิดความปีติสุขประทับใจ เป็นปริศนาธรรมสอนชาวพุทธว่า เกิดเป็นคนจะต้องหมั่นพัฒนาอนุสัยให้ดี เกิดเป็นมนุษย์จะต้องหมั่นพัฒนาวิญญาณให้สูงไว้ก่อน แสวงหาว่าสิ่งใดเป็นบุญ สิ่งใดเป็นกุศลที่ถูกต้องสัจจธรรม นักศึกษาธรรมจะต้องมีใจกว้าง ศึกษาพระคัมภีร์ธรรมต่าง ๆ ของทุกลัทธินิกาย เอาแต่คุณประโยชน์ในธรรมเป็นอุดมคติ มีจิตใจกว้างขวางหนักแน่นในการ บำเพ็ญบารมี มีวิญญาณอิสระ ถือธรรมาธิปไตย

ไม่มีทิฐิอาจารย์ ไม่มีทิฐินิกาย ไม่มีทิฐิพระคัมภีร์ เพื่อให้ได้ความรู้ มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ เป็นเป้าหมาย จะได้ตรัสรู้แจ้งอนุสัยจิตเดิมของตนเอง มีสติปัญญาและปฏิภาณไหวพริบกว้างขวาง เอาไว้สอนธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ในทั้ง 6 ภูมิแล... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

พระหลวงจีนไป่เซ้ง (เปะเซี่ยไต้ซือ) ไต้หวัน พ.ศ. 2506 มาเทศนาธรรมภาพนี้ในพุทธวิหาร โรงเจ เป๊าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม.

ท่านเทศนาเป็นภาษาจีนกลาง นายแพทย์ตันม่อเซ้ยง แปลเป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ธีรทาส. บันทึกธรรม

周利槃陀迦尊者
17 พระอรหันต์กุละปักยะขะ
(จูฬะปันถก)
เลี้ยงนกให้อิสระไม่กักขังสัตว์
มีเมตตากรุณา(พรหมวิหาร4)

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป – มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพ กิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนา สอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่าน พิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไป บ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 17 ถือขันข้าวเมตตาเลี้ยงนก เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ถือขันข้าวเมตตาเลี้ยงนก

พระอรหันต์กุจะปั๋กยะขะ (จูฑะปั๋นถก) องค์ที่ 17

周 利 槃 陀 迦 尊 者

"เลี้ยงนกให้อิสระ–ไม่กักขังสัตว์

มีเมตตากรุณาฯ (พรหมวิหาร 4)

พระอรหันต์กุจะปั๋กยะขะ (จูฑะปั๋นถก) องค์ที่ 17 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วเกิดความปีติสุข ประทับใจ เป็นปริศนาสอนธรรมะให้รู้เรื่อง พรหมวิหาร 4 ประการ (เมตตา–กรุณา–มุทิตา–อุเบกขา)

ท่านเทศนาสอนไว้ว่า การที่จะช่วยปล่อยชีวิตสัตว์เอาบุญนั้น จะต้องมีสติปัญญามองดูว่า สัตว์มันมีที่ไปไหม? สัตว์มนมีที่อาศัยชีวิตอยู่รอดชั่วคราวได้ไหม? เช่นจะปล่อยปลาต้องดูน้ำก่อน ว่าน้ำนั้นสัตว์ตัวนั้นมันจะอาศัยอยู่รอดได้ไหม? ไม่ใช่ปลาน้ำจืด แต่เอาไปปล่อยไว้ที่น้ำเค็ม ปลาก็ตายหมด เป็นการทำบาปกรรมไป

จะปล่อยนกต้องดูป่าก่อน ว่ามีดงไม้ ต้นไม้ที่นกจะพอเกาะอาศัยพักพิงชั่วคราวได้ไหม? แล้วค่อยปล่อยไปจึงจะเป็นบุญช่วยชีวิตสัตว์โลก มีเมตตากรุณาธรรมจริง

แล้วจะเลี้ยงสัตว์ด้วยความเมตตากรุณาจิตจริง ๆ จะต้องไม่ไปดักจับสัตว์ ไปจับสัตว์เอามากักขังไว้ในกรงขังสัตว์ไว้ดูเล่น ๆ นั่นเป็นการทรมานจิตใจสัตว์ เป็นบาปกรรมอย่างหนึ่ง ต้องให้สิทธิเสรีแก่ชีวิตสัตว์ ไม่ทรมานวิญญาณสัตว์โลกจึงจะเป็นบุญ มีเมตตากรุณาจริง ๆ

เมื่อได้ปล่อยชีวิตสัตว์ตัวนั้นรอดตายไปแล้ว จงพยายามทำบุญสร้างบารมีให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกชั้น คือจะต้องไม่ฆ่าสัตว์อย่างนั้นให้ตายอีก สูงขึ้นไปอีกจะต้องไม่กินเนื้อสัตว์ชนิดนั้น คือเป็นการได้ผูกมิตรปลูกบุญสัมพันธ์ไปอีกทุกชาติภพแล...สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

พระหลวงจีน ฮวกคือไต้ซือ พ.ศ. 2500 จากฮ่องกงมาบรรยายธรรมนี้แล้วก็ไปมรณภาพที่อินเดีย รู้สึกว่าท่านจะรู้มีมรณญาณ เทศนาปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด แล้วอำลาจากไป

เสถียร โพธินันทะ

賓頭盧尊者

18 พระอรหันต์ปักกะโล (ปิณโฑล)

ขี่เสือร้าย

ปุถุชนอนุสัยที่ชั่วร้ายดังเสือ

ต้องเอาธรรมะกำราบสงบ

จนรู้แจ้งอนุสัยเดิม-จิตสว่างไสว

ขอความกรุณาอย่าตัดรูป-พระอรหันต์นี้ไป

จะเป็นบาป - มากกว่าบุญ เพราะทุกรูปบรรยายภาพกิริยาต่าง ๆ สอนเป็นธรรมะ ถ้าไม่มีรูปจะอ่านปริศนาสอนธรรม เทศนาธรรม ไม่รู้เรื่อง ตัดไปเป็นบาป พระคัมภีร์จะขาดความมากไป ขอความกรุณาอ่านพิจารณาดู บุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณสืบภพชาติไปบ้างแล้ว สาธุ !

ธ. ธีรทาส

ภาพที่ 18 ขี่เสือร้าย เป็นปริศนาสอนธรรมะ

ขี่เสือร้าย

พระอรหันต์ปั๋กถะโล (ปิ่ณโฑล) องค์ที่ 18

賓 頭 盧 尊 者

"ปุถุชนอนุสัยที่ชั่วร้ายดั่งเสือ
ต้องเอาธรรมะกำราบให้สงบ
จนรู้แจ้งอนุสัยเดิม–จิตสว่างไสว"

พระอรหันต์ปั๋กถะโล (ปิ่ณโฑล) องค์ที่ 18 ปางนี้ โบราณครูบาท่านสร้างเป็นรูปภาพ เปรียบเทียบให้ผู้ชมเห็นภาพแล้วเกิดปีติสุขเป็นบุญได้ประทับจิต กุศลติดวิญญาณ เป็นปริศนาสอนธรรมะ ท่านเทศนาไว้ว่า จิตของปุถุชนคนโลกีย์เหมือนดั่ง "มังกร" อนุสัยของคนเหมือนดั่ง "เสือ"

ปุถุชนคนโลกีย์ในวันหนึ่ง ๆ ที่ปล่อยให้จิตเกิดดับ "จิตเกิดและจิตดับ" เป็นอัตตา เป็นตัวตน ระยะยาวนาน ๆ ถ้าไม่ควบคุมจิตให้ถูกทางไว้จะมีพิษภัย คือมันมีฤทธิ์เดช เหมือนดั่งงูใหญ่ งูที่มีพิษจะเล่นงานเราในภายหลังได้ จงระวัง ๆ เช่น จิตเกิดดับเอาแต่คิดในเรื่องต่าง ๆ มากเกินไป ร่างกายรับไม่ไหว เช้าก็คิด เที่ยงก็คิด เย็นก็คิดกลางคืนก็คิด ๆ ๆ ไม่มีวันหยุดพัก จนนอนไม่หลับมึนงง จนปวดหัว อริยครูบาท่านเปรียบเทียบเหมือนดั่งตัวมังกรมันดิ้นได้ มังกรมีฤทธิ์เดชพอนาน ๆ ไปจนเคยชิน ภาษาธรรมะเรียกว่าเป็น "อนุสัย (ปึ้งแส่)"

ถ้าเป็นอนุสัยที่ดี ก็ยังมีคุณประโยชน์แก่ตนเองบ้าง ถ้าเป็นอนุสัยที่ชั่วร้ายแล้ว มีพิษภัยก่อบาปกรรมวิบาก ดังเช่นงูมันวิ่งไป มังกรมันดิ้นรน คือทำให้จิตเร่าร้อน มักจะนอนไม่ค่อยหลับง่าย ๆ นัก ทำให้อารมณ์เสียง่าย ๆ จิตใจหงุดหงิด อารมณ์ตึงเครียด เกิดโทสะร้ายดังเสือง่าย ๆ ระงับไม่อยู่ ตนเองก็เป็นทุกข์ใจ ผู้อื่น ๆ ก็พลอยเดือดร้อนเหมือนดังเสือร้ายมันกัดคนถูกเสือกินไปด้วยอย่างนี้ พอเห็นหน้าคนชั่วก็ไม่สบายใจ อยู่กับคนชั่วจึงรู้ว่าร้ายดังเสือ

กรรมวิธีแก้ต้องใช้ธรรมะกำราบจนจิตสงบ จนรู้แจ้งทางอนุสัยเดิมของตน จิตสว่างไสว แล้วมังกรร้ายนั้นจะหมดฤทธิ์เดชเอง หรือเสือร้ายจะสงบลง เชื่องลงเอง จนเอามาขี่เล่นได้ นั่นคือการควบคุมอารมณ์ตนได้ คุมระบบประสาทตนได้ จิตว่างได้มาก การศึกษาธรรมเอาไว้เป็นเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยชีวิตอย่างนี้แล... สาธุ!

"จิตเหมือนดังมังกร มีฤทธิ์เดช
อนุสัยชั่วเหมือนดังเสือร้ายกินคน"

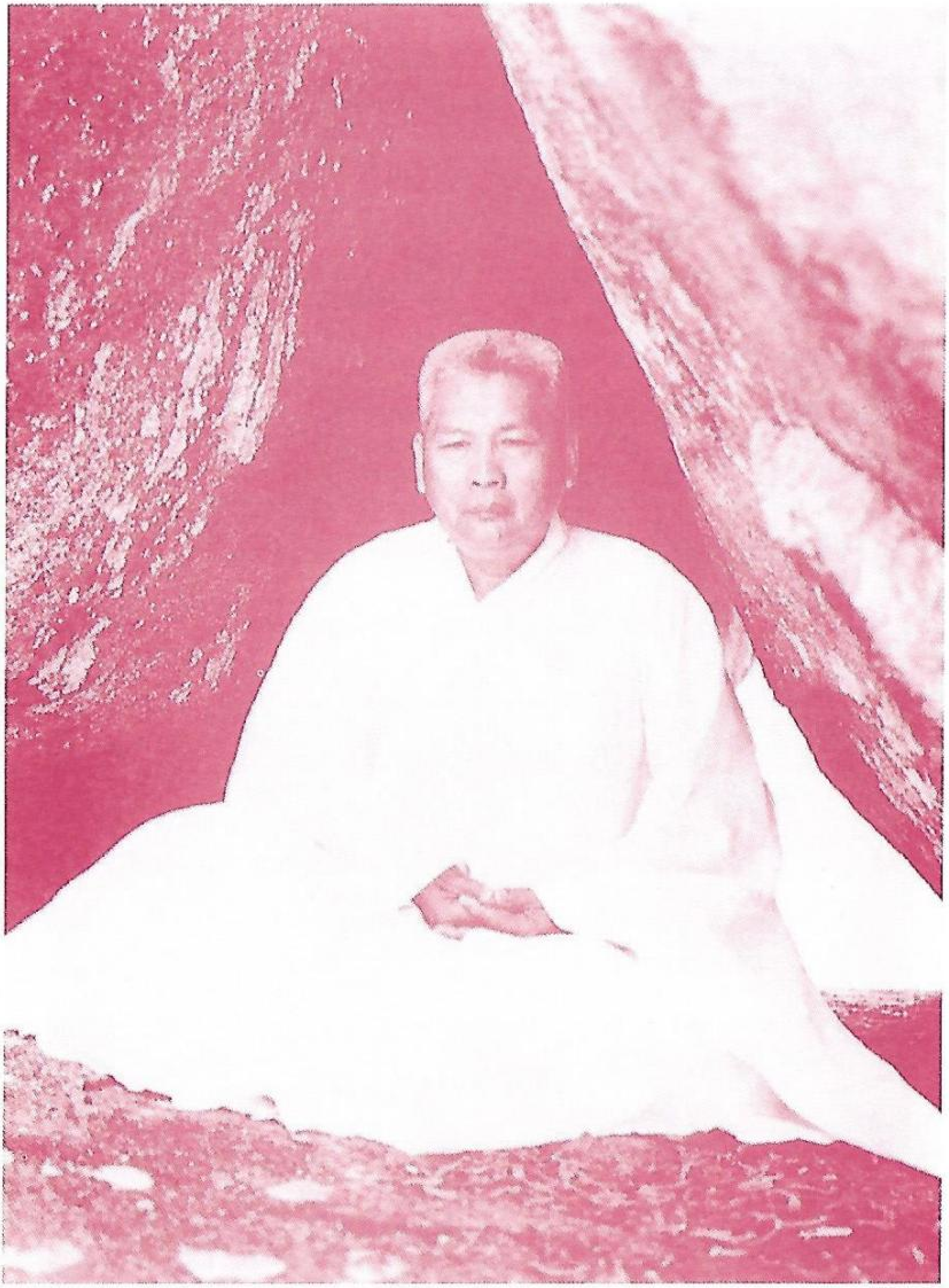
สรุปความแล้วจะต้องพัฒนาจิตใจคนทุก ๆ วัย ให้มีคุณธรรมสูง มีความกตัญญูกตเวทีคุณ มีศีลธรรมเป็นอุดมคติทางใจแล้วคุกตะรางก็จะว่างจากนักโทษไปเองแล... โดย ธ. ธีรทาส

พระหลวงจีน เต๋าอันไต้ซือ พ.ศ. 2514 จากไต้หวันมาบรรยายธรรมสอนภาพนี้ในพุทธวิหาร โรงเจ เป้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. นายแพทย์ตันม่อเซียงแปลจากภาษาจีนกลาง มาเป็นภาษาแต้จิ๋ว ธีรทาส ฟังแล้วเรียบเรียงออกมาเป็นภาษาไทย

พุทธวิหาร เป้าเก็งเต๊ง โรงเจ-บ่อนไก่ กทม.

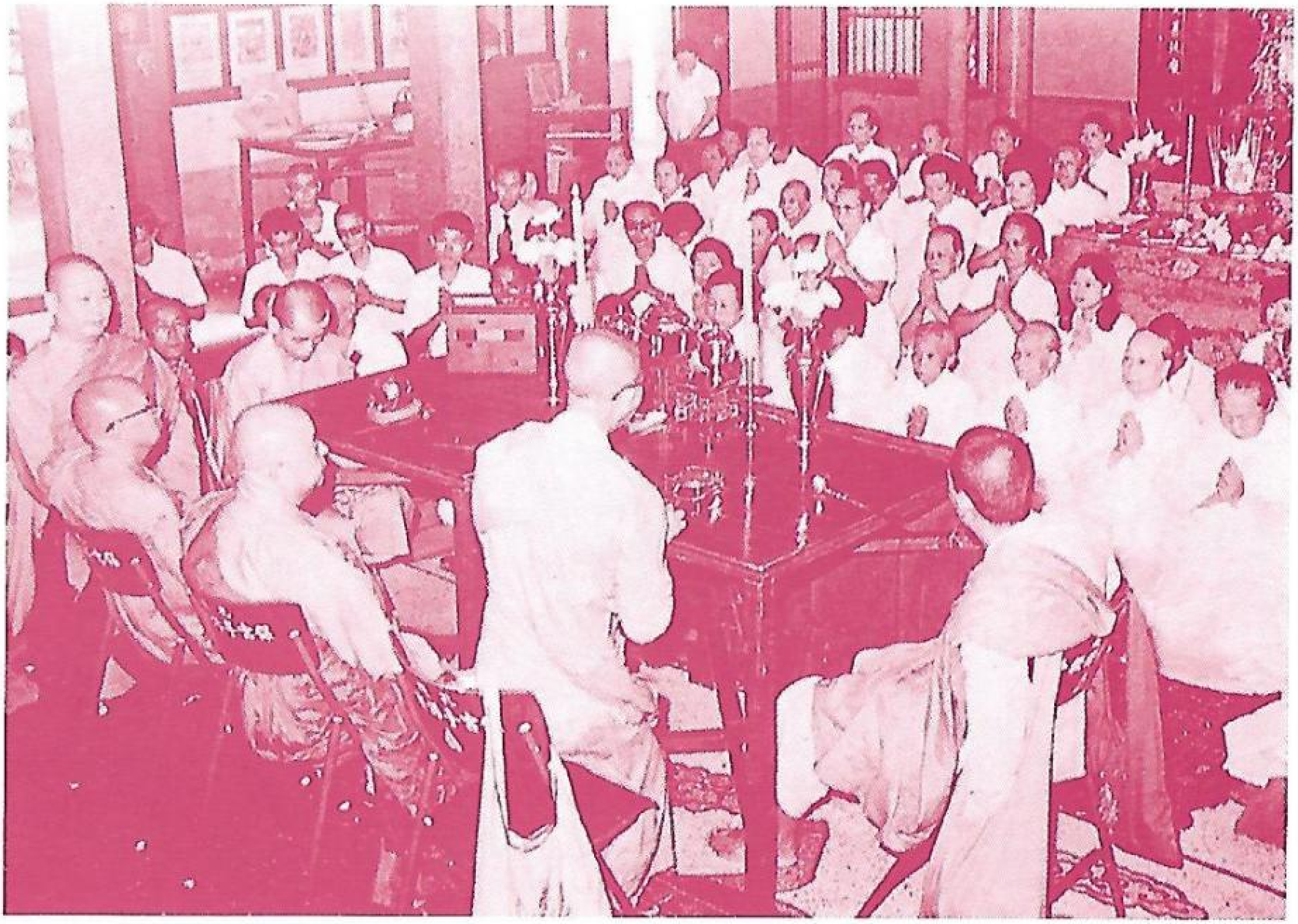
บูชา พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี พระมหากัสสปะเถระ พระอานนท์เถระ

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า
ผู้นำพระคัมภีร์ 18 อรหันต์ชุดนี้มาให้ ธ.ธีรทาส

ท่านเจ้าคุณพุทธทาสภิกขุ ท่านเจ้าคุณปัญญานันทะภิกขุ ท่านเจ้าคุณพระสาสนโสภณ (ปัจจุบันคือสมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช วัดบวรนิเวศน์) พร้อมด้วย พระภิกษุชาวอังกฤษ, เยอรมัน, อินเดีย ได้มาเยือนพุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง กทม. ในวันทำบุญแซยิด อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ผู้ก่อตั้งพุทธวิหาร – โรงเจเป้าเก็งเต๊ง กทม. 14/1/2509

พระหลวงจีนเต๋าอัง ไต้ซือ พระหลวงจีนเป๊ะเซี่ย ไต้ซือ(ไป่เซิ้ง) ไต้หวัน และพระหลวงจีนคณาณัติ เย็นบุญภิกขุ กทม. กำลังเทศนาธรรมและให้ อุบาสก อุบาสิกา รับปุถุชนโพธิสัตว์ศีล เบื้องต้นถือศีล 5 อธิษฐานจิตมุ่ง พุทธภูมิ ในพุทธวิหาร–โรงเจเป๋าเก็งเต๊ง กทม. ชายหญิงรวม 81 ท่าน พ.ศ. 2514

พระอาจารย์หลวงจีน เย็นบุญภิกษุ
(ถือกระดิ่งสวดมนต์)

ท่งฮวง (ธง) นำวิญญาณ

ธ. ธีรทาส หรือ ธีรทาส หล่อรูป พระอรหันต์ 18 องค์

ภาพสงบจิตอุทิศส่วนบุญกุศลให้ ส. โพธินันทะ

อาจารย์ตันม่อเซี้ยง

ชาตะ 25 กันยายน พ.ศ. 2445

มรณะ 8 มกราคม พ.ศ. 2536

(อายุ 91 ปี)

ภาพสีน้ำมัน ส. โพธินันทะ

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ

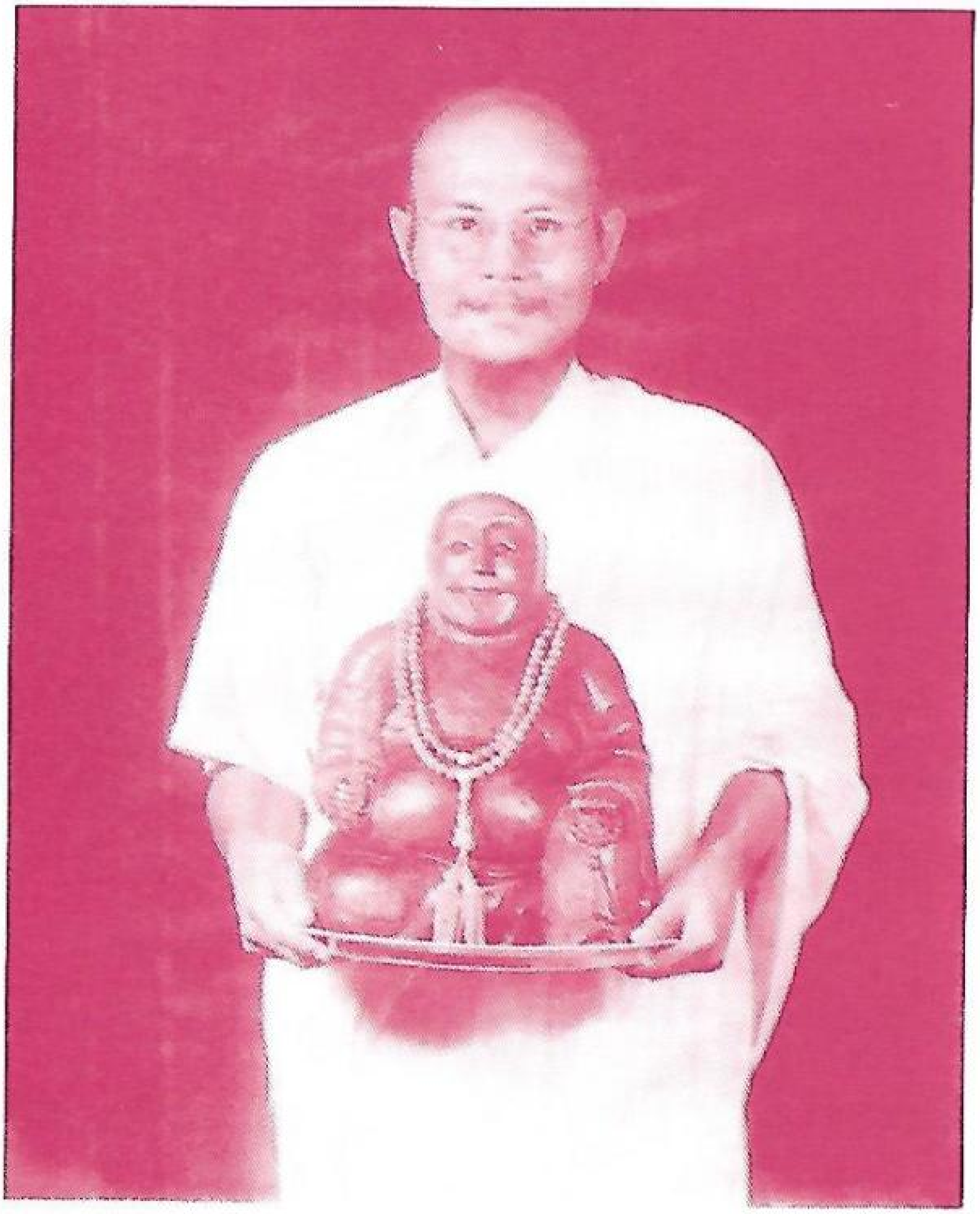
ชาตะ 17 มิถุนายน 2472

มรณะ 9 ธันวาคม 2509

(อายุ 37 ปี)

ตั้งเม้งเต็ก รูปถ่ายก่อนอายุ 20 ปี

ภาพสงบนิ่งดิ่งในอุดมคติปุถุชนโพธิสัตว์บารมี

รูปกลุ่มหนึ่งของความไม่เที่ยงแห่งสังขารกรรม ชาวจีนเรียกว่า ชิวเล้ง แซ่เล้า มาประชุมปรุงแต่งกันพอได้ส่วนเกิดนามปากกาว่า ธีรทาส ถ่ายเมื่ออายุไหลเรื่อยไป ด้วยความเป็น"อนัตตา" ยังไม่ถึง "สุญตา" ตอนอายุ42 ปี บูชาอุดมคติ พระศรีอารยะเมตไตรย์ มหาโพธิสัตว์ พระหัตถ์ขวาท่านถือวงกลม 3 วง คือ "อัตตา-อนัตตา-สุญตา" เพื่อฝากผู้ชมไว้เป็น ปริศนาธรรม

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

21 ม.ค. 2512

ชาตะ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2471

มรณะ พ.ศ. 2549 (ยังไม่ตาย)

รูป ธ. ธีรทาส. อายุ 57 ปีถ่ายที่สวนโมกข์ อ. ไชยา
ร่วมคณะเทศนาธรรม หลวงจีนเย็นเกียรติ.
หลวงจีนเย็นบุญ. ตันม่อเซี้ยง. เสถียร โพธินันทะ.
ศาลาพุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง กทม.

พระสูตรหัวใจไขปริศนาทางรู้–โลกียธรรม–โลกุตรธรรม. (1) อัตตา (คือโลกียธรรม) (2) อนัตตา (คือโลกียธรรม–ชั้นสูง) (3) สุญตา (คือโลกุตรธรรม) เป็นนิพพานแล... สาธุ !

ในโพธิสัตว์อวตารสูตรต่าง ๆ ตรัสสอนภาคเจริญธรรมให้ใช้โกศลอุบาย สติปัญญาธรรมชาติจักษุแปลงให้เป็น "**อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน**" ไปแล.. สาธุ!

ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2501

บทที่ 2

ความเห็นของ 3 นักปราชญ์

เรื่องพิธีกรรมทำกงเต๊ก เพื่ออุทิศส่วนบุญ และโปรดดวงวิญญาณผู้ตายให้ขึ้นสวรรค์ ในพิธีงานศพนั้น ตามแบบจีนเก่า ดังปรากฏในบทความนี้ ยังมีคติธรรมแทรกไว้สอนคนเป็นไปด้วย ไม่ใช่สวดมนต์หรือโปรดเพียงผู้ตายอย่างเดียวเท่านั้น

พระภิกษุ ผู้นำทางถือ "ท่งฮวง (ธง)" เดินข้ามสะพานไปนั้น สมมุติว่าแทน พระอรหันต์ ชื่อ พระโมคคัลลานะเถระ และทุก ๆ คำพูดนั้น ก็คือการเทศนาธรรมโปรดดวงวิญญาณให้ปลงสังขารโลก เพราะว่าดวงวิญญาณยึดมั่นถือมั่น ปล่อยวางไม่ลงเป็นทุกข์ และยังเป็นอุบายจะให้ลูกหลานเหลน ญาติมิตรสหายของผู้ตายได้ฟังธรรมไปในตัวอีกด้วย ซึ่งวันธรรมดา ๆ เขาไม่อาจที่จะมีเวลามาฟังธรรมะ ปลงสังขารชีวิต ปล่อยวางทางใจได้ง่าย ๆ นัก (แจกหนังสือธรรมทานวันนี้เป็นบุญประทับจิตกุศลติดวิญญาณมาก)

พระคัมภีร์ชุดนี้ อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ตอนอายุ 22 ปีได้เดินทางไปศึกษาธรรม และคัดลอกแบบอย่างมาจาก วัดซิง-อำยี่ อ. เท่งไฮ้ มณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน แล้วได้นำกลับมาสอนศิษย์สาย โรงเจ เป๋าเก็งเต๊ง ในเมืองไทย เมื่อประมาณ พ.ศ. 2487 (ก็ต้องตัดตอนสอนย่อความให้สั้นลงไป)

ครั้งหนึ่ง อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า และข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส ผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ ได้นำเอาพระคัมภีร์นำดวงวิญญาณไปข้ามสะพาน 7 ตอน (ไน่ฮวยเซียงเกีย ฉิกจิว) เอาไปให้นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง แล้วขอร้องให้ท่านช่วยแปลเป็นภาษาไทย

ต่อไปนี้เป็นความเห็นของ 3 นักปราชญ์

(1) ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง ท่านมากล่าวในที่ประชุมพุทธสมาคม เป๋าเก็งเต๊ง อีกว่า พระคัมภีร์ชุดนี้ ดูสำนวนและเนื้อเรื่องต่าง ๆ ทำให้เกิดความสงสัย ยังไม่เชื่อหมดว่าเป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี แห่งอินเดีย ตรัสไว้ ฉันคิดว่าคงจะมีผู้แต่งขึ้นในสมัยตอนปลายราชวงศ์เหม็ง ผู้แต่งนั้นมีความรู้มาก ต้องเป็นผู้แตกฉานในเรื่องของ "ลัทธิโยคี-ขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ" เป็นนักปราชญ์ ชั้นจอหงวนทีเดียว

ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง ยังได้แยกความชี้แนะเหตุผลบางตอน ให้ฟังอีกว่า ตรงที่ทำให้สงสัยมาก ก็คือไปอ้างอิงและพาดพิงถึง (1) ชื่อสำนัก "หลุยอิมยี่" แห่งภูเขา พระพุทธบาท (อยู่เมืองไทย) แต่ในเนื้อเรื่อง หลุยอิมยี่ เป็น "ไซทีน้อย (คือสวรรค์)" (2) มีชื่อหมอดู "กุยกั๊กจื๊อ" (อยู่เมืองจีน)

(๓) มีศาลเจ้าพ่อ "แป๊ะกง" (อยู่ในเมืองจีน) (4) ส่วนพระโมคคัลลานะเถระ เป็นพระอรหันต์ สมัยพุทธกาลอยู่ในอินเดีย แน่นอน.

เหตุผลดังที่กล่าวมานั้น จึงทำให้สงสัยว่า คงจะเป็นของพวกกลุ่มทำพิธีกรรม สุสานงานศพในเมืองจีน มีชื่อเรียกว่าไซกง อาจจะพวก "ไซกง" ไปแต่งกันขึ้นเอง แต่ผู้แต่งเก่งมาก เข้าใจแทรกคติธรรมสอนผู้อ่านและผู้ฟังให้ปลงสังขารชีวิต ในยามทุกข์โศกเศร้าอย่างแรง ให้ปล่อยวางทางใจอย่างหนึ่ง จึงต้องชี้แต่ทุกข์ในวัฏสงสารทั้งปวง

(๒) พระอาจารย์ หลวงจีนเย็นบุญภิกขุ เจ้าอาวาสวัดทิพยวารีวิหาร กทม. ท่านกล่าวในที่ประชุมนี้ว่า สมัยที่ท่านได้เดินทางไปบวชเป็น พระภิกษุ ในวัดโซกาย เมืองจีน ก็เคยได้ไปร่วมพิธีกรรมการสวดมนต์ ตามพระคัมภีร์ชุดเดิมนี้มาหลายครั้งแล้ว นำญาติโยมข้ามสะพาน 7 ตอนฉิกจิวเกี้ย

พระครูบาอาจารย์ของท่านได้สอนไว้ว่า เป็นของ "ลัทธิ-โยคี" มีชื่อแปลความเก็บเรื่องไว้เป็นภาษาจีน แต้จิ๋วอ่านพระคัมภีร์ชุดนี้ว่า "ยูเคเอี่ยมเค้า" กลุ่มทำกงเต๊กต้องใช้เรียนแบบ ตามอย่าง "ยูเคเอี่ยมเค้า" ทุกแห่ง ท่านอาจารย์ได้กล่าวอีกว่า คงจะแตกออกมาจาก พระคัมภีร์ชุดใหญ่ มีชื่อว่า

"โยคาจารย์ภูมิศาสตร์ (ยูเคซือตี่ หลุง)" ความว่า เป็นของพระถังซำจั๋ง นำมาจากอินเดีย

ท่านไปที่ธิเบท ดูตามวัดเก่า ๆ พบหลักฐานในโบราณวัตถุ เช่นเครื่องมือที่ใช้ประกอบพิธีกรรมงานศพต่าง ๆ มีจารึกภาษาธิเบท แบบอย่างเดียวกันที่ใช้ในเมืองจีน จึงทำให้คิดไปว่า พิธีกรรมอย่างนี้ คงจะพระลามะ ธิเบท เป็นต้นตอนำเข้ามาแพร่หลายในเมืองจีน ไม่ต่ำกว่า 1,000 ปีขึ้นไป

พระอาจารย์หลวงจีน เย็นบุญภิกขุ บอกว่าพอกลับมาอยู่เมืองไทยแล้ว ก็ไม่ได้ทำตามแบบเก่านั้นทั้งหมด เพราะว่าการสวดมนต์ยาวนานเกินไป เอาเพียงแค่บทความ พระธรรมเทศนาของ พระโมคคัลลานะเถระ ตอนที่นำดวงวิญญาณไปข้ามสะพาน "ไน่ฮวยเชียงเกีย 7 ตอน" และนำเที่ยวเมืองนรก 10 ขุม. และไปชมเมืองสวรรค์ เนื้อเรื่องจะต้องใช้เวลาถึง 6 หรือ 7 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ถ้ามีดนตรีประกอบด้วย ลูกหลานของผู้ตายจะต้องนั่งคุกเข่า หรือเดินตามพระสวดมนต์หลายวัน งานพิธีกรรมทำติดต่อไปแทบทั้งวันคืนเลย เขาทนไม่ไหว! เห็นใจ (จึงต้องตัดตอนย่อความ)

พิธีกรรมอย่างนี้ ถ้าเป็นเมืองจีนโบราณ ลูกหลานจีนแท้หัวเก่า ถูกลัทธิขงจื้อสอนเรื่องความกตัญญูกตเวทีคุณ ยังฝังแน่นไว้ในวิญญาณ ต้องอดทน จะล้มเจ็บป่วยก็ยังต้องอดทนกราบไหว้! เพื่อที่จะได้ตอบแทนบุญคุณกันวันตายตรงนี้ ไม่ทน

ก็ต้องทน เพราะว่าสังคม และวัฒนธรรมจีนเชิงบังคับ ต้องสยบทางใจ ทนกราบไหว้คุกเข่าจนจบพิธีกรรมนั้นไป บางแห่งงานใหญ่ใช้เวลา 7 วัน 7 คืน ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เมืองจีนตามวัดใหญ่ ๆ ยังมีการทำพิธีกงเต๊กใหญ่ แบบดั้งเดิมกันได้บ้าง

(3) อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ท่านอ่านแล้วชอบใจมาก บอกว่า พวกที่ทำพิธีกรรมกงเต๊ก ในเมืองไทยทุกวันนี้ก็ไม่ได้ใช้ตาม พระคัมภีร์ชุดเดิมจนหมดแล้ว ความเห็นท่านเป็นนักวิชาการ และเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยสงฆ์ จึงรู้สึกเสียดายความรู้ ว่าจะสูญหายไปเสีย สมควรที่จะช่วยกันแปลเรียบเรียงไว้เป็นภาษาไทย เพื่อที่จะให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้รู้ว่าความไม่เที่ยงของพิธีกรรม ความเปลี่ยนแปลงของศาสนาต่าง ๆ

อนุชนรุ่นหลัง ๆ จะได้รู้ประวัติศาสนาของ มหายานยุคหนึ่งเมืองจีน ก็มีเรื่องพิธีกรรม สวดมนต์ทำกงเต๊ก อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตาย ซึ่งตามแบบดั้งเดิมนั้น มีความหมายเป็นคติธรรม สอนธรรมทาน อุบายการโปรดสัตว์ เทศนาธรรมให้แก่ญาติมิตรสหาย ลูกหลานเหลนของผู้ตายได้ฟังธรรมะ ในงานศพนั้นได้อย่างแยบยล แล้วบทความ หรือพระคัมภีร์ชุดนี้ขอเพียงแค่ได้อ่านบุญก็ประทับจิต กุศลติดวิญญาณเป็นบุญกุศลมากแล้ว สาธุ!

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส ผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ ได้ตัดบทความเรื่องเที่ยวเมืองนรก 10 ขุมออกไป เพราะเห็นว่ามีการแปลไว้เป็น

ภาษาไทยมากแล้ว เป็นแบบคล้าย ๆ ท่านเปาบุ้นจิ้น สอบสวนคดีชำระความต่าง ๆ แล้วก็ตัดสินลงโทษ บ้างประหารชีวิตลงทัณฑ์ หวาดเสียว! (แบบในหนังจีน)

ตัดเรื่องพิธีกรรมการเผาเครื่องกระดาษ เช่นเผาเสื้อผ้ามุ้งหมอน หีบห่อของใช้ในบ้านต่าง ๆ ตัดออกไป เพราะว่าตามแบบดั้งเดิมจริง ๆ การทำบุญทาน ไม่ใช่เผาทิ้ง ให้ทานของจริง ๆ หมดทุกอย่าง จึงจะเป็นบุญทานที่แท้จริง

มีพระสูตรยืนยันไว้ว่า "หว่านเมล็ดพืชถั่วลงไปในนาก็ได้ถั่ว หว่านงาก็ได้งา หว่านข้าวก็ได้ข้าว ทำดีก็ได้ดีทำชั่วก็ได้ชั่ว"

แล้วจีนเป็นชาติที่เก่งปรัชญาโลกีย์ เจ้าตำราเศรษฐศาสตร์การสร้างสรรค์วัตถุต่าง ๆ อยู่ก่อนแล้ว คงจะไม่เผาวัตถุทิ้ง ส่งขี้เถ้า[1] ทำบุญขี้เถ้าถ่านส่งไปให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตายรับแน่นอนเสียดายความฉลาดน้อยไปหน่อย โอ...คงจะต้องใช้เวลาอีกเป็นร้อย ๆ ปี ที่จะพัฒนาวิญญาณให้สูงขึ้นด้วยธรรมจักษุ จนมีสติปัญญารู้แจ้งสัจจธรรมมุมนี้ ทำประโยชน์ได้ดีกว่านี้

ตัดเรื่องพิธีกรรมมกยก "มกยก" คือนำดวงวิญญาณผู้ตายนั้น ให้มาอาบน้ำ ชำระร่างกาย เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าให้สะอาดบริสุทธิ์ จะไปไหว้พระ เข้าพิธีกรรมที่จะได้บุญ

---

1. เมื่อทำของเทียม จะให้ใครก็ไม่มีใครเอาก็ต้องเผาไป

โอ...ซินแสเซ้งง้วน แซ่เล้า ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง พระหลวงจีนเย็นบุญภิกขุ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ทั้ง 4 ท่านนี้ทิ้งผลงานนี้ไว้แก่ ธ. ธีรทาส. แล้วท่านก็จากโลกนี้ไปกันหมดแล้ว. บุญคุณของท่านนั้น จะตอบแทนทุกชาติ ก็ยังไม่หมด ธ. ธีรทาส

ตัดพิธีกรรมเรื่องโอยถะ "โอยถะ" คือนำดวงวิญญาณถือดอกบัว เดินจงกรมไปเวียนรอบ ๆ พระเจดีย์ แล้วก็กราบไหว้องค์พระเจดีย์ต่าง ๆ เพื่อที่จะได้บุญ เรียกว่า "โอยถะ"

ตัดเรื่องพิธีกรรมชึงกิมซัว "ชึงกิมซัว" คือนำดวงวิญญาณไปชมภูเขาทอง แล้วจะต้องก้มหัวมุดรอดถ้ำต่าง ๆ เพื่อจะเข้าถ้ำไป บูชาพระ พระพุทธรูป พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ปางต่าง ๆ เพื่อที่จะได้บุญ. เรียกว่า "ชึงกิมซัว"

สรุปแล้วคงเหลือไว้แต่ พระธรรมเทศนา ของ พระโมคคัลลานะเถระ นำดวงวิญญาณข้ามสะพาน ไน่ฮวยเซียงเกี้ย (สะพานดอกบัวเทวดา) มี 7 ตอน ท้ายเล่ม

เรื่องที่ตัดออกไปเหล่านี้ เพราะว่าในที่ประชุมการทำหนังสือชุดนี้ เห็นว่าเป็นพิธีกรรมที่ทำสมมุติกันขึ้นมาเท่านั้นเอง ซึ่งของเดิมแท้ เกิดในสมัยแผ่นดิน พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ เป็นบ่อเกิดพิธีกรรมหลวงก่อน การทำกงเต๊ก ได้จารึกไว้พันกว่าปีแล้ว ไม่มีเรื่องเผาเครื่องกระดาษต่าง ๆ มีแต่ให้ทานของจริงทำบุญวัตถุสิ่งของที่ใช้ได้จริงหมด เช่นนำปัจจัย 4 ต่าง ๆ ไปถวายพระภิกษุ สามเณร ภิกษุณี สามเณรี หรือนักบุญที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ ถือคุณธรรมทางใจสูงเป็นหลักฐาน

แล้วยังพิมพ์ พระคัมภีร์ต่าง ๆ แจกเป็นธรรมทาน บวชพระภิกษุ สามเณร ๆ เป็นนาคหลวง นิรโทษกรรมให้แก่นักโทษ

ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ สร้างสะพาน สร้างวัด สร้างพระเจดีย์ ซ่อมแซมบูรณะวัดวาอารามสงฆ์ต่าง ๆ สวดมนต์ ถือศีลกินเจ ประชาชนถือเพียงแค่ศีล 5 (มังสวิรัติ) ตั้งโรงทาน แจกทาน เงินทองแก่คนทุกข์ยากจน ให้ทานวัตถุของจริงหมด จึงจะเป็นบุญ เป็นคุณประโยชน์โปรดสัตว์ เป็นผลบุญที่อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตายไปได้แล.. (มีหลักฐานแต่ดั้งเดิมเป็นมาอย่างนี้)

หนังสือ พระธรรมเทศนาต่าง ๆ ชุดนี้ ถ้ายังเป็นคุณประโยชน์ ให้สติปัญญาธรรมจักษุ "ได้ชี้บาป–ได้แยกบุญ–ได้บอกทางกุศล–ไปสู่มรรคผลนิพพาน" ได้บ้างแล้ว

ข้าพเจ้าผู้ใช้นามปากกาว่า ธ. ธีรทาส หรือ ธีรทาส. ชื่อตามบัตรประชาชน นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ ขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศล ที่เกิดจากมรดกทางปัญญาธรรมจักษุทานชุดนี้ ให้แก่ครูบาอาจารย์ และทุก ๆ ท่านที่ได้ช่วยการค้นคว้า จารึกเรื่องเก็บไว้เป็นหลักฐานต่าง ๆ สืบทอดลงมาจนถึงทุกวันนี้ และขออุทิศให้แก่สรรพสัตว์ทุก ๆ ชีวิตที่ยังวนเวียนในภพเกิดแก่เจ็บตายอยู่ทั่วทั้ง ๖ ภูมิด้วยเทอญ สาธุ !

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

กรรมการผู้จัดการ พุทธสมาคม เข้าเกิงเต็ง บ่อนไก่ กทม.

(231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330)

บทที่ 3

ประวัติพิธีกรรมกงเต๊ก–เมืองจีนและไทย มีสัจธรรมที่แอบแฝงอยู่ในพิธีกรรมนั้น

ตามประวัติศาสตร์จีน สมัย พระเจ้าเหลียงบู่ตี่ เมื่อประมาณ พ.ศ. 1067 (เกือบ 1,500 ปี) มีหลักฐานจารึกการทำกงเต๊ก หลวง เพื่ออุทิศส่วนบุญโปรด พระมเหสี ชอพระนางฮูฮองเฮา มีการทำวัตรสวดมนต์ เทศนาธรรม ถวายภัตตาหารเจต่าง ๆ แก่พระภิกษุสงฆ์ตลอดงานพิธีกรรม กงเต๊กหลวง เป็นเวลาติดต่อกันถึง 49 วัน เรียกว่าทำกงเต๊กใหญ่หลายครั้ง

ในพิธีกรรมหลวงนี้ ได้บวชพระภิกษุ สามเณร ภิกษุณี สามเณรี เป็นนาคหลวง ได้พิมพ์หนังสือธรรมทาน พิมพ์พระ-ไตรปิฎก สร้างวัด และบูรณะวัด ซ่อมแซมโบสถ์ พระวิหาร พระเจดีย์ต่าง ๆ สร้างสะพาน ทำถนนหนทาง ช่วยการโปรดชีวิตสัตว์ให้รอดตาย นิรโทษกรรม ปล่อยนักโทษ แจกทานด้วยปัจจัย 4 วัตถุสิ่งของใช้ต่าง ๆ ให้แก่คนทุกข์ยากจน เรียกว่าทำมหาทาน

คือทำแต่สิ่งที่ให้คุณประโยชน์แก่สรรพสัตว์ จึงจะเป็นบุญเป็นกุศล เป็นการแผ่เมตตากรุณาจิต แล้วอุทิศให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตายไป จึงจะเป็นเนื้อนาบุญ ผู้ที่จะทำพิธีกรรมอย่างนี้ ต้อง

เป็นพระภิกษุ ผู้ทรงศีลธรรมวินัย และผู้ร่วมงานพิธีกรรม คือ อุบาสก อุบาสิกา–ลูกหลานต่าง ๆ ในงานศพนี้ ต้องถือศีล ๕ ถือ มังสวิรัติ กินแต่พืชผักผลไม้ต่าง ๆ ต้องการความบริสุทธิ์ จึง จะเป็นเนื้อนาบุญ ส่งผลบุญที่ดี ให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตายได้แล...

ถ้าผู้ทำพิธีกรรมนั้น ผิดศีล ไม่มีศีล ไม่ถือศีลเลย พิธี กรรมนั้นจะไม่ได้ผลตามที่ต้องการ หรือจะได้ไม่ครบสมบูรณ์ ตำนานทางพิธีกรรมของศาสนาฝ่ายมหายานได้กล่าวไว้อย่างนี้

หลังจากยุคนี้ไปแล้ว วงการพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน พระสงฆ์จีนแต่ละนิกาย ก็ได้ถือทำเป็นแบบอย่าง มีบางงานศพ ผู้ตายที่ยากจน มีเงินทองไม่พอ บารมีไม่ถึง จะทำบุญแบบอย่าง นั้นไม่ได้ จึงไปคิดย่อความการสวดมนต์ และลดสิ่งของในการ ทำพิธีกรรม ตัดการแจกทานให้ลดน้อยลงไป

แล้วพิธีกรรมทำกงเต๊ก ถ้าพระภิกษุสงฆ์เป็นจีนแคะ การ สวดมนต์จะใช้พระคัมภีร์อย่างเดียวกัน เว้นแต่การสวดออกเสียง เป็นภาษาจีนแคะไป เช่นเดียวกันถ้าพระภิกษุสงฆ์ ชาวกวางตุ้ง พระฮกเกี้ยน พระแต้จิ๋ว ก็จะออกเสียงการสวดมนต์เป็นภาษา ของตนเองไป และได้ตัดพิธีกรรมปลีกย่อยให้ลดน้อยลง ตาม ความเห็นที่เหมาะสม ส่วนเป้าหมายหลักการยังคล้าย ๆ กันอยู่ ได้สืบถ่ายทอดให้แก่ศิษย์ตามนิกายของตนมานานพันกว่าปี

ต่อมาภายหลัง พระสงฆ์นิกายจีนต่าง ๆ ถ้าออกเดินทาง ไปต่างประเทศ ก็ได้นำเอาแบบอย่าง การสวดมนต์ ทำพิธีกรรม

ต่าง ๆ ของครูบาตนเอง ติดตามไปยังบ้านเมืองนั้นอีกด้วย (มาเมืองไทยก็มีหลายแบบ หลายนิกาย)

ขอวกกลับมาในเมืองไทย สมัยกรุงศรีอยุธยา ข้าพเจ้าค้นหาหลักฐาน ก็ยังไม่พบพอที่จะเอามายืนยันได้ว่า สมัยกรุงศรีอยุธยา มีการทำพิธีกรรมกงเต๊ก.

ถ้าจะดูเอาหลักฐานทางโบราณวัตถุ ทำให้สงสัยว่าคงจะมีบ้างแล้ว ในกลุ่มชาวจีน ตามค่านิยมของจีน ที่จะไปอยู่บ้านไหนเมืองใด ๆ ก็มักจะนำเอาวัฒนธรรมของชาติตนเอง ติดตามไปไว้เมืองนั้นด้วย อย่างนี้เป็นต้น.

มาถึงสมัย กรุงรัตนโกสินทร์ หลักฐานการสร้างวัดต่าง ๆ เห็นได้ชัดเจนว่า พระภิกษุสงฆ์ฝ่ายประเทศญวน (พระเวียตนาม "คืออานัมนิกาย" ได้นำการทำพิธีกรรมกงเต๊ก เข้ามาเมืองไทยก่อน แล้วก็สวดมนต์ตามตัวอักษรจีน แต่ออกเสียงทำนองการสวดมนต์ เป็นภาษาเวียตนามไป

ภายหลัง พระภิกษุสงฆ์ฝ่ายจีน ก็นำเอาการทำพิธีกรรมกงเต๊ก เข้ามาเมืองไทย และใช้พระคัมภีร์เล่มเดียวกัน เพียงแต่ออกเสียงเป็นภาษาจีนไป สุดแล้วแต่จีนภาษาไหน ก็สวดมนต์ตามภาษานั้นไป

ในช่วงยุคแรก ๆ เรื่องพิธีกรรมยังมีเมตตากรุณาธรรมบารมีมาก ยังรักษาของเดิม ทำการบริสุทธิ์ ไม่เป็นพาณิชย์ ตั้งใจถือ

ศีลกินเจ ทำเอาบุญจริง ๆ เพื่อชำระจิตใจโปรดสรรพสัตว์ ค่าทำพิธีกรรมสุดแล้วแต่จะศรัทธาถวายพระภิกษุสงฆ์เอาเงินไปบำรุงวัดสืบพระศาสนาเท่านั้น

มาถึงสมัย กรุงเทพ ฯ ชาวจีนที่มาเมืองไทย มีมากและลูกหลานก็เกิดกันมากขึ้น ค่านิยมการทำงานศพ การทำกงเต๊กให้แก่ผู้ตายก็มีมากตามไปด้วย แล้วพระภิกษุจีน พระภิกษุญวนที่มีอยู่ตามวัดเมืองไทย ยังมีน้อย ไม่ค่อยจะพอกับค่านิยมที่เชิงแข่งขันกันทางสังคม

จึงได้เกิดกลุ่มอุบาสก อุบาสิกา ตามโรงเจต่าง ๆ บ้างถือศีล ๕. บ้างถือศีล ๘. ซึ่งตามปกติก็มีการฝึกหัดสวดมนต์ พระคัมภีร์เล่มเดียวกันกับพระท่านสวดอยู่แล้ว ในเมื่อมีความศรัทธาความต้องการเรียกร้องมาก กลุ่มนี้จึงได้คิดทำตามแบบพระภิกษุท่านสวดมนต์ ทีแรก ๆ มีความศรัทธาสูง สวดมนต์เอาบุญ สุดแล้วแต่จะทำบุญ สร้างความนิยมได้ง่าย เวลากลุ่มนี้สวดมนต์ส่วนมากนุ่งขาวห่มขาว สีดำก็มี พอนาน ๆ ไปกลายเป็นกลุ่มทำกงเต๊กแทนพระภิกษุจีนและพระญวนไปก็มีมาก

กลุ่มอุบาสก อุบาสิกา ยุคแรก ๆ นี้ เดิมทีเป็นพวกถือศีลกินเจแท้จริง ๆ ถึงจะใจกล้าออกสวดมนต์ในพิธีกรรมทำกงเต๊กเพราะว่ายังกลัวบาปกรรม ที่ตนเองไม่ใช่พระภิกษุ แต่ไปทำหน้าที่แทนพระภิกษุที่ท่านถือศีลอยู่ในธรรมวินัย

ให้ความเป็นธรรมกลุ่มแรก ๆ นี้ น่าเคารพนับถือมากพอสมควร คือเงินทองที่ได้มาจากงานศพต่าง ๆ มักจะยกให้ไว้บำรุงโรงเจ ทำบุญกันแทบหมด เพราะกลัวบาป มีกรรมในภายหลัง เงินทองที่เจ้าของงานศพอธิษฐานจิต ขอไว้ต่าง ๆ นานา เป็นการทำสัญญาทวงไว้แล้ว ตนเองเป็นอุบาสก อุบาสิกา ยังไม่ใช่เป็นเนื้อนาบุญแท้จริงหมด ไม่ใช่ผู้ทรงศีลวินัย กลัวเกรงบาปกรรมอย่างนี้ชาติหน้า ๆ จะไปชดใช้เขาผู้อธิษฐานจิต ด้วยความโศกเศร้าเพราะการตาย จะชดใช้หนี้สินนั้นไม่ไหว! (เงินทองจากน้ำตา)

เมื่อมีกลุ่มอุบาสก อุบาสิกา สวดมนต์เอาบุญไปนาน ๆ เข้าก็เริ่มมองเห็นลาภผลเงินทองหาง่ายดี เริ่มจะกลายเป็นผู้นำทีมออกโรง รับจ้างทำกงเต๊กไป ถ้าโรงเจไหนมีครูมาสอนการสวดมนต์ ทำกงเต๊ก โรงเจนั้นแทบจะไม่ต้องส่งคนออกไปบอกบุญเรี่ยไรเงินทอง ผลประโยชน์ทำให้อยู่รอดได้ดีพอสมควร แต่จะต้องถือศีลกินเจปลูกศรัทธาจิตให้เขาเห็นก่อนเท่านั้น

ยุคเริ่มจะขาดธรรมวินัย

ต่อมาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เมืองไทย มีการนิยมงานศพจีน จะต้องทำกงเต๊ก นำวิญญาณไปป่าช้า ก่อสร้างสุสานเกิดการเจริญแพร่หลายที่เร็วมาก กลายเป็นอาชีพที่หาเงินทองจากงานศพ ได้ง่ายดี เข้ารูปแบบกึ่งทำบุญกึ่งพาณิชย์ไปในตัว

โอ...ในยามที่พ่อแม่ดับจิตขาดใจตาย งานศพของผู้ตายนั้น เป็นงานหลั่งน้ำตาออกมาเป็นสายเลือด ทุกข์โศกอาลัยสุดที่จะบอกให้พึ่งได้ ผู้นำประกอบพิธีกรรม จะบอกให้ลูกหลานของผู้ตายนั้น ให้เอาเงินทองออกมาซื้ออะไร ๆ ทำบุญอะไร ๆ ในยามที่เขามีทุกข์อย่างนี้ เขาจ่ายเงินได้ง่าย ๆ ทำตามผู้แนะนำ ซื้อของไม่ต่อราคาอีกด้วย บางงานศพที่ลูกหลานมีหลักฐานดี ศพที่รวยเงินมากทอง พอเสร็จงานศพแล้ว ยังมีเงินใส่ซองแดง ให้เป็นรางวัลอีกมากด้วย

ตรงนี้เข้าตำรา มีสุภาษิตที่ว่า "โลกีย์–มีคุณเท่าไร ๆ ก็มักจะมีโทษบางมุมตามมาเท่านั้น" ได้เกิดมีชนอีกกลุ่มหนึ่งที่เฝ้าป่าช้า ดูแลรักษาสุสาน (ฮวงจุ้ย) หรือดูแลศาลเจ้า เห็นดีอาชีพอย่างนี้ จึงมีการฝึกหัดสวดมนต์ บ้างก็ไปจ้างครูมาสอนพิธีกรรม สอนให้จนสวดมนต์เข้าแบบสากลได้ จนทำกงเต๊กได้ไม่ต้องไปจ้างกลุ่มอื่น ๆ ทำเรียนแบบพระหมดทุกอย่างเลย

บ้างก็ตั้งเป็นสมาคมแซ่ก็มี บ้างก็ซื้อที่ดินตามภูเขาที่มีวิวสวยงาม ตามตำรา สร้างเป็นสุสาน แบ่งขายให้เขาสร้างบ้าน (ฮวงจุ้ย) คนตาย บางแห่งที่ดินราคาแพง บ้านคนตายแทบจะแพงกว่าบ้านคนเป็น อาชีพอย่างนี้เจริญแพร่ได้เร็วมากไปแทบทุกจังหวัด กึ่งได้บุญ กึ่งมีอาชีพเลี้ยงหมู่คณะปากท้องอยู่รอดได้ดี

ยุคหลัง ๆ จากนี้ไปหน่อย เกิดมีพวกเล่นงิ้ว โรงงิ้วตามแถว ๆ ถนนเยาวราช กทม. เห็นเขาทำงานอย่างนี้ หาเงินได้

ง่ายดี ดีกว่าพวกโรงงิ้ว จึงได้มาฝึกหัดสวดมนต์ มาเล่นดนตรีในงานศพก็มี พวกนี้หัดสวดมนต์ได้เก่ง เสียงก็ดี การวางท่ากิริยาก็สง่างาม ตรงบทโศกร้องไห้แทนเลย เพราะเป็นศิลปินอยู่ก่อนแล้ว เสียอยู่อย่างเดียวบางคนศีล 5 ตัวแบกไม่ไหวทีเดียว กรรม!

พวกหลัง ๆ นี้พูดตามความจริง ส่วนมากไม่เคยบวชพระ ไม่ได้ถือศีลกินเจอะไรเลย บางคนไปถามดูศีล 5 ข้อยังไม่รู้จักเลย อาศัยพอฝึกหัดสวดมนต์เป็น ก็ออกโรงได้ ไม่ได้เรียนรู้ความหมายสัจจธรรมในพระคัมภีร์บทสวดมนต์นั้นเท่าไรนักเลย กรรม! เป็นเหมือนดังเช่นนกแก้ว นกขุนทอง ที่เขาสอนให้พูดภาษาคนได้ ก็พูดไปตามแบบที่เขาสอนให้พูด ซึ่งตนเองยังไม่รู้ความหมาย ว่าที่พูดไปนั้น มีความหมายอะไร ๆ เท่าไรนัก บางคนพอได้แบ่งเงินแล้ว ก็เอาไปเล่นการพนันต่าง ๆ หรือไม่ก็เสพสิ่งมึนเมาต่าง ๆ เป็นกรรมของศาสนาไปต่างหาก!

ถ้าเกิดมีผู้รู้ธรรม หรือใครไปเตือนสติว่า เป็นบาปกรรมมาก ที่ทำงานอย่างนี้ เพราะเป็นงานของผู้ทรงศีล งานของพระท่านทำต่างหาก! งานที่แทนพระสวดมนต์ จะต้องถือศีล มีศีลไว้บ้าง อย่างน้อยต้องมีศีล 5 กินเจตอนทำพิธีกรรมไว้บ้าง จึงจะเป็นเนื้อนาบุญได้บ้าง พวกนี้มักจะตอบว่า เขาไม่ใช่พระภิกษุ เขาเพียงแค่รับจ้างเอาค่าแรงเท่านั้น ได้อั่งเปาเท่านั้น

พวกหลัง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ ทั้งเมืองจีน เรียกว่า "ไซกง" ทั้งเมืองไทย มักจะเก่งการย่อความ ย่อพิธีกรรมตัดตอนการสวด

มนต์เก่งย่อให้สั้นลงไป ลดพิธีกรรมต่าง ๆ ลงไปมากเพื่อที่จะทำให้ทันเวลา รีบ ๆ ด่วน ๆ เพราะว่ารับงานไว้หลายแห่ง บางคนคืนเดียวไปได้ 2 วัดก็มี

บางกลุ่มเก่งการคิดสร้างแบบ สร้างเขียนภาพที่สวยงาม มีศิลปในการพูด โน้มน้าวใจ ทั้งศิลปในการขู่ให้ลูกหลานผู้ตายกลัว จะได้เอาเงินออกมาทำบุญในกลุ่มของตนเอง เกิดมีการแข่งขันเชิงพาณิชย์ เงินค่าหีบศพ เงินค่าเผาเครื่องกระดาษ วัตถุสิ่งของใช้ในงานศพต่าง ๆ มีเงินใส่ซอง เป็นเงินรางวัลให้แก่ผู้นำไปซื้อ ต้องซื้ออย่างนั้น ๆ ทำตามอย่างนี้ ๆ เพราะว่าได้ถามเทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนแล้ว บ้างอ้างว่าเรียกวิญญาณมาถามให้แล้ว เชิญเจ้าพ่อมาเข้าทรงแล้ว เจ้าพ่อสั่งการว่าต้องทำบุญอย่างนี้ ๆ จึงไม่ตกนรก (พ่อค้าครบวงจรพิธีกรรม)

โอ... กรรม! ลูกหลานที่กำลังเสียใจ มีทุกข์โศกเศร้าสลดใจอย่างแรง คิดถึงผู้ตายอย่างนี้ พอได้ฟังมีผู้มาแนะนำอย่างนั้น ๆ ก็ทำตามแทบหมด ถ้าไม่มีเงินพอก็ไปกู้หนี้ยืมสินเขามาทำก่อนก็มี กรรม!

นักวิชาการ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ เอามาแยกธาตุหาเหตุผลดูแล้ว ยังมีบุญอยู่หน่อยหนึ่ง ตรงที่ได้ออกเงินทองไปเลี้ยงชนกลุ่มหนึ่งให้อยู่รอดได้ ตรงนี้ยังเป็นบุญ ถ้าได้ทำบุญไปแล้วสบายใจ ว่าได้ทำให้แก่ผู้ตายแล้ว แจกบุญไปแล้ว ได้บุญ

อย่างนี้เหมือนกัน ชนกลุ่มนี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า "เป็นเหมือนพวกมดแดงที่เฝ้าสวนมะม่วง"

โอ...กรรม! เรื่องถือศีลกินเจ สวดมนต์ตามแบบดั้งเดิมที่นิมนต์พระภิกษุ ให้มาเทศนาสอนธรรมะโปรดสัตว์ แผ่เมตตากรุณาจิตให้แก่สรรพสัตว์ หายไปแทบจะหมดเลย คงเหลืออยู่แต่พิธีกรรมที่ต้องใช้เงินแจกทอง กับพิธีกินต่าง ๆ

ซึ่งดั้งเดิมจริง ๆ แล้ว ต้องไหว้พระสวดมนต์ กินเจหมด ไหว้ด้วยผลไม้ที่ไม่มีเนื้อสัตว์เท่านั้น แต่มาในยุคนี้ กลายมาเป็นการฆ่าสัตว์ให้ตาย ฆ่า ๓ ชีวิต (ซาแซ) แถมสุราเซ่นไหว้บูชาไป กรรม!

บางแห่งผู้ทำพิธีกรรมอยากจะกินโต๊ะจีน ก็แนะนำลูกหลานว่าให้ทำโต๊ะจีน เพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทีคุณ เลี้ยงแขกในงานศพ ทั้ง ๆ ที่ผู้ตายก็ยังถือศีลกินเจ ลูกหลานในงานก็ยังกินเจ เขายังทำกันได้ง่าย ๆ จะเป็นบุญส่งให้ผู้ตายได้อย่างไรกัน ? เพราะว่าต้องฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตายตามไปด้วย เป็นกรรมร่วมอย่างหนึ่งที่แก้ไม่ตกแล้ว เป็นความไม่เที่ยงของศาสนาเทวนิยมไป

พูดตามความจริง พิธีกรรมอย่างนี้ ถ้าเป็นพระภิกษุสงฆ์จีน ยังมีการถือศีลกินเจตามพระนั้น ห้ามฆ่าสัตว์ ทำโต๊ะเจอาหารเจหมด สำคัญอยู่ที่ผู้สวดมนต์ถ้ากินเจไม่ได้ ก็บอกเลิกเรื่องทำอาหารเจไป เพราะว่าคนสวดมนต์จะกินเนื้อสัตว์เอง

บทที่ 4
บ่อเกิดโรงเจ–เบ้ำเก็งเต๊ง

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส ได้รับมอบหมายให้ทำหนังสือเล่มนี้ ได้สัมภาษณ์ ท่านอาจารย์ เช้งง้วน แซ่เล้า กีชินแส และ ฮ้อชินแส แล้วขอกราบขอบพระคุณ เคารพนับถือคุณธรรม ในดวงจิตของท่านทั้ง 3 นี้มาก ตรงที่ท่านกล้าพูดความจริง ไม่ อวดตนเอง ว่าของตนเองวิเศษกว่าของผู้อื่น ๆ คุณธรรมในดวง จิตนี้สูงเยี่ยงพระโพธิสัตว์ ได้อย่างหนึ่ง สาธุ!

หรือท่านทั้ง 3 นี้ ถือสุภาษิตที่กล่าวไว้ว่า "พบคนจริงแล้ว อย่าพูดเท็จ" ท่านจึงชนะใจ ผู้มีนามปากกาว่า "ธีรทาส." ได้เอาตัวมาใช้ได้จนวันตายไปเลย

เริ่มต้น ยุคที่ 1 บ่อเกิดโรงเจ เบ้ำเก็งเต๊ง เขาช้าง

ซึ่งจำเดิมแท้ ผู้ก่อตั้งนั้นมากครูหลาย ๆ อาจารย์จนลำดับ สายวงไม่ถูก เมื่อประมาณ พ.ศ. 2467 คณะอุบาสกอุบาสิกา กลุ่มหนึ่งมีจิตศรัทธาที่จะแสวงหาสิ่งใดเป็นบุญ สิ่งใดเป็นกุศล มรรคผลนิพพาน แล้วก็ไปคัดเลือกสถานที่ทำในดงป่าเขา ที่ยัง มีเสือ วัวป่า ช้างและสัตว์ป่าอื่น ๆ เป็นดงดิบ แล้วก็ช่วยกันบุก เบิกป่านั้นก่อสร้าง ตั้งพุทธวิหาร เป็นโรงเจ เขาช้าง (โรงเจ

เก่า) ที่อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี แล้วก็ได้ผู้จัดการดูแลสืบอายุครูบา เรียกว่าซินแส. พอจะนับได้รวมมา 7 ท่าน เป็นผู้บุกเบิกและมีพระคุณอย่างสูง พร้อมทั้งวิญญาณผู้ร่วมแรงกายใจทรัพย์อีกมาก ไม่อาจจะสืบเสาะเอามาจารึกไว้ได้หมด ขอจงได้รับส่วนแห่งผลบุญนี้สืบไป สาธุ !

เริ่มต้นผู้จัดการยุคที่ 1 มีดังนี้ (1) ตั้งฮุ้นเชี้ยง (2) ลิ้ม-เซ็งเฮี้ยง (3) จิวซู่เล้ง (เนี่ยไหล) (4) ลิ้มเทียงเล้ง (โบ่ว) (5) เฮ้งเง็กเล้ง (6) ตั้งง้วนเล้ง (ฮ้อ) (7) ลี้เต๋าอิม (กี้)

รายชื่อผู้มีพระคุณของเบ๊าเก็งเต๊งนี้ ได้ถึงแก่มรณกรรมไปหมดทั้ง 7 ท่านแล้ว และยังมีท่านผู้อาวุโสที่ช่วยการดูแลรักษาเป็นกรรมการเก่า ๆ อีกมากหลาย ต้องขออภัยด้วยที่ไม่อาจจะสืบเสาะชื่อ นำมาจารึกไว้ได้ คือผู้ที่ร่วมบุญได้สร้างบารมีสืบไป สาธุ !

ทั้ง 7 ท่านที่ได้กล่าวนามนั้น เป็นอุบาสก ถือมังสวิรัติ พืชผักทุกชนิดกินหมด เดินสายกลางถือศีล 5 นับว่าเป็นผู้จับจองบุกเบิกที่ดิน สร้างสุสาน (ฮวงจุ้ย) อีกด้วย ผลงานที่สร้างบุญไว้ลูกหลานเหลนเบ๊าเก็งเต๊ง ไม่อาจที่จะลืมบุญคุณไปได้ชั่วกัล-ปาวสานแล... สาธุ !

ผลงานในทางศาสนา ท่านบอกว่าเป็นบุญแล้วทำได้หมดทุกอย่าง ส่วนมากได้นำชาวพุทธจีน ให้มาถือศีล 5 เอาดอกไม้

ธูปเทียน อย่างละ 5 ดอก (หมายถึงศีล 5 ข้อ) เป็นแสงสว่างแห่งสติปัญญา เป็นโลกียธรรม เรียกกันว่านำมาขึ้นครู ถวายบูชาพระพุทธเจ้า พระพุทธมารดา (กิมบ้อเนี้ย) พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ (กวงเทียงไต่พู่สัก) และทวยเทพผู้มีพระคุณแก่โลกมนุษย์ ศิษย์สายเป้าเก็งเต๊งกราบไหว้ได้หมดเลย

ท่านซินแส เซ้งง้วน แซ่เล้า กล้าพูดความจริงว่า การสวดมนต์ของ เป้าเก็งเต๊ง สมัยเริ่มแรกนั้น ก็ยังเป็นไทยผสมจีน การสอนให้ขึ้นเทียน ตั้งเทียน 5 ดอก (หมายถึงศีล 5) แล้วให้ฝึกหัดนั่งสมาธิ ก็ติดหลงนิมิตต่างๆ พอมาได้ฟังท่านอาจารย์ตั๊นม่อเซียง พระหลวงจีนต่างๆ และอ่านพระไตรปิฎกบ้าง จึงรู้ว่า ยังไม่ใช่ปัญญาวิมุตติสัจจธรรมของ พระพุทธศาสนาที่แท้จริงหมด เป็นเพียงแค่สมถะ คือ "สมถะ" ที่ยังผสมติดรูปแบบซิ้งก่าของเทวนิยมจีนไป (เทวนิยมคือซิ้งก่า) มุ่งศรัทธาจิตกราบไหว้วิงวอนต่าง ๆ ยังไม่ถึงชั้นวิปัสสนาปัญญา "วิปัสสนาปัญญา" เท่าไรนัก (เคารพบูชาคุณธรรมในดวงจิต ที่พูดจริง)

ทำได้แต่เพียงแค่นำชาวพุทธมาทำบุญต่าง ๆ แล้วก็อธิษฐานจิต ขอลาภผลโลกียสุข ปลูกบุญสัมพันธ์ไว้ที่ก่อน เป็นความจริงเรื่องการบูชากราบไหว้ จะเป็นนักปราชญ์ครูบาอาจารย์ที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ เช่น "ขงจื๊อ–เต๋า–พุทธ" เป็นคำสอนที่ดี ศิษย์เป้าเก็งเต๊ง ดั้งเดิมมานั้น เวลาสวดมนต์ ทำวัตร

ออกนามบูชาผู้มีพระคุณในทั้ง 6 ภูมิ และทั่วสากลจักรวาล กราบไหว้ได้หมดเลย คือความกตัญญูกตเวทีคุณ เป็นอุดมคติทางใจแล... สาธุ!

ยุคที่ 2 ไปแสวงบุญ-ศึกษาธรรมเมืองจีน

ประมาณ พ.ศ. 2480 ท่านซินแส จิวเนี่ยไหล เห็นว่าหลักธรรมะที่ใช้สอน นับถืออยู่นี้ยังไม่พอ ยังไม่เป็นที่ดับทุกข์กายทรมานใจได้ถึงที่สุด ยังไม่เห็นธรรมจักษุ แล้วจึงได้เรียกประชุมคณะกรรมการผู้ก่อตั้ง เพื่อที่จะไปแสวงบุญที่เมืองจีนหาหลักธรรมต่าง ๆ อีกด้วย ที่ประชุมเห็นด้วยทุกประการ

ท่านซินแส จิวเนี่ยไหล จึงได้คัดศิษย์ 2 ท่าน คือนายเซ้งง้วน แซ่เล้าและนายลิบซี แซ่ตั้ง ในโรงเจ เบ้าเก็งเต๊ง อ. ปากท่อ จังหวัดราชบุรี (รวมซินแส จิวเนี่ยไหล. กับศิษย์อีก 2 เป็น 3 ท่าน)

ปีนั้นรวม 3 ท่าน ได้ลงเรือทะเล มุ่งตรงไปขึ้นฝั่งที่ซัวเถาเมืองจีน แล้วสืบเสาะเดินทางไปจนถึง วัดซิงอำยี่ อำเภอเท่งไฮ้มณฑลกวางตุ้ง เพื่อนมัสการ พระหลวงจีน ชื่อพระธรรมาจารย์เหลาฮั้วเสียง โจ้วซือ (อายุ 80 พรรษา) พระนิกายเซ็น (ฌาน) สายเส้าหลิน (เซี่ยวลิ้มยี่) มีศิษย์ออกต่างประเทศมากมาย

พระธรรมาจารย์ เหลาฮั้วเสียง โจ้วซือ เห็นทั้ง 3 ท่านมาจากเมืองไทย ตั้งใจที่จะมาขอศึกษาธรรม แล้วจะนำกลับไป

เมืองไทย ท่านก็รับไว้เป็นศิษย์ แล้วให้ทั้ง 3 ท่าน ได้รับ "โพธิสัตว์ศีล" สายอุบาสก อุบาสิกา ถือศีล 5 เบื้องต้นของ "โพธิสัตว์ศีล" เรียกว่า "ปุถุชนโพธิสัตว์" ดูก่อน

พระธรรมาจารย์ เหลาฮั้วเสียง ได้กล่าวอีกว่า ธรรมวินัยนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ เพื่อเป็นฆราวาสธรรม มีเพียงแค่ศีล 5 เรียกว่าเบื้องต้นของ "ปุถุชน" พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จุดเริ่มต้นก็เป็นปุถุชนมาก่อน จึงมีคำว่า "ปุถุชนโพธิสัตว์" อธิษฐานจิตมุ่ง "พุทธภูมิ" ซึ่งปุถุชนทุก ๆ คน ทำได้ อย่างน้อยจะต้องเริ่มฝึกหัดถือมังสวิรัติในวันเกิด หรือ วันพระจีน (ชิวอิด–จับโหงว) วันพิธีกรรมทางศาสนาต่าง ๆ คือเริ่มสร้างครอบครัวให้ถือมังสวิรัติให้เกิดขึ้นก่อน สาธุ!

โอ...กรรม! ได้ศึกษาธรรมะ และการสวดมนต์พระคัมภีร์ ต่าง ๆ อยู่ร่วม 2 ปี ตอนจะกลับเมืองไทย อาจารย์ผู้นำทาง คือ "จิวเนี่ยไหล ซินแส" ก็ป่วยเป็นโรคไทฟอยด์ สมัยโน้น ยังไม่มียาดีรักษา จึงถึงแก่กรรมที่เมืองจีนนั่นไป

เหลือกลับมาเมืองไทย เพียงชายหนุ่ม 2 ท่าน คือ นายเซ้งง้วน แซ่เล้า และนายลิบซี แซ่ตั้ง ได้นำพระคัมภีร์ ต่าง ๆ มาไว้ที่โรงเจ เป๋าเก็งเต๊ง เขาช้าง อ. ปากท่อ จ. ราชบุรี แต่ก็ยังสอนกันไม่ได้แพร่หลาย

ยุคที่ 3 มีการสอนสวดมนต์ ทำกงเต๊ก

เมื่อประมาณ พ.ศ. 2490 ซินแส เซ้งง้วน แซ่เล้า มีอายุ 27 ปี ได้รับการสนับสนุนจากครูบาอาจารย์ต่าง ๆ ให้ออกมาจากที่เดิม คือโรงเจ เบ้าเก็งเต๊ง เขาช้าง อ. ปากท่อ ราชบุรี

ให้อาจารย์ ซินแส เซ้งง้วน แซ่เล้า เข้ากรุงเทพ ฯ ได้มาก่อตั้ง พุทธวิหาร โรงเจ เบ้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ ถนนพระราม 4 กทม.

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้บอกกับข้าพเจ้าไว้ว่า ตั้งใจหาเงินจากการทำกงเต๊ก แล้วเอามาสร้าง ตามแบบวัดนิกายเซ็น (ฌาน) ในเมืองจีน มี พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เป็นองค์ประธาน, พระมหากัสสปะเถระ พระอานนท์เถระ และ พระอรหันต์ 18 องค์ ยังมี เจ้าแม่กวนอิม พระศรี-อารยเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์ รูป พระสังฆราชโพธิธรรม-มหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) และรูป พระสังฆปริณายกอีกจนถึง ท่านเว่ยหล่าง อนุรักษ์รูปแบบอย่างเดิมไว้

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า กล้าพูดความจริงไว้ว่า ท่านสร้างพุทธวิหารแบบอย่างเซ็น (ฌาน) แต่ไม่มีปัญญาสอนเซ็นก็ว่าได้ เพราะมีกรรม มัวแต่ไปสอนการสวดมนต์เพื่อทำพิธีกรรมก่อน

ทำกงเต๊ก เพื่อหาเงินทองมาก่อสร้างโรงเจ ท่านว่า กรรมของสัตว์ชาติหนึ่งก็หมดไปแล้ว (อายุ 74 ปีตาย)

ภายหลังได้จดทะเบียน เป็น พุทธสมาคม เป่าเก็งเต๊ง คลองเตย กทม. มี นายบุญฤทธิ์ รัตนชินกร (แต้ฮีเลียก) เป็นนายกพุทธสมาคม. คนแรก นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) เป็นเลขานุการ ยังมีรายชื่อคณะกรรมการอีกหลาย ๆ สมัย ขออภัยไม่อาจจะสืบเสาะหามาจารึกไว้ได้หมด

ถึงสมัย ฯพณฯ ท่านอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ และหม่อมเจ้าหญิงพูน พิศมัย ดิศกุล ได้นำไปเข้าเครือพุทธสมาคม แห่งประเทศไทย กทม.

ยุคที่ 4 สัจจธรรมที่แอบแฝงอยู่ในพิธีกรรมกงเต๊ก

ถึง พ.ศ. 2500 มาเริ่มเข้ายุคสัจจธรรม ได้แพร่หลายบ้าง คือท่านอาจารย์ ฮ้อชินแส (ตั้งงี่นเล้ง) และท่าน อาจารย์ กีชินแส (ลี้เต๋าอิม) เกิดโพธิจิตอย่างแรง เห็นว่าการหาเงินทองก่อสร้างวัตถุ โรงเจต่าง ๆ นั้นพอแล้ว พอที่จะอาศัยกันอยู่รอดได้แล้ว สมควรที่จะสนใจศึกษาค้นคว้าธรรมะ แจกธรรมทานกันบ้าง จึงได้มอบหน้าที่นี้ให้แก่ อาจารย์ เซ้งง้วน แซ่เล้า จัดการแสวงหาอริยครู มาสอนธรรมทานบ้าง

ท่านอาจารย์ เซ้งง้วน แซ่เล้าและนายบุญฤทธิ์ รัตนชินกร (แต้ฮีเลียก) จึงได้ไปเชิญ ท่านอาจารย์ นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (ตั้งเม่งเต็ก), พระอาจารย์หลวงจีน เย็นบุญภิกขุ และข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ให้มาร่วมอุดมคติ ก่อตั้งชมรมธรรมทานนี้

ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง ได้มาแสดงปาฐกถาธรรม บรรยายพระสูตร ที่สำคัญของ มหายานต่าง ๆ เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ทุก ๆ วันเสาร์ มีชาวจีนและผู้มีจิตศรัทธา อยากรู้ธรรมะแบบจีนมากตอนเริ่มต้นหน้าวิหารนี้ มีผู้มาฟังประมาณครั้งละ ร่วม 300 ท่าน ยังมีพระสงฆ์จีนตามวัดจังหวัดต่าง ๆ อีกมาก สนใจฟังธรรมเป็นครั้งแรกที่มีครูจีนสอน เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว

ผลงานที่ได้บรรยายพระสูตรต่าง ๆ ได้บันทึกเสียงการแสดงธรรม ถ่ายทอดส่งไปตามโรงเจ วัดจีนต่าง ๆ มาร่วม 10 ปี พอท่านอาจารย์แก่ชราภาพมาก ก็หยุดไป

ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ผู้รับมรดกทางธรรมและเป็นผู้จัดการ พุทธวิหาร โรงเจ เป้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ ถนนพระราม 4 กทม. นี้ ต้องขอกราบขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ได้ช่วยการเสียสละแรงกายใจทรัพย์ มีหุ้นส่วนในกองบุญทานบารมีนี้ ได้สืบอายุธรรมาณาจักรใจนี้ไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ (ท่านผู้มีพระคุณส่วนมากถึงแก่มรณกรรมแล้ว)

ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) รับโพธิสัตว์ศีล ถือศีล 5 ยังเป็นปุถุชนอยู่ ผลงานในชาตินี้ทำได้แต่เพียงสอนธรรมทาน ตามภาพ 18 พระอรหันต์ ในโรงเจนี้ สร้างครอบครัวการถือมังสวิรัติ ให้เกิดขึ้นแก่ชาวพุทธไว้ก่อน ได้ปลูกบุญสัมพันธ์ สร้างมหาเมตตากรุณาโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี ให้เกิดขึ้นบ้างเท่านั้น สาธุ! (ผลงานนี้ต้องคอยเวลาอีก 100 ปี คงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญที่ดี)

ได้ปลงสังขารชีวิตบ้างแล้ว คือ "เหตุปัจจัยบารมี ให้แจกธรรมทานได้ก็แจกไป ทำไป ถ้าเหตุปัจจัยยังไม่ให้ทำบุญทาน ยังไม่สะดวกกายใจ ก็หยุดหลบมุมสงบคอยไปก่อนแล..." ถ้าตายช้า ๆ หน่อยบางทีอาจจะมีหนังสือธรรมทานออกใหม่ให้ท่านได้อ่านอีกบ้าง

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)
231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. 10300

บทที่ 5

พิธีกรรมกงเต๊ก–นำวิญญาณข้ามสะพานดอกบัวเทวดา

(ไน่ฮวยเซียงเกี๊ย–ฉิกจิว)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

พระคัมภีร์ที่จารึกสืบทอดกันลงมาในกลุ่มทำพิธีกรรมกงเต๊ก นำดวงวิญญาณไปข้ามสะพานดอกบัวเทวดา 7 ตอน หรือสะพานปทุมเทพ ภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกกันจนแพร่หลายว่า "ไน่ฮวยเซียงเกี๊ย – ฉิกจิว" พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสแก่พระโมคคัลลานะเถระ

ความจารึกไว้ว่าเป็นของ พระอรหันต์ มีชื่อว่า พระโมคคัลลานะ (มกเกี่ยงเลี๊ยง) สืบหาชื่อผู้แปลกันจริง ๆ นั้นยาก (เพราะจีนมีหลายสำนวน) รู้แต่ว่ามาจากอินเดีย เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่หลักธรรมเทศนาไว้ดีมาก ดังต่อไปนี้

พระโมคคัลลานะ (มกเกี่ยงเลี๊ยง) ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง ท่านโบราณครูบาของฉันได้สอนถ่ายทอดสืบกันลงมาจนถึงทุกวันนี้. บัดนี้ขอให้คณะลูกหลานและญาติโยมของผู้ตายและดวงวิญญาณผู้ตายไปนั้น ชื่อ..................จงตั้งใจฟังพระธรรมเทศนานี้ก่อน อย่างน้อยก็เป็นบุญประทับจิต กุศลติดวิญญาณอย่างหนึ่งแล...

โอ...โอม! ตั้งแต่บรม ๆ โบราณ ๆ ก่อนมีโลกมนุษย์ ก่อนมี พระพุทธเจ้า แห่งอดีต ๆ มากมายนับองค์แทบจะไม่ถ้วน พระอริยครู สายของฉันท่านได้สอนศิษย์ถ่ายทอดสืบกันลงมาว่า สมัยที่โลกยังขมุกขมัวมืดมนอยู่ วันหนึ่งได้เกิดมีเสียง ฟ้าร้อง ระเบิด! เปรี้ยง! ปร้าง!! สนั่นหวั่นไหวไปทั่วจักรวาล

โอ...โอม! แล้วโลกธาตุฟ้าดิน ก็จะเริ่มบังเกิดขึ้นใหม่ ๆ คือธรรมชาติได้สร้างโลก เปิดโลกมนุษย์ เริ่มต้นยังไม่มีอะไร พื้นดินว่าง เป็นพื้นฐานมาก่อน

วันต่อ ๆ มาพื้นดินได้ถูกต้องแสงอาทิตย์ มีความร้อนมากๆ เข้า และมีรังสีของแสงจันทร์เย็นลง จึงเกิดพลังงานดึงดูด มีอำนาจ เรียกว่า "อิมเอี๊ยง (อิม–เอี๊ยง. คือหยิน–หยาง)"

มี อิม–เอี๊ยง (หยิน–หยาง. ของคู่) คือของคู่มีอำนาจพลังงานปรุงแต่งดึงดูดซึ่งกันแลกัน จึงเกิดมีธาตุใหญ่ ๆ เช่น "ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม–อากาศ" พอธาตุต่าง ๆ เหล่านี้ปรุงแต่งกันได้ส่วนของกรรมแห่งธรรมชาตินั้น ก็มีวิญญาณ คือวิญญาณมาปฏิสนธิ[1] มาเกิด กรรมจึงสร้างก่อรูปสังขาร แล้วสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ หรือสัตว์ต่าง ๆ ก็ตามกันมาเกิดขึ้น ทำให้พืชพันธุ์ไม้ต่าง ๆ เกิดขึ้น เจริญเติบโต เป็นป่าไม้ภูเขาเขียวสดใสอย่างอึมครึม! เป็นไปตามกรรมวิบากผลของแต่ละสังขารชีวิต "ตถตา" แล...

1 พระอภิธรรม ฝ่ายมหายานมีกล่าวว่า กรรมสร้างก่อรูปลักษณะสังขารต่าง ๆ แล้ว วิญญาณมาปฏิสนธิ อย่างนี้เหมือนกัน เสถียร โพธินันทะ พ.ศ. 2500

โอ...โอม! หลังจากนี้ทุก ๆ ชีวิตก็จะเริ่มค่อย ๆ พัฒนาปรับตัวเข้ากับธรรมชาตินั้น เผ่าพันธุ์ที่พัฒนาได้เร็ว มีสติปัญญาโลกีย์ (สมอง) ฉลาดสูงดีกว่าพวกสัตว์อื่น ๆ คือลิง มีรูปร่างคล้ายๆ คน แบบคนก็เกิดขึ้น มีสัตว์เดรัจฉานรูปร่างกายแบบต่าง ๆ ตามกรรมวิบาก และมีลักษณะโหงวเฮ้งตามบาป-บุญ-กุศลต่าง ๆ ที่ทำไว้แต่ชาติก่อน ก็ตามกันมาเกิดขึ้นอีกมากมาย จากสัตว์เล็ก ๆ มาสู่สัตว์ตัวใหญ่ ๆ จึงมีรูปร่างไม่เหมือนกัน กรรมจำแนกสัตว์ รูปร่างกายสัตว์ตามแรงกรรมวิบากต่าง ๆ

ด้วยความไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลงพันธุกรรมกันมาเรื่อย ๆ พอมีคนเกิด มีสัตว์เดรัจฉานเกิดมาก ๆ เข้า ก็เกิด "โลภะ-โทสะ-โมหะ" วุ่นวาย! เพราะละเมิดสิทธิของการที่จะมีชีวิตอยู่รอดซึ่งกันและกัน ผิดกฎธรรมชาตินั้นมากเกินไป "สรรพสัตว์มีสิทธิเท่ากัน ที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้" ก่อกรรมวิบากผลนั้น จึงทำให้สัตว์โลกแก้ปัญหาชีวิตไม่ตกไปได้ง่าย ๆ นักเลย

จากนี้จึงได้เกิดมี ปุถุชนโพธิสัตว์ คิดช่วยหากรรมวิธีแก้ไข เริ่มจะมี "ปุถุชนโพธิสัตว์" มาสร้างบุญกุศลบารมี มาสอนศีลธรรม คือความอยู่รอดร่วมกัน จึงจะเริ่มมีวัฒนธรรม ให้แก่คนกลุ่มนี้ก่อน สอนการเป็นคนต้องสนใจการพัฒนาชีวิต สอนศีล 5 เพื่อที่จะฝึกหัดยกระดับจิตใจให้สูง มีคุณธรรมจากคนให้เป็นมนุษย์ มนุษย์ผู้มีดวงใจสูงกว่าสัตว์เดรัจฉาน มีความกตัญญูกตเวที มีศีล 5 เป็นอุดมคติ จึงจะมีมนุษยธรรมที่สมบูรณ์ดีแล

จากนี้จึงได้มี อริยโพธิสัตว์[1]เกิดขึ้น "พระอริยโพธิสัตว์" สร้างบารมีได้สอนอริยมรรคสัจจธรรม[2] มุ่งที่ "ชี้บาป–แยกบุญ–บอกกุศล" ที่ถูกต้องสภาวะสัจจธรรม ให้แก่มนุษย์ที่ได้พัฒนาสติปัญญาโลกีย์สูงขึ้นได้บ้าง ได้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจบ้าง เริ่มจะรู้โลกุตรธรรม "โลกุตรธรรม" จึงดับทุกข์กายทรมานใจลงได้บ้าง ที่สุดถึงธรรมหลุดพ้นวัฏสงสาร "นิพพาน" ได้บ้าง สาธุ!

จากนี้จึงได้มี มหาโพธิสัตว์ เกิดขึ้นมาโปรดสรรพชีวิตสัตว์ "พระมหาโพธิสัตว์" มาสร้างมหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมีสูง ๆ ไปจนกระทั่งได้บรรลุ "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สุดท้ายนี้ มีพระนามว่า "ศากยมุนี" จึงได้ก่อตั้ง พระพุทธศาสนา พุทธธรรมสภาจึงได้บังเกิดขึ้น มีการสอนเรื่องมรรคผลนิพพานที่ถูกต้อง หลักธรรมเนื่องด้วย "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" ความเป็นมาแต่ดั้งเดิมสอนไว้อย่างนี้แล...

1 พระอริยโพธิสัตว์ เริ่มจากพระโสดาบัน. เสถียร โพธินันทะ

2 อริยมรรคสัจจธรรม นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง พ.ศ. 2509 บอกว่า ความในที่นี้หมายถึงธรรมะของพระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ ด้วย ธ. ธีรทาส

ต่อไปนี้เป็นฉากตอนที่จะเปิดโลกสวรรค์และนรกให้ชม

พระโมคคัลลานะ กล่าวว่า คณะลูกหลานและญาติโยมทั้งหลาย จงยกมือขึ้นไหว้! แล้วอธิษฐานจิต และตั้งใจสำรวมกายวาจาใจ เคารพนับถือ นมัสการสวดมนต์ กล่าวออก พระ-นามของ พระพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ และตั้งใจเจริญธรรมเพื่อจะได้เป็นมหากุศลจิต ให้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้เสมอ ๆ เป็นการกระทำที่มีสติปัญญาทางบุญกุศลบารมีดีกว่าจะไป ทำบุญทานอย่างอื่นใด ๆ ในโลกนี้แล... สาธุ!

โอ... โอม! อันโบราณครูบา ท่านได้สอนถ่ายทอดหลักธรรมให้แก่ข้าพเจ้า ชื่อ พระโมคคัลลานะ ซึ่งได้เป็นเนื้อนาบุญจึงมาทำการโปรดสัตว์ และนำดวงวิญญาณ และลูกหลานคณะญาติโยม ของผู้ตายไป ข้ามสะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกี๊ย) ผ่านไปจะได้ถึงเมืองสวรรค์ทางทิศตะวันตก ชื่อไซทีน้อย พอถึงที่ไซทีน้อย จะเห็น พุทธวิหาร ชื่อ "หลุยอิมยี่" ณ ภูเขาพระพุทธบาท เพื่อให้ได้นมัสการ พระศากย-มุนี พุทธเจ้า พระองค์ท่านประทับอยู่ในบัลลังก์ดอกบัวสีแดงแห่งหลุยอิมยี่

พระโมคคัลลานะ แจ้งให้ทวยเทพบนสวรรค์ทราบก่อนว่า ข้าพเจ้าผู้นำทางในคณะนี้ เป็นสมณะศากยบุตร มีนามว่าพระโมคคัลลานะ บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในศาสนาพุทธ

แล้วเหตุที่มาในคืนนี้ เพราะว่าคณะลูกหลานและญาติโยม ของผู้ตายไปนั้น ได้มานิมนต์ให้ข้าพเจ้า พระโมคคัลลานะ รับหน้าที่ประกอบพิธีกรรม นำทุก ๆ ท่านถือศีลกินเจ ถือศีล ๕ เพื่อที่จะได้ช่วยแผ่เมตตากรุณาจิตโปรดสัตว์ โปรดดวงวิญญาณ ของผู้ตาย ชื่อ......นามสกุล......อายุ....บ้านเลขที่.... ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....ประเทศ.....(ของผู้ตาย)

เพื่อที่จะได้รับส่วนแห่งบุญกุศลในครั้งนี้ และขอให้อำนาจ ทิพย์แห่งสวรรค์ ช่วยให้ไปถึงชมเมืองสวรรค์ทิศตะวันตกไซที (ไซที-น้อย) ก่อน ความประสงค์ก็เพื่อที่จะให้ดวงวิญญาณของ ผู้ตายนั้น ได้บุญกุศลประทับจิต ติดวิญญาณไปที่ก่อน แล้วจะได้ ขอน้อมนมัสการ พระพุทธเจ้าในอดีต พระพุทธเจ้าในปัจจุบัน และพระพุทธเจ้าในอนาคต จะได้ปลูกบุญกุศลสัมพันธ์ไว้ก่อน แล... สาธุ!

โอ...โอม! ความจริงกันแล้ว สวรรค์ทิศตะวันตกนั้น มีหนทางไกล ๆ แสนที่จะไกลมาก ถ้าเป็นวันธรรมดา ๆ แล้วท่าน ทั้งหลายไม่อาจที่จะไปถึงได้ง่าย ๆ นัก แต่มาในคืนวันนี้ ข้าพเจ้า พระโมคคัลลานะ เป็นพระอรหันต์ ได้ขออาศัยพุทธบารมี พระพุทธรังสี และที่ข้าพเจ้าได้สวดมนต์ เทศนาพระสูตรสัจจธรรม ต่าง ๆ และอำนาจแห่งศีลพรตที่ถือศีลกินเจ (ถือมังสวิรัติ) ออก บวชมีธรรมวินัยบริสุทธิ์ จึงมีพลังงานเป็นทิพย์อำนาจ แห่งบุญ

กุศลส่งผลให้นำดวงวิญญาณ[1] และลูกหลานญาติโยม ไปชมเมืองสวรรค์ได้แล... สาธุ!

พระโมคคัลลานะ (มกเกี่ยงเลี้ยง) ถือ กระดึงอันศักดิ์สิทธิ์

พระโมคคัลลานะ ได้เทศนาธรรมอีกว่า ดังได้สดับมาอย่างนี้ ยังมีสวรรค์ทิศตะวันตกไซที่ใหญ่ (ไซที่-ใหญ่) อยู่อีกแห่งหนึ่ง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้เปิดโลกสวรรค์ชั้นสุขาวดีนี้ครั้งที่ 1 เพื่อโปรด พระเจ้าพิมพิสาร และพระมเหสี อุยทีฮี (ไวเทหิ) ชื่อเรียกว่า ไซทีเกกลักซีก่าย (สวรรค์สุขาวดี)

ถ้าญาติโยมทั้งหลายฟังแล้ว อยากจะไปเกิดในสวรรค์ชั้นนี้ก็ได้ทุก ๆ คน แต่จะต้องตั้งใจถือศีล 5 ให้บริสุทธิ์ ไม่เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ (ถือมังสวิรัติ) อย่างต่ำ เป็นว่าตายแล้วได้ไปเกิดแน่นอน สาธุ!

ต่อไปนี้ ขอให้ดวงวิญญาณของผู้ตายชื่อ.............................. และลูกหลานญาติโยมที่จะไปชมเมืองสวรรค์ไซทีใหญ่แห่งนี้ทุก ๆ ท่านจงตั้งใจ สำรวมกาย วาจาใจ ทำจิตสงบดั่งเป็นสมถะ อย่าไปคิดถึงเรื่องบุญ อย่าไปคิดถึงเรื่องบาป จงทำจิตให้ว่างลงก่อน พักสงบอยู่ในอาณาจักรแห่งความว่างนี้แล... สาธุ!

---

1 ยังไม่ตายในกายมีจิต-ใจ. เมื่อตายแล้ว-เรียกว่าวิญญาณ.
จากคัมภีร์วิญญาณศาสตร์

แล้วจงฟัง คอยดูที่มือฉันถืออยู่นี่ เป็น "กระดิ่งอันศักดิ์สิทธิ์"[1] ใช้เป็นสัญญาณบอก นำทิศทางเพื่อมุ่งตรง จิตดิ่งๆ ไปยังสวรรค์ทิศตะวันตก ไซที่เกกลักซี่ก่าย ไซที่ใหญ่ อีกแห่งหนึ่ง

แล้วในดินแดนเมืองสวรรค์ชั้นนี้ มีถนนหนทางอันกว้างใหญ่โตสวยงามมาก ๆ ทุก ๆ คนจงตั้งใจ สำรวมกาย–วาจาใจ แล้วแผ่เมตตากรุณาจิต แบ่งส่วนบุญกุศลที่ได้เคยสร้างไว้ในเมืองมนุษย์ อุทิศให้สรรพสัตว์มาก ๆ ไว้ก่อน จึงจะได้ชมเมืองสวรรค์ชั้นนี้

จงตั้งใจ อย่าไปคิดถึงเรื่องที่พัวพันจิตใจในอดีต ทำจิตให้ว่าง ๆ ไว้ จงค่อย ๆ ฟังเสียงนำทาง เดินตามข้าพเจ้า พระ-โมคคัลลานะ ไปกันเถิด! ถ้าได้ไปถึงไซที่–ใหญ่ แห่งนี้กันแล้ว พวกเราจะได้มีบุญกุศล ที่จะพบ และนมัสการ พระอมิตาภะพุทธเจ้า (ออนีท้อฮุก) โลกธาตุนี้ เรียกว่า "เกกลักซี่ก่าย (สุขาวดีโลกธาตุ)"

---

1. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสบ่อเกิดของสวรรค์ชั้น สุขาวดี ทิศตะวันตก (ไซที่–เกกลักซี่ก่าย) ครั้งที่ 1 ตรัสไว้กับ พระอานนท์เถระ มีในพระสูตรชื่อ "กวงบ่อเหลียงซิ่วเก็ง" ในคุกเรือนจำ นครสาวัตถี เพื่อโปรดพระเจ้าพิมพิสาร และพระมเหสี อุยที่ฮี (ไวเทหิ) อินเดีย

ครั้งที่ 2 ตรัสไว้กับ พระสารีบุตร ในสวนอนาถบิณฑิกเศรษฐี นครสาวัตถี อยู่ในพระสูตรชื่อ "ออนีท้อเก็ง (อมิตาภะสูตร)" เป็นบ่อเกิดสำมโนครัวของพระกวนอิม นายแพทย์ตันม่อเซียง บรรยายพระสูตรนี้ 17/7/2507

ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ประทับที่ นครสาวัตถี ได้ตรัส พระสูตรนี้ไว้แก่พระสารีบุตร ชื่อ "อมิตาภะสูตร (ออนีท้อเก็ง)" ทางทิศตะวันตกมีเมืองสวรรค์ ชื่อ "เกกลักซี่ก่าย (สุขาวดีโลกธาตุ)" เมืองสวรรค์สุขาวดี ภายหลังมาเรียกกันว่า "ไซที–ใหญ่"

เป็นโลกธาตุที่อุดมสมบูรณ์พูนสุขดีกว่าโลกมนุษย์นี้ทุก ๆ อย่าง เป็นดินแดนที่มีสุมทุมพุ่มไม้เขียวสดใส มีภูเขาวิวสวยสูงตะหง่าน ดูเป็นทิวแถวสูง ๆ ต่ำ ๆ ยาวไปเป็นรูปสันหลังตัวมังกร มีรูปคล้ายตัวสัตว์หลากหลายที่มีพลังงานชีวิต มีน้ำตกพลิ้วไหลใสเป็นแผ่นกว้างผ่านดงแมกไม้สีเขียวขจี ดูไกล ๆ เสมือนผืนผ้าทิพย์ มีแก้ว 7 ประการ[1] พื้นดินฐานของเมืองสวรรค์นี้ปูด้วยแผ่นทองคำและเงิน เดียรดาษไปด้วยเพชรมรกตแก้วหยกมณีนิลจินดาต่าง ๆ ตามถนนหนทางต่าง ๆ

มีสระน้ำทิพย์ 7 บ่อ เป็นน้ำทิพย์แห่งบุญกุศล 8 ประการ[2] เวลาน้ำเต็มดูสวยใสเย็นดังแก้วผลึก มีดอกบัว 9 ชนิด ออกดอกบานสีแดง ชมพู เขียว ขาว เหลือง ออกดอกสลับกันอีก

1. พระอรรถกถาจารย์ กล่าวไว้ว่า มีแก้ว 7 ประการนั้น คือมีธรรมะโพชฌงค์ 7

2. ส่วนน้ำทิพย์แห่งบุญกุศล 8 ประการนั้น มีธรรมะ คืออริยมรรคมีองค์ 8 คงจะดื่มน้ำนี้แล้วบรรลุธรรม ได้ง่ายขึ้น เสถียร โพธินันทะ

หลาย ๆ สี เป็นทิวทัศน์แห่งเมืองสวรรค์สุขาวดี ที่น่าชมมาก ถ้าไม่มีบุญกุศลจะไม่ได้ไปเกิดที่นั้น

ศูนย์กลางเมือง ยังมี พระอมิตาภะ พุทธเจ้า (ออนีท้ออุก) เป็นเจ้าของโลกธาตุนี้ และมี พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ (พระ-อวโลกิเตศวร) และมี พระมหาสถามะปราบต์ มหาโพธิสัตว์ (ไต่ซีจี่ ไต่พู่สัก) เป็นเลขาอยู่ซ้ายขวา

ในรอบ ๆ บริเวณขอบสระน้ำทิพย์ ยังมีฝูงของเหล่าสัตว์สีสวยงามตา เช่น นกกระเรียนขาว นกยูงทอง นกแก้ว นกสาริกา นกเพนกวิน นกกระยางขาว นกต่าง ๆ บินโฉบเล่นน้ำทิพย์อย่างสนุกสนาน เพลิดเพลินกายสุขเย็นใจ มีเพื่อนเป็นคู่ เป็นคู่ซึ่งเป็นสัตว์ที่ได้บำเพ็ญบุญกุศลบารมีมาแล้ว

ยังมี เป็ดป่า อย่างหนึ่งที่มนุษย์เห็นแล้วอิจฉา ต้องนำเอามาเขียนภาพไว้บนแผ่นศิลาที่หน้าสุสาน (ฮวงจุ้ย) หรือเขียนเรื่องไว้เป็นกึ่งเทพนิยาย ชื่อเป็ดป่า "อวงเอีย" เป็นฝูงดำผุดโผผินบินรอดเล่นในเหล่ากอบัว มีชีวิตที่สดชื่นเย็นกายว่างใจมาก

ยังมีสิ่งที่ประทับใจ พอได้ยิน หรือได้เห็น พอรู้ความหมายของมันแล้ว ว่ามีความรักแสนจะหวานชุ่มจิตตลอดเวลา คือ เป็ดป่า ชื่อ "อวงเอีย" เหล่านี้ ไม่ว่ามันจะบินเดินไปถึงที่ไหนๆ ก็ไม่เคยทอดทิ้งจากคู่ครอง ไม่ห่างจากคู่ผัวตัวเมียกันเลย

ไปไหนก็ควงคู่ แล้วยังชอบใช้ปากจูบ บางทีก็ใช้ลำคอมาถูไถ บางทีก็หยุดนิ่งมาโอบด้วยปีกรัดรึงคลอเคลียกัน ดูเหมือนว่าจะแอบกระซิบบอกความลับอะไรสักอย่าง เป็นภาพที่แสดงออกทางอารมณ์ อย่างมีเมตตากรุณาจิต เห็นใจซึ่งกันและกัน มีความรักแสนจะหวานฉ่ำยืนนาน ๆ แบบหนึ่ง

จึงทำให้นักพรตที่จิตยังไม่หลุดพ้นจากขันธ์ ๕ (รูป–เวทนา–สัญญา–สังขาร–วิญญาณ) จิตท่านหวั่นไหวไปก็ได้ ทำให้มนุษย์ที่ยังมีกามวิสัย พอได้เห็นภาพคู่ผัวเมียของ เป็ดอวงเอีย แล้วเป็นต้องอิจฉาในการมีคู่ครอง มีความรักอย่างนั้น เกิดอารมณ์อยากจะมีบ้าง เป็นยิ่งนักเอย...

พระโมคคัลลานะ เทศนาต่อไปอีกว่า โอ... โอม! ดวงวิญญาณเจ้าเอ๋ย! คนเราเกิดมาในโลกมนุษย์นี้ ถ้ามีอายุ 70 ปีโบราณเขากล่าวไว้ว่า "หายากแล้ว" บางคนถึงจะมีอายุยืนนานต่อไปถึง 100 ปีก็เถิด! นั่นคือการ "ก่อขึ้น–ตั้งอยู่–เปลี่ยน-แปลง–แตกดับไป" แล้วเป็นความจริง คือไม่เที่ยงทุก ๆ ชีวิตจะต้องเดินทางเดียวกัน "เกิดและตายหมด" เท่ากับการเปลี่ยนบ้านหลังใหม่ในชาติหนึ่ง ๆ จงปลงใจ ปลงสังขารโลกลงเสียบ้างเถิด! ยกเว้นบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ จึงหลุดพ้นการเกิดและตายแล... สาธุ!

แล้วพึงทราบในคืนวันอย่างนี้ ดวงวิญญาณ ของเจ้าได้มีบุตรลูกหลานญาติมิตรต่าง ๆ มาประชุมพร้อมใจกัน กราบไหว้ เพื่อทำบุญกุศลอุทิศให้เจ้านั้น ถ้าเป็นทางโลก ๆ เขาจัดว่าเป็นคนมีบุญ "มีโลกียบุญ" ทีเดียว พอจบฉากหนึ่งของชีวิตก็ผ่านไปแล... สาธุ!

พระโมคคัลลานะ ที่มือถือ ท่งฮวง (ธง)[1]

โอ...ดวงวิญญาณ เจ้าเอ๋ย! ต่อไปนี้คอยดูที่มือของฉันอีกอย่างหนึ่ง ชื่อ ท่งฮวง (ธง) ที่จารึกพระนามของพระพุทธเจ้าต่าง ๆ เพื่อเป็นความศักดิ์สิทธิ์ของพุทธบารมี เป็นสัญญาณธงที่ใช้นำบอกทิศทาง จงติดตามท่งฮวง (ธง) นำแถวเดินไปทางนั้น

แล้วต้องสำรวมกายวาจาใจ ตั้งใจฟัง พระธรรมเทศนาตลอดทางไปอีกด้วย จะได้เป็นบุญกุศลประทับจิต ติดวิญญาณของท่านอีกด้วย

ถ้าต่อไปมีบุญโอกาส ได้นำเอาพระธรรมเทศนา ของพระโมคคัลลานะ ออกเขียน (พิมพ์) แจกเป็นธรรมทานให้แพร่หลายออกไป จะเป็นมหาบุญกุศลบารมี ยังไม่ตกนรกแล... สาธุ!

---

1 เรื่อง ท่งฮวง (คือธง) แต่จารึกพระนามของพระพุทธเจ้า และระฆังนำดวงวิญญาณ คงจะเป็นของพระลามะ นำมาจากทิเบต เข้าเมืองจีน ไม่ต่ำกว่า 1,000 ปี เสถียร โพธินันทะ พ.ศ. 2500

พระโมคคัลลานะ เทศนาธรรมปลอบใจอีก

เจริญพร ทั้งลูกหลานญาติโยมที่ติดตามมาในคืนวันนี้ ก็จงตั้งใจฟัง พระธรรมเทศนานี้พร้อมไปกับ ดวงวิญญาณอีกด้วย. ถ้าได้ผ่านพิธีกรรมอย่างนี้แล้ว ต่อไปทุก ๆ คนมีบุญกุศล ที่ได้ผูกมิตรกับผี และเทวดา จะมีบุญบารมีคุ้มครอง ไม่ต้องกลัวผี ถึงจะเห็นผี ก็มีแต่โชคดี มีแต่เขามาขอส่วนบุญ เพราะผีรู้ว่าเป็นคนมีบุญ ไม่ทำอันตราย อุทิศส่วนบุญกุศลให้ไปเลย แล้วจะโชคดี

โอ... พ่อแม่ ถ้าไม่ใช่คนที่รัก จะต้องรักนับถือ และเป็นคนที่ใกล้ชิดเราที่สุดแล้ว จะไปแสวงหาคนที่รักเรามีเมตตากรุณาจิตต่อเรา และใกล้ชิดเราที่สุด ดีที่สุดกว่านี้อีก จะมีอีกที่ไหน? หรือจะไปหาได้ง่าย ๆ อย่างนี้? พึงคิดดู

โอ... ถ้าเราไม่เคารพพ่อแม่ ผู้มีพระคุณของเรากันแล้ว จะไปเคารพนับถือใครอีกเล่า? พึงคิดดู

โอ... กรรม! ในโลกมนุษย์นี้ ยังมีคนอีกมากหลงผิด ทำบาปกรรมโดยไม่รู้ตัว เช่นมีพ่อแม่ปู่ย่าตายายที่แก่ชราภาพ ท่านยังมีชีวิตอยู่ ลูกหลานไม่เหลียวแล ไม่มีความกตัญญูกตเวที ไม่เคารพนับถือ ไม่คิดถึงบุญคุณท่านเท่าไรนัก เป็นบาปเวรกรรมมาก. ที่ยังไม่ได้ตอบแทนผู้มีพระคุณ

แล้วจงระวัง ๆ ลูกหลานของเขาเห็นเป็นตัวอย่าง เขาจะทำกรรมเรียนแบบอย่างนั้น กรรมจะสนองตอบกลับไปหาเขา ระยะยาวนาน ๆ "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์แล...

แต่พอวันที่พ่อแม่ตายลงไปแล้ว ก็จะเร่งรีบด่วนทำความเคารพ กราบไหว้หน้าศพ บูชาผีสาง เซ่นไหว้สังเวยผี ด้วยการฆ่าชีวิตสัตว์ เอาเนื้อมาทำโต๊ะ มีสุราของกินต่าง ๆ กันมากมาย อย่างนี้จะเป็นบุญ จะเป็นการบูชาคุณ ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ไปได้อย่างไรกัน? แสดงความกตัญญูหน้าศพ แต่ตอนที่ท่านมีชีวิตเป็นอยู่ไม่เอาหรือไม่อุปถัมภ์เลี้ยงดู กรรม!

ท่านผู้ฟังธรรมทั้งหลาย จงบอกลูกสอนหลานไว้แต่ต้นมือบ้าง ว่าจะทำบุญ ตอบแทนคุณของพ่อแม่นั้น หรือผู้มีพระคุณทั้งหลายนั้น จะต้องสนใจ เลี้ยงดู เหมือนดังพ่อแม่เลี้ยงลูก ตอบแทนบุญ บูชาคุณของท่าน ตอนท่านเจ็บป่วย แก่ชราภาพเอาตัวไปไม่รอด ลูกหลานจะต้องถือเป็นหน้าที่ ตรงมีชีวิตอยู่ อย่างนี้จึงจะเรียกว่า ตอบแทนบุญ บูชาคุณท่านแล . . . สาธุ!

ดังมีคำโบราณได้กล่าวเตือนสติไว้ว่า ฟ้ายังเหลือน้ำค้างไว้เป็นอนุสรณ์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังเหลือ พระสูตร พระ-วินัย พระอภิธรรม (เก็ง–ลุก–หลุง) เป็นสัจจธรรมไว้เป็นอนุสรณ์ ส่วนมนุษย์ปุถุชนคนโลกีย์ นิยมเอาลูกหลานเหลนไว้เป็นอนุสรณ์

แล้วต้นไม้พฤกษาชาติ เอาเมล็ดหรือรากไม้เหลือไว้สืบพันธุ์. แล้วโอกาสที่ฟ้าจะเหลือน้ำค้างเอาไว้ได้มาก ๆ ดีนั้น ก็จะต้องคอยในยามฤดูฝน ฤดูหนาวมีเมฆหมอกชุกชุม

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเหลือ พระสูตร พระวินัย พระ-อภิธรรม เอาไว้เป็นสัจจธรรม เพื่อโปรดสรรพสัตว์ไปได้นาน ๆ ถึง 5,000 ปีได้ดีนั้น ก็จะต้องมีสานุศิษย์ยอมเสียสละชีวิต ศึกษาธรรม จนบรรลุธรรม มีสติปัญญาที่ดี เป็นพระโพธิสัตว์ ยินดีในกวรเทศนาธรรมสอนสรรพสัตว์เหมือนกันเอย

โอ... ระหว่างทางที่เราเดินผ่าน ๆ ไปนี้ จงหันหน้ามองดูสูงขึ้นไป จะเห็นป่าเขา มีต้นไม้บางต้นใหญ่โต มีอายุยืนนานมาเป็นพันปี แต่ในโลกมนุษย์เรานี้จะไปหาคนที่มีอายุยืน และร่างกายใจยังสมบูรณ์แข็งแรงดี และยังมีอายุยืนนานถึง 100 ปีนั้นหายากนัก

แล้วโน้น! มองดูดวงอาทิตย์ กำลังเคลื่อนย้ายไปทางทิศตะวันตกเสมอ ๆ ดูมันช่างตกไปเรื่อย ๆ เหมือนดังดอกไม้สดที่สวยงาม พักเดียวก็ร่วงโรยไป ๆ หรือดังลำธารน้ำไหลไป ๆ ไม่หวนกลับมาอีกเลย จงได้สติ ผึกการปลงกายใจบ้างเถิด!

ดวงวิญญาณ เจ้านี้ เปรียบได้ดังเรือชล่า ที่ลอยลำในแม่น้ำ หรือลอยเท้งเต้ง ๆ ไปเรื่อย ๆ ในมหาสาคร แต่เรือชล่านั้นถ้ามันเก่า ไม้แตกมีรูรั่ว ก็ยังพอมีทางที่จะเอามาซ่อมแซม อุดปะรูรั่วต่าง ๆ นั้น พอให้ใช้ลอยลำไปได้อีก

ดวงวิญญาณ เจ้านี้ อาศัยสังขารคือร่างกาย มีธาตุทั้ง 6 มาประชุมปรุงแต่งกัน จึงทรงอยู่รอดได้ ถ้าถึงคราวจะแตกดับไป ไม่มีทางที่จะซ่อมแซมอุดปะต่าง ๆ ดังเรือชล่านั้นได้เลย. ถึงวันนี้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นมรดก หรือทรัพย์สินเงินทองจะมีมากมายเท่าไร ๆ ก็หมดสิทธิครอบครองของกฎหมายในโลกมนุษย์เสียแล้ว เรียกว่าจบฉากแห่งละครสังขารชีวิตคนในชาติหนึ่ง ๆ ไปจงได้สติฝึกการปลงกายใจไว้บ้างทุกข์ใจจะน้อยลงแล...

ดวงวิญญาณ เจ้านี้ พอดับจิตออกจากร่างกายคน ก็จะล่องหนลอยไปตามบาป-บุญ-กุศล เป็นกรรมที่มีพลังงานนำวิญญาณให้ไปเกิดและตายอีก ไปมีสังขารในภูมิทั้ง 6 คือไปเกิดในร่างกายใหม่[1] ตามกรรมวิบากต่าง ๆ ที่ทำไว้ในโลกนี้ตลอดอนันตกาล จะเดิน จะยืน จะคิดหวนกลับมาบ้านเดิมอีก หรือหวนคิดถึงลูกหลานชายหญิง ทุกคนในครอบครัวเดิมอีกกระนั้นหรือ? คิดได้แต่กลับมาไม่ได้ทันทีเอย. จงได้สติฝึกการปลงกายใจไว้บ้างทุกข์ใจจะน้อยลงแล . . .

โอ. . . กรรม! ฟังแล้วมันช่างคับแค้นใจมาก จะให้วิญญาณทำอย่างไรดี? มีแต่สองลูกตาอมแววความโศกเศร้า เป็นทุกข์ทรมานใจมาก มีแต่ห่วงอาลัยในความหลัง ๆ น้ำตาไหลซึม! ซึม!! ออกมานองหน้ากันทุก ๆ คน มีแต่เสียงร้อง ฮึ! ฮึ!! ฮือ ๆ

1 ภูมิทั้ง 6 มี (1) นรก (2) เปรต (3) เดียรัจฉาน (4) อสุรกาย (5) มนุษย์ (6) เทวดา (สวรรค์) ธ. ธีรทาส

ดวงวิญญาณ เจ้านี้ จงตั้งใจฟัง พระธรรมเทศนา พระ-โมคคัลลานะ จะบอกความจริงให้อีกอย่าง อันสังขารโลก คือร่างกายใจของมนุษย์นั้น เปรียบได้ดังต้นกล้วย เป็นต้นไม้ที่ไม่มีแก่น ไม่ต้องถูกลมพัด ไม่มีฝนตกหนักเลย พอถึงวันเวลาของอายุกรรมของมันเข้าแล้ว ต้นกล้วยนั้นจะเอนเอียง หวั่นไหวโยกโคลงล้ม แล้วแตกดับไปเอง นี่คือสัจจธรรมชาติ จงปลงกายใจไว้ก่อน ทุกข์ใจจะน้อยลงแล...

แล้วจงฝึกการปล่อยวางความยึดถือ ยึดมั่นถือมั่นในทุก ๆ สิ่ง ปล่อยวางทางใจ ทำใจ ปลงไป ให้จิตว่างลงก่อนเถิด! จะได้บุญตรงนี้บ้าง คือปลงใจลงบ้าง ได้มีจิตว่างเข้ามาแทนที่ตรงนี้ จะได้บุญที่มีวิญญาณอิสระมากแล... สาธุ!

ดวงวิญญาณ เจ้านี้ เปรียบได้ดังว่าว ว่าวที่สายป่านขาดผึง! ว่าวลอยลมไป ๆ มันช่างลอยไปตามยถากรรม! ลอยเคว้งคว้างในเวหา ไม่หวนกลับมาบ้านเกิดเมืองนอนได้ง่าย ๆ นักแต่จงฝึกทำจิตสงบให้ว่างไว้ก่อน จะได้มีวิญญาณอิสระเบาว่างกายใจ จะได้เข้าภพภูมิที่สงบเย็นอาณาจักรแห่งความว่างไว้ก่อนแล... สาธุ!

โอ... ญาติโยมทั้งหลาย ได้ฟัง พระโมคคัลลานะเทศนาธรรม เปิดโลกเล่าเรื่องให้ชมภาพพจน์เมืองสวรรค์ ต่อไปเป็นแดนนรก ท่านเตือนสติให้ปลงกายใจไปในตัว กรรมวิธีทำใจ ปลงกาย ฟังแล้วให้ปล่อยวางทางใจ จิตจะสงบในยามทุกข์

โศกอาลัย ถึงอย่างไรก็ตายไปแล้ว เรียกชีวิตกลับคืนมาไม่ได้ เตรียมตัวกายใจที่จะเจริญธรรมไว้บ้าง ให้มีเพื่อนทางใจ ทุกๆคน ไม่รู้วันตาย แต่รู้ธรรมะมีสติปัญญา ควบคุมจิตใจ ไม่หวั่นไหว ทุกข์โศกตามโลกเขาเท่าไรนัก ยิ้มได้มากเมื่อภัยมาถึงแล...สาธุ!

โอ...ยังมีคำโบราณได้กล่าวไว้เป็นคติธรรมอีกว่า ให้หันไปดูต้นไม้ทับทิม เวลาต้นทับทิมมันเจริญเติบโตขึ้นมากแล้ว ก็ออกดอกบานอ้า มีเกษรยอดสีแดงอ่อน ๆ สีแดงแก่ ช่างมีสีสดสวยงามตา อันนี้ท่านเปรียบไว้ว่า เหมือนดังกับลูกเล็กเด็กแดง เด็กน้อย ๆ ออกมาสู่โลกมนุษย์ เกิดในสหายโลกธาตุนี้

เมื่อเกิดแล้ว ก็จะต้องมีพ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงดูคนแรก มีญาติมิตรพี่น้องอุปถัมภ์ดูแล ด้วยความมีเมตตากรุณาสามัคคีธรรม เด็กนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่รอดมาได้ จนเจริญเติบโตทรงอยู่ได้ดี โลกนี้จึงต้องมีสหายที่ดี สังคมที่ดี ฉะนั้นญาติโยมทั้งหลาย ก่อนอื่นที่จะเป็นมนุษย์จะต้องรู้จักบุญคุณ ตอบแทนบุญคุณ จึงจะเป็นบุญที่มีแต่ผูกมิตรไมตรีผลบุญบารมีจะได้ยืนนาน ๆ แล...สาธุ!

แล้วพึงทราบไว้ว่า ในคืนวันอย่างนี้ ที่ญาติโยมทั้งหลาย ได้มีโอกาสที่จะมาทำบุญ เจริญกุศล เช่นทำบุญแจกวัตถุสิ่งของ ที่ใช้ได้ ให้คนที่ขาดแคลน คนทุกข์ยากจนได้นำเอาไปยังชีพต่ออายุ และยังได้อุทิศให้เปรต เป็นพวกที่หิวโหย ขาดแคลนทางใจ ได้ไม่รู้จักคำว่าพอกันที แจกให้เขาได้รับส่วนบุญทาน

นี้ไปเป็น "โลกียบุญ" อย่างหนึ่ง จงอุทิศให้ไปเลย อย่าหวง พวกนี้เท่ากับขอยืมไปใช้ก่อน ชาติหน้า ๆ เขาต้องใช้คืนในรูปใดทางหนึ่งเอง และญาติโยมทั้งหลาย ยังได้ร่วมอนุโมทนาบุญถวายปัจจัย 4 แก่พระภิกษุสงฆ์ เพื่อต่ออายุ ยังชีพ ยังธรรมาณาจักรใจนี้สืบไว้ในโลกนี้ จัดว่าเป็น "โลกียบุญ" ที่สูงมาก จงอุทิศให้แก่ ดวงวิญญาณ ผู้ตายไปแล... สาธุ !

โอ...เป็นความจริง คนเราเกิดมาในโลกนี้ มันไม่เที่ยง สุขกับโศก เป็นของคู่กัน อย่าสงสัย ! ต้องทำใจปลงกายใจไว้เสมอ ๆ จึงจะอยู่รอดได้ อย่าไปยึดมั่นถือมั่น จริงจังอะไร ๆ ให้มันมากนักเลย มีพันคน ก็มีทุกข์กายทรมานใจ เป็นพันอย่าง แต่ทุกข์นั้นไม่อาจจะเหมือนกันเท่านั้น นี่คือสัจธรรมโลกีย์แล...

ในปีหนึ่ง ๆ ที่ผ่านไป ๆ ของแต่ละคน ๆ นั้น ไม่อาจที่จะมีกรรมวิบากเหมือนกันได้หมด เหมือนดังหน้าตาของแต่ละคน ๆ เปลี่ยนแปลงไม่เที่ยง ไม่เหมือนกัน แต่จะบอกความจริงให้ตรงนี้ว่า ยังมีสิ่งเหมือนกันได้มาก ๆ ก็คือ "พอเกิด–ก็ได้แก่–มีเจ็บ–วันตาย" เป็นอย่างเดียวกันทุก ๆ สังขารชีวิตในโลกนี้ จงปลงใจเสียเถิด ! มีโอกาสก็เจริญธรรมพัฒนาวิญญาณตนเองให้สูงไว้บ้าง ไม่ประมาทเป็นทุนกำไรชีวิตไว้ก่อนเถิด !

พระโมคคัลลานะ ทั้งเทศนา ทั้งปลอบใจดับทุกข์

โอ...ดวงวิญญาณ เจ้านี้ และญาติโยมทั้งหลาย จงมองดูให้สูง ๆ ในท้องฟ้า จะเห็น ห่านป่า ตัวหนึ่ง เจ้าห่านป่าเฒ่าตัวนี้มันอาศัยอยู่ตามภูเขาสูง บัดนี้มันกำลังบินกางปีก ลอยกลางท้องฟ้า ถลาไปอย่างโดดเดี่ยว บินอยู่เพียงตัวเดียว ขาดคู่ครองรัก มีเสียงร้องครวญคราง แสดงอารมณ์ที่ทุกข์ระทมใจ แล้วค่อยบินถลาโฉบลงต่ำมาจากภูเขานั้น

โอ...ดวงวิญญาณ เจ้านี้ ดูเจ้า ห่านป่าเฒ่า ตัวนี้มันบินลงได้ก็จริงอยู่ แต่มันก็ยังสามารถที่จะบินกลับรังที่เดิมได้อีก. จะบอกความจริงตรงนี้ให้อีกว่า ไม่เหมือนสังขารชีวิตคน และสัตว์ต่าง ๆ ถ้าแตกดับตายไป หมดลมหายใจเข้าและออก ก็หมดสิทธิการมีชีวิต แล้วดวงวิญญาณนั้น ก็ไม่อาจจะเหมือนดังห่านป่าเฒ่า ตัวนั้น มันยังบินไปบินมาได้อยู่ ไม่เหมือนดังดวงวิญญาณ เจ้านี้ พอจากร่างกายไปแล้ว จากบ้านเดิมแล้ว ก็ไม่อาจที่จะหวนกลับมาในร่างกายเดิมได้ หรือกลับบ้านเดิมทันทีได้อีก มันต่างกันตรงนี้ คือ "สัจจธรรม เป็น ตถตา" แล...

โอ...ดวงวิญญาณ เจ้านี้ ฉันขอถามสักอย่างหนึ่งว่า ที่เมืองมนุษย์เขามีหมอดู ชื่อ "กุยก๊กจื๊อ" มีชื่อเสียงมากในการ

ผูกดวงชะตาคน รู้บาปเวรกรรมของคนได้แม่นยำพอใช้ แล้วสมัยที่เจ้ายังมีชีวิต ยังไม่ตายจากโลกมนุษย์นั้น ได้เคยไปให้หมอดู "กุยก๊กจื้อ" ท่านดู คำนวณ ดูดวงวิญญาณเจ้าบ้างไหม? ว่าจะมีบุญวาสนาสูงส่งอย่างไร?

หรือว่าท่านหมอดู ได้บอกว่า เจ้าปีนี้ หมดสิทธิทุกอย่างแล้ว จบวาสนาที่จะมีชีวิตในโลกมนุษย์ จบฉากหนึ่งของละครสังขารชีวิตโลกมนุษย์แล้ว ใช่ไหม?

โอ... ดวงวิญญาณ เจ้านี้ อย่าร้องไห้คราญครางเสียใจมากนักเลย การเกิดและตายนั้น เป็นของธรรมดาๆ ต้องเดินทางเดียวกันหมดทุกๆ ชีวิต. เจ้าจงตั้งใจอธิษฐานจิตไว้ว่า ต่อไปจะสร้างแต่บุญเจริญกุศล และนมัสการพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ให้มาช่วยโปรด ช่วยรับดวงวิญญาณไปเกิดสู่ฟากฟ้าสวรรค์โน้นเถิด!

ฉากต่อไป

ตอนนำวิญญาณข้ามสะพานไน่ฮวยเซียงเกีย

ตรงหัวสะพาน พบยมบาล ประตูเมืองนรก

พระโมคคัลลานะเถระ ได้เทศนาธรรมต่อไปอีกว่า ฉันได้บอกทางชี้แนะ เรื่องภาพพจน์เมืองสวรรค์ เตือนสติให้ทำใจไว้ตลอดทางจนถึง ต้นหัวสะพานไน่ฮวยเซียงเกีย (สะพานดอกบัวเทวดา) เอ้า! จงมองดูไปไกลๆ จะแลเห็นแม่น้ำไหลสีขาวโพลนๆ

โอ...แต่ก่อนฉันได้แต่เทศนาธรรม เตือนสติให้ปลงสังขารโลก และ "ชี้บาป–แยกบุญ–บอกกุศล" เล่าเรื่องเมืองสวรรค์ให้ฟัง เพื่อความปีติสุขใจคลายทุกข์บ้าง

โอ...กรรม! บัดนี้จะถึงเมืองนรกก่อน แล้วเจ้าจะได้พบท่านยมบาล คือนายใหญ่แห่งเมืองนรกก่อนนะ!

โอ...อย่าตกใจกลัวมากนักเลย ขอให้เจ้าคอยแต่นึกถึงบุญกุศล ตอนที่ได้เคยสร้างสมวันละนิด เดือนละหน่อย หรือปีละครั้ง ไว้ในเมืองมนุษย์ก่อนวันที่จะตายนั้น นึกคิดถึงบุญนั้นไว้ให้มาก ๆ ก่อนก็แล้วกันเอย (จะช่วยให้มีกำลังใจ)

อ๋อ! ดวงวิญญาณ เจ้านี้ ฉันรู้วาระจิตของเจ้าแล้ว เห็นใจมาก มีแต่ความทุกข์อันขมขื่น จนกระหายน้ำดื่มคอแห้งผาก เพราะมองเห็นมีบ่อน้ำอยู่ใกล้ ๆ คิดที่จะลงไปดื่มน้ำในบ่อนั้นใช่ไหม? อยากน้ำอย่างแรงมาก

โอ...พอดวงวิญญาณ เจ้านี้ ไปถึงบ่อน้ำนั้นแล้ว กรรม! น้ำตาเจ้าก็ไหลซึมออกมาแทนน้ำ แทนน้ำที่จะคิดดื่มนั้นทันที เหตุเพราะว่ากลัว วิญญาณเจ้าต้องมาพบหน้า ท่านยมบาล เพื่อให้ท่านชำระความ[1] ที่ผิดหรือถูกดีหรือชั่ว ที่ได้เคยทำไว้ในสมัยเกิดเป็นมนุษย์ ต้องชำระความด่านนี้ให้เสร็จเสียก่อน

---

1 เรื่องนาย ยมบาล ได้ชำระความให้แก่ดวงวิญญาณตอนนี้ยาว มีภาพต้องผ่านนรกถึง 10 ขุม. ข้าพเจ้าเห็นว่า สมควรตัดออกบ้าง ดู ๆ ไปก็เหมือนดังเปาบุ้นจิ้น ตัดสินคดีความต่าง ๆ จึงเอาแต่ที่เป็นคติธรรมมาเท่านั้น

ธ. ธีรทาส

โอ...แล้วจึงจะไปสวรรค์ได้ในภายหลัง ฟังแล้วจิตใจอย่าเศร้าโศกหวาดกลัวมากนักเลย จงคิดถึงบุญที่ได้เคยช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตาย ให้มาก ๆ ก็แล้วกัน บุญที่ได้ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตาย ช่วยชีวิตคนให้รอดตายนั้น "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น" บางทีบุญนั้นตามมาช่วยทันก็ได้ อย่าดูถูกว่าเป็นบุญน้อย ๆ หรือบุญมาก มีเจตนาคือกรรมแล้ว มีกรรมย่อมจะมีวิบากของผลแห่งกรรม ยกเว้นจะช้าหรือเร็วเท่านั้นแล...

โอ้! โฮ...ดวงวิญญาณร้องไห้โอดครวญออกมาว่า ตาย! ตายอีกที! เมื่อเรามีชีวิตเกิดอยู่ในเมืองมนุษย์ก็ไม่รู้จัก ไม่เคยพบเห็นหน้าตา ท่านยมบาล นี้มาก่อนบ้างเลย ไม่ได้เลี้ยงดูผูกมิตรกันไว้บ้าง มาในคืนวันนี้ ก็เพิ่งจะมารู้จักกับท่าน ก็สายไปเสียแล้ว ฮึ! ฮึ!! ฮือ ๆ

ดวงวิญญาณ ผู้ตายได้คุกเข่าลงกราบไหว้! แล้วร้องไห้โฮ! โฮ... ขอแต่ความช่วยเหลือ ขอวิงวอนเมตตาจิต จากท่านยมบาล ให้ท่านช่วยกรุณาผ่อนผันลดโทษ หรือท่านจะเรียกร้องเงินทองมากน้อยเท่าไร ๆ ก็จะขอซื้อชีวิตให้รอดตายไว้ก่อน แล้วจะขอกลับไปบ้านเกิดเมืองมนุษย์อีกทีเท่านั้น ท่านนายใหญ่ ยมบาล ท่านจะเรียกร้องเงินทองเท่าไร ๆ ขอให้ท่านจงบอกมาเถิด! ข้าน้อยยินดีที่จะซื้อชีวิต ตอนนี้เท่าไรก็จะซื้อ...

พระโมคคัลลานะเถระ กล่าวว่า ท่านผู้อาวุโส บัดนี้ขอแจ้งชื่อผู้ตาย...........ข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบหมดแล้ว จะถูกต้องตรงชื่อ ที่บัญชีแดนกลางของท่านไหม ?

เจ้าหน้าที่ ผู้กั้นสะพานได้ตอบว่า ฉันได้ตรวจดูแล้ว ถูกต้อง! ถูกต้องแล้ว ดังที่ท่านแจ้งมานั้น ตรงกับบัญชีแดนกลางนี้

แต่เดี๋ยวก่อน! ฉันขอถามท่านสมณะ ผู้นำวิญญาณมานั้น ท่านจะรู้จักระเบียบ ค่าธรรมเนียม เจ้าหน้าที่ตรงหัวสะพาน ตรงท้ายสะพานนั้นบ้างไหม? คือพวก เปรต ยักษ์ มาร อสุรกาย ทำงานดูแลปิดเปิดประตูขัดขวางอยู่ มีมากมาย

โอ...พระโมคคัลลานะเถระ กล่าวว่า มีท่านผู้อาวุโส ได้บอกชี้แนะให้ความสว่าง ก็จะรู้แจ้งในอารมณ์เขาบ้าง อ๋อ! พวกนี้ต้องการเงินทอง เป็นค่าซื้อทางผ่านไปเท่านั้น รู้ความหมายทราบดีแล้ว

พระโมคคัลลานะเถระ หันมาพูด เอ้า! คณะลูกหลานของญาติโยมนั้น จงนำเงินทองออกมา ทำบุญ แจกทานไป ทำบุญส่งไป เพื่อท่านหัวหน้าสะพาน จะได้อนุญาต ได้ซื้อทางผ่านไปได้สะดวกดี ตามประเพณี

พระโมคคัลลานะเถระ พูดไปอีกว่า บัดนี้คณะลูกหลานญาติโยมต่าง ๆ ได้ทำบุญตามระเบียบแล้ว แจกทานไปแล้ว ขอร้องให้ท่านเปิดประตู สะพานได้แล้ว

ฝ่ายเจ้าหน้าที่ ผู้กั้นสะพานนั้น ตอบว่าเดี๋ยวก่อน จงฟัง ฉันก่อน! จึงจะเปิดประตูให้ผ่านไป คือนี่เป็น "สะพานทิพย์" ทุก ๆ คนจะต้องเดินผ่านสะพานทิพย์นี้ไปแดนเกิดและตาย

ในคืนวันนี้ ดวงวิญญาณ เจ้านี้ได้ผ่านทางมาถึง ทาง แยกที่จะไปขึ้นสวรรค์ทิศตะวันตก "ไซทีใหญ่" เมืองสวรรค์นี้ ใหญ่มาก ชื่อว่า "เกกลักชี่ก่าย แดนสุขาวดี พุทธเกษตร" แล้วจะได้นมัสการ พระอมิตาภะ พุทธเจ้า (ออนีท้อฮุก) เป็นเจ้าของพุทธเกษตรนี้ เป็น พระพุทธเจ้า ในโลกธาตุนี้ และ ยังมีเลขาอีกสององค์อยู่ซ้ายขวา ชื่อ พระกวนอิม มหาโพธิสัตว์ (พระอวโลกิเตศวร) และพระมหาสถามะปราบต์ มหาโพธิ-สัตว์ (ไต่ซีจี่ไต่พู่สัก)

แล้วสะพานที่คณะท่านจะผ่านไปนี้ ชื่อว่า สะพานดอกบัว เทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกีย) เป็นสะพานทิพย์ ที่ใหญ่โตมาก มี ถึง 7 ตอน 7 ด่าน (ฉิกจิว–ฉิกเกะ) แล้วบนสะพานนี้ทุก ๆ ตอนมีแต่ความสวยงามเห็นแต่น้ำใสไหลผ่านไป เพียงเห็นก็สบาย เย็นกายใจแล้ว

ฝ่ายเจ้าหน้าที่ ผู้กั้นประตู ส่งเสียงดัง ๆ ว่า เอ้า! พวก คนทิพย์ คนธรรพ์ ที่เฝ้าประตูชั้นในทั้งหลาย จงเปิดสะพานให้

กว้าง ๆ ให้คณะ พระโมคคัลลานะเถระ ท่านผ่านไปได้ทั้ง 7 ตอน 7 ด่านได้แล้ว

แล้วหันมาบอกว่า ท่านสมณะ ผู้ถือท่งฮวง (ธง) นำทางดวงวิญญาณนั้น ฉันได้สั่งการเปิดประตูสะพานให้แล้ว มีตอนที่ 1. ผ่านตอนที่ 2. ผ่านตอนที่ 3. ผ่านตอนที่ 4. ผ่านตอนที่ 5. ผ่านตอนที่ 6. ผ่านตอนที่ 7. แล้วจงไป เถิด!

พระโมคคัลลานะเถระ กล่าวกับคณะเดินทางนี้ว่า จงพร้อมใจกัน กล่าวขอบใจ ท่านผู้อาวุโส ที่ได้ช่วยเปิดทางให้พวกเราผ่านไปครั้งนี้ ก่อนด้วย ขอขอบใจ

พระโมคคัลลานะเถระ บอกแก่ ดวงวิญญาณ และคณะลูกหลานญาติโยม ว่าต่อไปนี้ จงตั้งใจกล่าวออกนามนมัสการพระอมิตาภะพุทธเจ้า (นำโมออนีท้อฮุก) 3 จบก่อน แล้วทุกคนจะต้องสำรวมกายวาจาใจ ให้อยู่ในศีล 5 บริสุทธิ์ แล้วจึงค่อย ๆ เดินตามไป ดูท่งฮวง (ธง) เป็นเครื่องหมายนำทางด้วย

ภาพบนสะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเชียงเกี๊ย) 7 ตอน

พระโมคคัลลานะเถระ ขณะเดินทางไป ก็เทศนาธรรมชี้แจงให้ฟังอีกด้วย ว่าจงตั้งใจฟัง โอกาสคนมีน้อย เกิดมาในชาติหนึ่ง ๆ นั้น มีแต่ทำบาปก่อเวรกรรมมากกว่าการทำบุญ ยิ่งการเจริญกุศล คือให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจแล้ว ยิ่งจะหาได้ยากนักยกเว้นผู้ที่ได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เห็นภัยในวัฏสงสารเท่านั้นแล... สาธุ!

ตอนที่ 1. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซี่ยงเกี้ย) มองดูสูง ๆ ขึ้นไป เห็นมีบันได มีลูกกรงทอง เสาทำด้วยเหล็กกล้า สายโซ่เงินยาว ๆ รอบราวสะพานทั้งสองข้างตลอดไป ทั้ง 7 ตอน

โอ... สะพานนี้ทุก ๆ คนพึงทราบไว้ สำหรับข้ามแม่น้ำแห่งวัฏสงสาร มีทุกข์ในวัฏสงสารอันขมขื่น บนสะพานนี้มองไปบางทีจะพบคน ผีสาง เรียกว่าเป็นสัตว์ที่ยังมีกรรม ที่จะต้องวนเวียนในภพภูมิทั้ง 6. เช่น (1) นรกภูมิ (2) เปรตภูมิ (3) เดียรัจฉานภูมิ (4) อสุรกายภูมิ (5) มนุษย์ภูมิ (6) เทวดาภูมิ. ทั้ง 6 ภูมินี้สรรพสัตว์จะต้องเดินผ่านกันไปผ่านกันมามากชาติแล้ว อย่าสงสัย!

แล้วในสังคมทั้ง 6 ภูมินั้น วุ่นวายไปภูมิละแบบ มีสุขมีทุกข์แต่ละชีวิตไม่เหมือนกัน สุดแล้วแต่กรรมวิบากของตน. ยิ่งบนสะพานอย่างนี้ พวกเราจะต้องมีสมาธิ ใช้สติปัญญาระวังให้ดีและระวังหลบหลีกเดินทางที่ผิด อย่าก่อบาปเวรกรรมต่าง ๆ ต้องเป็นสัมมาทิฐิ ฝึกหัดสร้างพรหมวิหาร 4 (เมตตา–กรุณา–มุทิตา–อุเบกขาญาณ) มีจิตมุ่งมั่นในพระนิพพาน สูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้น จิตมุ่งพุทธภูมิเจริญทศบารมี จึงจะปลอดภัยในวัฏสงสารได้มากแล... สาธุ!

ตอนที่ 2. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกี๊ย) มองดูสูง ๆ ดังภูเขา คล้าย ๆ ยอดภูเขาใหญ่ เป็นทิวแถวเรียงยาวโค้ง ๆ ไป ที่สวยงามมีพลังงานดึงดูดอารมณ์คนที่เห็นภาพนี้

บนสะพานมีคนรูปร่างกายผิดมนุษย์ พวกมนุษย์เห็นแล้วแปลกใจ มีหน้าตาไม่เหมือนคน บางคนมีหัวเป็นหัวควาย บางคนมีหน้าเป็นม้า บางคนหัวเป็นหมู ยังเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ อีกมาก

แล้วคนที่มีหัวเป็นควาย มีหน้าเป็นม้า มีหัวเป็นหมู เป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ อีกมากมายนั้น เป็นสัตว์ หรือเป็นคนที่รับผลกรรมเสวยผลกรรมวิบาก เพราะว่าสมัยที่ได้เกิดในโลกมนุษย์ แต่ขาดมนุษยธรรม เป็นผู้ฆ่าคนตาย ฆ่าวัว ฆ่าควาย ฆ่าม้า ฆ่าหมู ทรมานสัตว์ต่าง ๆ มาทั้งปวง กรรมจำแนกสัตว์ กรรมบังคับวิญญาณสัตว์ให้ไปเกิด ในรูปร่างกายแบบนั้น **"เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น"** เป็นพุทธพจน์แล...

การทำบาปหรือบุญ เจริญกุศล วันละนิด เดือนละครั้งนั้น อย่าคิดว่าเป็นของเล่น ๆ ไปนะ! มันประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว พอตายจากชาติคน วิญญาณจะเข้าร่างกายคนเดิมอีกไม่ได้ จึงต้องรับผลกรรมวิบากมันนำทางไป มันปรุงแต่งในรูปร่างกายใหม่ เท่ากับมีบ้านหลังใหม่ เป็นไปกรรมวิบากต่าง ๆ กรรมยุติธรรม ไม่อภัยให้แก่ใคร ไม่ยกเว้นสัตว์ทุก ๆ ชีวิต อย่าประมาทกันเลย! รูปร่างกายใจของสรรพสัตว์เป็นไปตามผลกรรมแล...

พระโมคคัลลานะเถระ โอ...พวกเจ้าจงดูไว้เป็นคติธรรม พวกที่เกิดเป็นครึ่งสัตว์ ครึ่งคนเหล่านี้ จงดูมีอนุสัยที่ชั่ว ใจดำอำมหิตติดมาอีก ยังไม่ได้สติสำนึกบาปเวรกรรมเก่า ๆ กันอีก เห็นพวกมันแสดงกิริยาอาการทำท่า... จะคอยกีดขวางทางเดิน จะคอยวางตัวเบ่งทับผู้อื่น ๆ ขู่ว่าตนดุร้าย ทำให้คนที่เดินทางผ่านมาหวาดเสียว ! สะดุ้งหัวใจกันมาก.

แต่ถ้าใครได้ถือศีล 5 บริสุทธิ์ พวกนี้มักจะยำเกรง นับถือบ้าง เท่ากับศีล 5 นั้นเป็นคาถาป้องกันตัว เป็นมนุษย์ผู้มีศีลธรรมดี ผีคุ้มครอง ผีไม่ทำอันตรายต่าง ๆ

แต่ถ้าใครได้เจริญกุศล กุศลกรรมบถ 10 ประการสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่าการถือ ศีล 5. เทวดาเคารพนับถือยังคุ้มครองป้องกัน มีแต่มิตรไมตรีบุญสัมพันธ์ พวกสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ เคารพนับถือมาก ชีวิตวิญญาณจะไปเกิดในท้องของคนหรือของสัตว์ต่าง ๆ ก็มีบุญบารมีดีมากแล... สาธุ !

ตอนที่ 3. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกีย) มองดูต่ำ ๆ ไปที่ใต้สะพาน จะเห็นมีน้ำไหลใสแจ๋วดังแก้วผลึก จุ้ยเจี่ยมีพวกปลาหลาย ๆ สีแหวกว่ายไปอย่างสวยงามต่าง ๆ

มีฝูงปลาลี้ฮื้อ เป็นฝูงใหญ่มาก มีผู้นำ ลี้ฮื้อฝูงนี้ ดูมันเป็นสัตว์ที่ได้เริ่มสร้างสมบุญกุศลบารมีบ้าง บางตัวค่อย ๆ พัฒนาร่างกาย แปลงกายเริ่มจะคล้าย ๆ กลายเป็นตัวมังกร ตัวหัวหน้า

ฝูง มีตัวยาวและมีคีบยึดออกมาก ๆ เริ่มจะกลายเป็นตีนมังกร แสดงกิริยาดีใจ นำฝูงของพวกมัน ดำผุดโผล่แล้วแหวกว่ายไปยังทะเลหลวง บางตัวยังหันกลับมาชูหัว อ้าปากตะหวาดเสียงเป็นเชิงทักทาย บางตัวเอาหางปลานั้นปัดกวาดน้ำอย่างแรงจนกลายเป็นสายฝน ทั้งฝูงมุ่งไปยังถ้ำมังกร ที่น้ำลึก ๆ มีวังบาดาลแล...

ตอนที่ 4. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกี้ย) ถ้าพวกเจ้ายืนนิ่งอยู่ตรงกลางสะพานนี้ แล้วมองสูงๆ ไปยังท้องฟ้านั้น โบราณครูบา ท่านได้เปรียบเทียบไว้ว่า ฟ้าดังพ่อ มองต่ำลงไปยังพื้นดินดังแม่ (ที่ตี๋เป๋บ้อ)

แล้วในโลกนี้ที่มีพระคุณอันใหญ่หลวง และสูงสุด ที่จะต้องสมควรเคารพบูชาและตอบแทนบุญคุณท่าน มีสองท่านนี้ก่อน คือพ่อบุญคุณเท่าฟ้า แม่บุญคุณเท่าพื้นดิน คือฟ้าให้คุณแก่สรรพสัตว์ ดินก็ให้ประโยชน์แก่สรรพสัตว์อย่างมหาศาลด้วย "บุญคุณของพ่อและแม่เท่าฟ้าและดิน" จะตอบแทนอย่างไร?

แล้วทั้งสองท่านนี้ ก็ยังจะต้องวนเวียนเกิดและตาย บางชาติก็กลับมาเป็นพ่อ บางชาติก็กลับมาเป็นแม่ เป็นลูกหลานกันอีก ไม่เป็นในชาติของคน ก็เป็นในชาติของสัตว์เดียรัจฉาน เป็นในภพใดหรือชาติหนึ่ง อย่าสงสัย!

โอ...ในเมื่อโบราณครูบา ท่านยังสอนธรรมทาน วัฒนธรรมที่ดีงาม ถ่ายทอดหลักวิชาการต่างๆ มีความกตัญญูกตเวทีคุณให้แก่เราสืบลงมา ยังความสงบสุขและสามัคคีธรรมแก่โลก เรา

ก็ต้องตอบแทนบุญคุณ คือแบ่งปันผลบุญนี้ ให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ลูกหลานเหลนสืบไป เป็นอุดมคติ โลกจึงจะเจริญด้วยคุณธรรมทางใจสูงแล... สาธุ!

ตอนที่ 5. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกีย) ถ้าพวกเจ้ายืนแล้วมองดูให้กว้างๆ ไกลๆ ออกไป ดูมันช่างสูงลิบๆ บนหัวสะพานนี้ ยังได้สร้างศาลเจ้าแปะกง "แปะกง (ปราชญ์บุ้นก๋ง)" ไว้ด้วย

โอ... คนแต่ละรุ่นๆ หรือคนที่มีชีวิตรุ่นก่อนๆ ก็ต้องเคยเดินผ่านหน้าศาลเจ้า แปะกง นี้ไป คนที่ตายวันนี้ก็จะต้องมาผ่านหน้าศาลเจ้านี้อีก แต่ละคนๆ มีเสียงตกค้างไว้ว่า ขอร้องวิงวอนท่านเจ้าพ่อแปะกง ขอให้ช่วยที! ขอแต่ความช่วยเหลือกันทุกๆ วิญญาณไปเลย กรรม!

ตอนที่ 6. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกีย) ถ้าพวกเจ้ามองต่ำตามกระแสน้ำไหลเชี่ยววกวนเวียนไป ดังคนที่เกิดมาในโลกมนุษย์นี้ ถ้าตายลงไปแล้ว 6 วันหรือ 7 วัน จึงจะเริ่มรู้ว่าตัวตายบ้าง

ดวงวิญญาณ จะต้องเดินผ่านสะพานนี้ จะมีผู้นำหรือไม่มีผู้นำก็ต้องเดินผ่านๆ เพราะเป็นสะพานข้ามวัฏสงสาร คนที่ได้ทำบุญ เจริญกุศลไว้มากๆ ก็เห็นแต่ภาพดีงามตาสุขใจ

ส่วนคนที่ทำบาปก่อเวรกรรมไว้มาก ๆ ก็จะเห็นภาพไม่ดี เป็นทุกข์กาย ทรมานใจอันขมขื่น เป็นคลื่นวัฏจักรแห่งกรรม การเกิดและตาย

ที่เห็นได้เช่นนี้ เพราะว่าเป็นสะพานทิพย์ พอได้ข้ามพ้นไปแล้ว จะพบแดนสวรรค์ทิศตะวันตก ไซที-ใหญ่ จงไปกันเถิด ! นั่นคือไซทีเกกลักซี่ก่าย (แดนสวรรค์สุขาวดี) จะได้นมัสการ พระอมิตาภะพุทธเจ้า (ออนีท้อฮุก) ซึ่งเป็นเจ้าของพุทธเกษตรนี้แล ... สาธุ !

ตอนที่ 7. สะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกี้ย) ดวงวิญญาณ เจ้านี้ ฉันได้นำเข้ามาถึงด่านนี้ได้แล้ว จงหวนกลับไปทางโน้นๆ จะเห็นต้นไม้ใหญ่ๆ คือต้น "อโศก (บ่ออิวชิ่ว")" อยู่ต้นหนึ่ง บนต้นอโศกนี้ ถ้ามองดูให้ลึกซึ้งลงไปอีก จะเป็นปริศนา สอนธรรมะเตือนสติคน สอนชีวิตคนรุ่นหลัง ๆ

จงตั้งใจพิจารณาดู ฟังดู บนต้นอโศกนั้นเงียบเชียบ ไม่มีเสียงนก เสียงกา ลิง ค่าง บ่าง ชะนีต่าง ๆ ภายใต้ต้นอโศกนี้ มองดูให้หมด ช่างเวิ้งว้าง ๆ ไม่มีเสียงคนเดินผ่านไปมาอีกด้วย มีแต่เงาดำมืดขมุกขมัว ๆ ไม่มีคนที่จะให้เราถามหนทางไปได้อย่างนี้ งง ! งง ! !

เอ๊ะ ! ทำไมเริ่มจะได้ยินเสียง มีพวกเปรตและผี อสุรกายที่มือถือเปลวเพลิง เป็นไฟส่องแวบ ! แวม ! ยิ่งจะทำให้เห็นแล้ว

คนหวาดกลัวใจสั่น! ยกเว้นผู้ที่ถือศีล 5 บริสุทธิ์ก็กลัวน้อย ได้เจริญสมถะและวิปัสสนาปัญญารู้แจ้งทางจิตใจ จึงไม่ค่อยกลัวเท่าไรนัก เพราะว่าบุญกุศลบารมีคุ้มครองไว้แล... สาธุ!

แล้วจงมองดูระหว่างทางที่ผ่านไปนี้ มีดวงวิญญาณต่าง ๆ ที่ได้ตายไปก่อนนั้น ตายชาติแล้ว ตายชาติเล่า เราจะรู้ได้เพราะว่าเห็นมีเหลือ สิ่งของใช้เสื้อผ้าต่าง ๆ ทิ้งพาดไว้บนกิ่งก้านต้นอโศกนั้น บ้างตก ๆ หล่น ๆ มีผ้าเก่า ๆ ใหม่ ๆ ปล่อยให้ลมโชยตากแดดกรำฝน วันแล้ววันเล่าไม่เห็นมีใครมาเก็บเอาไป ตรงนี้เองเป็นพยานให้รู้ว่า วิญญาณที่จะไปเกิดชาติใหม่นั้น ต้องทิ้งเสื้อผ้าสมบัติวัตถุต่าง ๆ ไปเกิดแต่ตัวเปล่า ๆ เวลาตายก็ตัวเปล่า ๆ จะติดวิญญาณไปเกิดไม่ได้ นอกจาก **"บาป-บุญ-กุศล" เท่านั้นแล...**

ต้นอโศก (บ่ออิวชิ่ว) พอตกกลางคืน ก็มีฝูงนกต่าง ๆ บินมาอาศัยเกาะกิ่งไม้นั้น พักแรมคืนบางฤดูกาล พอฟ้าสางสว่างขึ้น นกก็ตื่นจากหลับ แล้วทั้งฝูงก็บินจากไป ๆ

ดังเช่นมนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ชาติหนึ่ง ๆ แล้วก็จากกันไป ตายจากกันไป ๆ เพราะว่าการเกิดและตายเป็นไปตามกรรมวิบากแห่งสังสารวัฏไม่มีที่สิ้นสุดได้ง่าย ๆ นัก ดังทะเลหลวง ดังแม่น้ำเหลือง ถ้าไหลไปในทางนั้นแล้ว ไม่เลือกว่าจะเป็นคนหนุ่มหรือคนสาว หรือคนแก่เฒ่า พอถึงคราวกรรมมาถึง ก็อนิจจังทุก ๆ ชีวิต ตายกันหมดเลย อย่าสงสัย!

แล้วพึงทราบกันไว้อีกอย่างว่า ความตาย หรือเมืองผีนั้น ถ้าไปแล้ว ไม่มีวันที่จะฟื้นคืนชีพกลับมาอีกได้ง่าย ๆ นัก มีแต่ "บาป–บุญ–กุศล" 3 อย่างติดวิญญาณไปเมืองผีนะ !

ถ้าผู้ที่ได้สติเห็นธรรมจักษุบ้าง ไม่ประมาทวันตายจึงมีใจกล้า จึงปลงสังขารชีวิตไว้ต้อนรับได้เลย ถ้าผู้ที่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ควบคุมอารมณ์ จิตดับตามธรรมชาติได้ง่ายขึ้นมาก ฉะนั้นการฟังธรรม การอ่านหนังสือธรรมะยังมีคุณประโยชน์มากแล... สาธุ !

พระโมคคัลลานะเถระ เทศนาธรรมอีกว่า เรื่องผ่านข้ามสะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซี่ยงเกี้ย) 7 ตอนไปแล้ว อย่างนี้ทางโลกเขาจัดว่า ผู้นั้นสมัยที่ยังมีชีวิตเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ นับว่าได้เคยทำบุญอุทิศเงินทองแก่คนทุกข์ยากจน หรืออุปถัมภ์นักบุญที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ หรือถวายสมณะด้วยปัจจัย 4 ต่าง ๆ มาบ้างแล้ว จึงมีบุญอย่างนี้

หรือวิญญาณเจ้านี้ สมัยเกิดเป็นมนุษย์ ได้เคยถือศีลกินเจบำเพ็ญทาน ออกบวช หรือช่วยเขาก่อสร้างสำนักสงฆ์ที่สอนธรรมทาน เจริญสมถะ–สมาธิ–วิปัสสนาปัญญา ไว้บ้างแล้ว กุศลผลบุญนี้ จึงได้ผ่าน 7 ด่านนี้ไปสะดวกดีสิ้นสุดกันเสียทีแล...

ภาพดวงวิญญาณ พบม่อเฮียไท้ (หอทิพย์)

พระโมคคัลลานะเถระ เทศนาชี้แจงต่อไปอีกว่า ดวงวิญญาณเจ้านี้ จงมองดูทางโน้น ๆ อีกแห่งหนึ่ง จะเห็นมี

"หอสูงใหญ่" บนหอสูงใหญ่นี้ ได้มีแผ่นป้าย 1 อัน เขียนตัวหนังสือสีทองไว้ว่า "ม่อเฮียไท้" คือหอทิพย์ที่ใช้ส่องดูชีวิตครอบครัวคน ถ้าใครมองดูแล้ว เหมือนกระจกทิพย์ จะคิดถึงเรื่องอดีต ๆ ของตนเองที่ผ่าน ๆ ไปแล้วได้ทันที คิดอะไร ๆ ก็เห็นอย่างนั้น "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด"

ดวงวิญญาณ ได้ฟังแล้วก็ขึ้นไปบนหอทิพย์ "หอทิพย์ (ม่อเฮียไท้)" จึงนึกแปลกใจมาก นึกถึงบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง ก็ได้เห็นอย่างชัดเจน ระลึกชาติได้หมด จึงดีใจอยู่สักครู่หนึ่งก่อน.

ดวงวิญญาณ พอมองดูต่ำลงไปภายใต้ "หอทิพย์ (ม่อเฮียไท้)" ส่องดูทั่ว ๆ ไป แล้วก็เกิดคอแห้งผาก ท้องหิวโหย มองไปเห็นมีน้ำใสอยู่บ่อหนึ่ง ในทันทีนั้น ไม่ได้คิดถึงอะไร ๆ เลย กระโดดลงไปจนถึงปากบ่อนั้น เอื้อมมือโกยทำทีจะตักน้ำนั้นขึ้นมาดื่มทางเดียว ด้วยความหิวกระหายน้ำอย่างแรงกล้า

ดวงวิญญาณ ก็เอ๊ะใจ! ไม่ได้เคยคิดนึกมาก่อนเลย ทำไมมือทั้งสองของเรา พอแตะถูกน้ำนั้นเข้าแล้ว หนังมือก็หลุดออกไป ไม่ติดเนื้อ แล้วเนื้อนั้นก็ยังหลุด ไม่ติดกระดูก บัดนี้หนังและเนื้อทั่วร่างกาย แตกยุ่ยและบุบสลายไป กรรมอะไร?

ดวงวิญญาณ ตกใจหายวูบ! เกิดอารมณ์โศกเศร้า สุดแสนที่จะทนทุกข์นั้นไปได้ จึงร้องไห้ โฮ! โฮ!! ออกไป ว่าบัดนี้จึงรู้ตัวว่าตาย ตายจริง ๆ ตนเองตายกลับไปที่มืด จากความสว่างมาแล้ว เพิ่งจะมารู้ว่าตัวตายตอนนี้เอง กรรมหนอ!

พระโมคคัลลานะเถระ โอ... ดวงวิญญาณเจ้าเอ๋ย! ฉันจะบอกให้เมื่อเจ้ามีชีวิตอยู่ในเมืองมนุษย์ ก็จะต้องทำหน้าที่ของการเป็นมนุษย์ พอตายไปแล้ว ก็จะต้องทำหน้าที่ของผี ถ้ามีบุญกุศลก็เป็นทวยเทพ ก็ต้องมีระเบียบวินัยแบบแผนเหมือนกัน ตกอยู่ในกฎของกรรมวิบากเช่นกัน เจ้าจะคิดขอให้กลับฟื้นคืนชีพอีกทีนั้น เวลานี้ไม่ได้แล้ว หรือเจ้ายังจะสงสัย? ทำไมฉันต้องเทศนาชี้แจงมาตลอดทาง มีแต่ความทุกข์ ๆ ให้ปลงใจ ๆ ก็เพราะว่าความสัตย์จริงมันเป็นอย่างนั้น ผู้ที่ไม่รู้ธรรมจักษุดี พอทุกข์ลดน้อยหน่อย เขาก็ว่าสุขกันแล้ว จริง ๆ แล้วยังไม่หลุดพ้นทุกข์ยังไม่ถึง "พระนิพพาน" แล...

โอ...เจ้ายังไม่ยอมทางใจ ถ้าเจ้าคิดถึงลูกหลานเหลนต่าง ๆ ก็ขอให้พึงคิดดูอีกที กระดูกเนื้อหนังของเจ้านั้น ยังพังแตกกระจายไป สังขาร คือร่างกายเนื้อมันไม่เที่ยง จากกันหมดแล้ว ไม่อาจที่จะเป็นบ้านให้วิญญาณเจ้าพักอาศัย เหมือนบ้านแบบเดิมได้อีกแล้ว จงรีบปลงใจ จากนี้ไปเจ้าพึงทราบไว้เถิด! จากนี้ไม่มีวันพบกันง่าย ๆ เช่นเดิมอีกแล้ว กรรมของสัตว์โลกเป็น "ตถตา" แล...

"หอสูงใหญ่" บนหอสูงใหญ่นี้ ได้มีแผ่นป้าย 1 อัน เขียนตัวหนังสือสีทองไว้ว่า "ม่อเฮียไท้" คือหอทิพย์ที่ใช้ส่องดูชีวิตครอบครัวคน ถ้าใครมองดูแล้ว เหมือนกระจกทิพย์ จะคิดถึงเรื่องอดีต ๆ ของตนเองที่ผ่าน ๆ ไปแล้วได้ทันที คิดอะไร ๆ ก็เห็นอย่างนั้น "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด"

ดวงวิญญาณ ได้ฟังแล้วก็ขึ้นไปบนหอทิพย์ "หอทิพย์ (ม่อเฮียไท้)" จึงนึกแปลกใจมาก นึกถึงบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง ก็ได้เห็นอย่างชัดเจน ระลึกชาติได้หมด จึงดีใจอยู่สักครู่หนึ่งก่อน.

ดวงวิญญาณ พอมองดูต่ำลงไปภายใต้ "หอทิพย์ (ม่อเฮียไท้)" ส่องดูทั่ว ๆ ไป แล้วก็เกิดคอแห้งผาก ท้องหิวโหย มองไปเห็นมีน้ำใสอยู่บ่อหนึ่ง ในทันทีนั้น ไม่ได้คิดถึงอะไร ๆ เลย กระโดดลงไปจนถึงปากบ่อนั้น เอื้อมมือโกยทำที่จะตักน้ำนั้นขึ้นมาดื่มทางเดียว ด้วยความหิวกระหายน้ำอย่างแรงกล้า

ดวงวิญญาณ ก็เอ๊ะใจ! ไม่ได้เคยคิดนึกมาก่อนเลย ทำไมมือทั้งสองของเรา พอแตะถูกน้ำนั้นเข้าแล้ว หนังมือก็หลุดออกไป ไม่ติดเนื้อ แล้วเนื้อนั้นก็ยังหลุด ไม่ติดกระดูก บัดนี้หนังและเนื้อทั่วร่างกาย แตกยุ่ยและบุบสลายไป กรรมอะไร?

ดวงวิญญาณ ตกใจหายวูบ! เกิดอารมณ์โศกเศร้า สุดแสนที่จะทนทุกข์นั้นไปได้ จึงร้องไห้ โฮ! โฮ!! ออกไป ว่าบัดนี้จึงรู้ตัวว่าตาย ตายจริง ๆ ตนเองตายกลับไปที่มืด จากความสว่างมาแล้ว เพิ่งจะมารู้ว่าตัวตายตอนนี้เอง กรรมหนอ!

พระโมคคัลลานะเถระ โอ... ดวงวิญญาณเจ้าเอ๋ย! ฉันจะบอกให้เมื่อเจ้ามีชีวิตอยู่ในเมืองมนุษย์ ก็จะต้องทำหน้าที่ของการเป็นมนุษย์ พอตายไปแล้ว ก็จะต้องทำหน้าที่ของผี ถ้ามีบุญกุศลก็เป็นทวยเทพ ก็ต้องมีระเบียบวินัยแบบแผนเหมือนกัน ตกอยู่ในกฎของกรรมวิบากเช่นกัน เจ้าจะคิดขอให้กลับฟื้นคืนชีพอีกทีนั้น เวลานี้ไม่ได้แล้ว หรือเจ้ายังจะสงสัย? ทำไมฉันต้องเทศนาชี้แจงมาตลอดทาง มีแต่ความทุกข์ ๆ ให้ปลงใจ ๆ ก็เพราะว่าความสัตย์จริงมันเป็นอย่างนั้น ผู้ที่ไม่รู้ธรรมจักษุดี พอทุกข์ลดน้อยหน่อย เขาก็ว่าสุขกันแล้ว จริง ๆ แล้วยังไม่หลุดพ้นทุกข์ยังไม่ถึง "พระนิพพาน" แล...

โอ...เจ้ายังไม่ยอมทางใจ ถ้าเจ้าคิดถึงลูกหลานเหลนต่าง ๆ ก็ขอให้พึงคิดดูอีกที กระดูกเนื้อหนังของเจ้านั้น ยังพังแตกกระจายไป สังขาร คือร่างกายเนื้อมันไม่เที่ยง จากกันหมดแล้ว ไม่อาจที่จะเป็นบ้านให้วิญญาณเจ้าพักอาศัย เหมือนบ้านแบบเดิมได้อีกแล้ว จงรีบปลงใจ จากนี้ไปเจ้าพึงทราบไว้เถิด! จากนี้ไม่มีวันพบกันง่าย ๆ เช่นเดิมอีกแล้ว กรรมของสัตว์โลกเป็น "ตถตา" แล...

เอ้า! โบราณเขาบอกไว้ว่า มีอยู่ทางเดียว จงพยายามคอย ๆ จนดึกดื่นเที่ยงคืนยามสงบเงียบเชียบ! แล้วจงไปที่บ้านเดิม แอบไปที่หัวเตียงนอนของลูกหลานเหลน หรือญาติมิตรต่าง ๆ คือแอบไปเข้าฝันนาน ๆ คงจะได้บ้าง

ถ้าวิญญาณเจ้า ไปเกิดเข้าท้องคน หรือท้องสัตว์ต่าง ๆ หรือนรก ก็ไม่มีทางที่จะเข้าฝันได้เหมือนกัน เพราะไปเกิดแล้ว

เอ้า! ดวงวิญญาณเจ้านี้ ฉันสงสารมาก ๆ แต่ช่วยได้เท่านี้เอง จงอย่าเสียใจให้มากนักเลย มันเป็นกรรมของสัตว์โลกที่ยังจะต้องวนเวียนในวัฏสงสาร ยังไม่หลุดพ้นจากภูมิทั้ง 6 อยู่ก็จะต้องพบเหตุการณ์อย่างนี้ เป็นของธรรมดา ๆ เหตุแห่งการก่อ "บาป–บุญ–กุศล" สัมพันธ์ไว้อย่างไร ๆ ผลก็เป็นไปตามนั้นแล . . . อย่าสงสัย!

เอ้า! จงหันไปมองดู และฟังเสียงใน ศาลาพิธีกรรมกงเต๊กนั้นดีกว่า มีเสียงสวดมนต์กังวาน เป็นเสียงที่ฟังแล้ว เกิดมหากุศลจิตบ้าง เกิดเมตตากรุณาจิตบ้าง เสียงกลองดังตุ้ม! ตุ้ม!! เป็นเสียงที่เตือนสติเพื่อนมนุษย์ที่จากบ้านเกิดเมืองนอน มีหนทางอย่างเดียวกันหมด คือวันที่ไม่เที่ยง "ตาย" เป็นของเที่ยงที่จะต้องตาย ฉากหนึ่งของชีวิตเหมือนความฝัน ชีวิตลอยดังก้อนเมฆฝากไว้แต่ละชาติไป กรรม!

ดวงวิญญาณเจ้านี้ จงมองสูงอีกหน่อยจะเห็นคณะลูกหลานทั้งปวง กำลังจุดธูป ถือกระถางธูป บ้างเดินตามกันไป

เป็นแถว ๆ นึกแปลกใจไหม ? "ม่อเฮียไท้ (หอทิพย์)" ช่างเป็นหอทิพย์ เหมือนดังกระจกทิพย์ส่องดู ดูเรื่องของอดีต ๆ ชีวิตก็เห็นได้หมดจริง ๆ แต่ต้องเป็นพิธีกรรมที่สะอาด บริสุทธิ์ มีการถือศีลกินเจ มีพระภิกษุผู้ทรงศีลธรรมวินัย มาเป็นผู้ประกอบพิธีกรรมนั้น จึงจะเป็นเนื้อนาบุญได้แล... สาธุ !

พระโมคคัลลานะเถระ โอ... ฉันเห็นมนุษย์โลกนี้แล้วน่าสงสารมาก เกิดมาจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ก็พักเดียว บางคนคิดมีความโลภ คิดโครงการวางแผนชีวิตไว้ตั้งพันปี (1,000 ปี) แต่อายุตนเองนั้น ไม่ถึงร้อยปี (100 ปี) แล้วใครจะไปรู้วันตายที่แน่นอน สังสารวัฏแห่งการเวียนเกิดและตายนั้น มันเหมือนสายแม่น้ำที่วกวนยาว ๆ ไหล ๆ มาก ถ้าน้ำไหลไปแล้ว ก็ไม่อาจที่จะหวนกลับมาที่เดิม นับเป็นร้อยกัลป์ เป็นพัน ๆ ชาติ อาจจะได้พบกันสักชาติหนึ่ง ๆ กรรม ! ฉะนั้นจงปลูกบุญมิตรสัมพันธ์กันไว้บ้างเถิด !

โอ... ยังมีเสียงระฆัง ตามวัดวาอารามสงฆ์ เสียงสวดมนต์ที่หอทิพย์ (ม่อเฮียไท้) แต่ดวงวิญญาณเจ้านี้ ใจอ่อนระโหยโรยแรง เพราะว่ารู้แน่นอนแล้ว หมดความหวังที่จะกลับบ้าน ได้พบลูกหลานต่าง ๆ จะได้เอาสมบัติเงินทองต่าง ๆ ที่ยังซุกซ่อนไว้อีก หมดสิทธิ์ครอบครองเสียแล้ว ตอนที่มีชีวิตในโลกมนุษย์ก็ลืม ลืมเปลี่ยนแปลงแปรสภาพสมบัตินั้นให้เป็นบุญกุศลจะได้ติดวิญญาณมาเกิดใหม่ได้ พอรู้ธรรมะนี้ก็เสียใจ สายไปแล้ว กรรม!

โอ... มีคนมาเกิดทุก ๆ คนก็ดีใจ มีลูกหลานเพิ่มขึ้นไปอีกคนหนึ่ง แต่เวลาตายไม่ว่าจะเป็นหนุ่มเป็นสาวหรือแก่เฒ่า ก็ร้องระงมกันอย่างนี้เอง การเกิดและตายเป็นสิทธิของทุก ๆ ชีวิตอย่าสงสัย! จงทำใจ ปลงใจ ปล่อยวางทั้งปวงให้จิตว่างไว้ก่อนเถิด! วิญญาณจะได้อิสระจะได้ผุดเกิดที่ดีก่อน

มีทางเดียว ดวงวิญญาณเจ้า เอ๋า! จงรีบอธิฐานจิตไว้ว่าตั้งแต่ชาตินี้ไป จะขอแต่บำเพ็ญบารมีสร้างกรรมดี สูงขึ้นไปขอให้ได้มีโอกาสพัฒนาชีวิต ถือศีลกินเจบ้าง ได้ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายบ้าง. สูงยิ่งขึ้นไปขอให้ได้มีบุญโอกาส ได้พบอริยครูบาสอนสัจธรรมบ้าง ได้มีบุญโอกาสเจริญสมถะ "สมถะให้เกิดผลสมาธิ" สูงยิ่งขึ้นไปอีก ได้มีสติปัญญา ยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนา "วิปัสสนาญาณ" บ้าง. ถ้าเจ้าทำได้อย่างนี้บ้างพระโมคคัลลานะเถระ ขอรับรองว่า ชีวิตไม่ตกต่ำในชาติภพกุศลผลบุญนั้นจะสนองตอบให้ได้ เกิดเป็นมนุษย์ที่ได้ "รูปสวย–รวยทรัพย์–ปัญญาโลกีย์ดี–โรคภัยน้อย–อายุยืน" เป็นโลกียสมบัติแล... สาธุ!

ถ้าเป็นโลกุตระสมบัติ ต้องเจริญทศบารมี สร้างบารมี 10 อย่างอีกด้วย รับรองว่าห่างจากนรกไม่ต้องมาทำพิธีกรรมเดินผ่านสะพานดอกบัวเทวดา (ไน่ฮวยเซียงเกีย 7 ตอน) นี้อีกแล้วแล... สาธุ!

โดย ธ. ธีรทาส

ความเห็น ธ. ธีรทาส อาจารย์เสถียร โพธินันทะ พ.ศ. 2549

พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ ข้าพเจ้าได้พิมพ์แจกทานไปยังห้องสมุดวัด และประชาชนมา 8 ปี สรุปความมีผู้สนใจมากพอสมควร ได้มี หลวงพ่อ และพระภิกษุ หรือนักบุญที่ชอบหล่อรูปพระปางต่าง ๆ ชอบก่อสร้างถาวรวัตถุในพระพุทธ-ศาสนา ชอบแบบแปลก ๆ สนใจ พระอรหันต์ 18 ปางนี้กันมาก

สาธุ! คุณท่านเหล่านี้ มักจะชอบถามว่า ถ้าจะสร้างหรือหล่อรูป พระอรหันต์ 18 องค์นี้เอาไปตั้งไว้ในวัด หรือตามโบสถ์ศาลาวัดไทยต่าง ๆ บ้าง จะไม่ได้หรือ? แล้วทำบาตรเพิ่มขึ้นไปอีก 18 ลูก เพื่อเอาไว้ให้ชาวบ้านได้กราบไหว้ อ่านปริศนาธรรมคำสอน บูชาพระธรรมนั้น กราบไว้แล้วอธิษฐานจิต ได้เอาเงินใส่บาตรทั้ง 18 ลูก เท่ากับใส่บาตร พระอรหันต์ 18 พระองค์ แล้วเงินทองนั้นยังจะได้บำรุงวัด เลี้ยงพระภิกษุสามเณรไปในตัวด้วย สาธุ! ทำบุญแบบอย่างนี้ง่ายดี จะทำไม่ได้หรือ?

โอ .. อมิตาพุทธ! (สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ธ. ธีรทาส ได้ตอบชี้แนะไปมากท่านแล้วว่า สาธุ! ถ้าต้องการเป็นบุญกุศลอย่างเมืองจีนอมตะมาเป็นพันปี จะตองสร้างแบบอนุรักษ์ตามรูปของเดิมเขาไว้ให้มาก ๆ เช่น หล่อรูปแบบลักษณะให้เหมือนรูปของเดิมต่าง ๆ แล้วบางวัด หรือบางวัน วัดนั้นคงจะไม่ต้องออกไปบิณฑบาตรก็ได้เลย ... สาธุ!

มีจุดสำคัญอยู่ที่นิ้วมือ...เพราะว่า พระอรหันต์ ท่านเทศนาธรรม ท่านใช้นิ้วมือเป็นปริศนาสอนธรรมะในเรื่องนี้มาก เราจะต้องสร้างรูปลักษณะตามแบบของเดิม จึงจะตรงกับคำสอนในเนื้อเรื่อง 18 พระองค์ มีโศลกสอนธรรมท่านมาก ถ้าหล่อรูปผิดแบบเดิมไม่ได้ จะไม่ตรงกับคำเทศนาอธิบายสอนธรรมท่าน เป็นบาปไป (ถ้าผิดรูปลักษณะจะไม่ตรงคำสอนธรรมไป)

สมัย อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้เคยตอบชี้แจงไว้ว่า พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ เล่มนี้เดิมมาจากลังกาทวีป คงจะเป็นของฝ่ายเถรวาท (หินยาน) เก่าแก่มาก ถ้าชาวพุทธไทย จะสร้างหรือหล่อรูป 18 พระองค์นี้ไว้ในวัดนั้น สาธุ! เป็นบุญกุศลอย่างมาก เป็นเวลา 1,200 กว่าปีมานี้ พระอรหันต์ 18 พระองค์นี้ได้เลี้ยงวัดจีน ช่วยให้พระภิกษุสามเณรฝ่ายมหายานอาศัยบุญบารมีนี้อยู่รอดมาได้มาก ถ้าชาวพุทธไทยจะหล่อรูปท่านนั้น ไม่ยากเลย เพียงแค่ เปลี่ยนจีวรนิดเดียว คือต้องห่มจีวรแบบพระภิกษุไทย ห่มแบบไทยนั้นถูกต้องมาก

เรื่องห่มจีวรนี้ ทางฝ่าย มหายาน พระถังซำจั๋ง ได้นำพระคัมภีร์ 18 อรหันต์ ชุดนี้เข้าเมืองจีน สมัยแผ่นดิน พระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องเต้ แล้วศิลปินช่างหล่อรูป 18 พระอรหันต์สร้างแบบนิยมลักษณะจีนไป เพราะว่าจีน เป็นเมืองหนาวจัดเย็นมาก พระเณรทุกนิกาย จะต้องสวมหมวก ใส่เสื้อกันหนาวและนุ่งกางเกง มีถุงน่อง รองเท้า จึงจะทนความหนาวเย็นในแดนหิมะ ให้สังขารชีวิตทรงอยู่ไปได้รอดแล...สาธุ!

ขอจารึกผู้มีพระคุณ

พระคัมภีร์ 18 อรหันต์ (ปริศนาสอนธรรม) ชุดนี้ โอ! อมิตาพุทธ! จนกว่าจะพิมพ์ออกแจกเป็นธรรมทานไปไว้ตามห้องสมุด เพื่อประชาชนได้ร่วมบุญอ่านอนุโมทนา สาธุ! ข้าพเจ้าผู้ใช้นามปากกาว่า ธีรทาส หรือ ธ. ธีรทาส ขอจารึกพระคุณท่านผู้ร่วมบุญกุศล ผลิตผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ ทั้งพระภิกษุ และฆราวาส รวม 11 ท่าน

(1) พระหลวงจีนคณาณัติจีนพรต (เย็นบุญภิกษุ) กทม. ผู้เทศนาภาพปริศนาธรรม (มรณะภาพ)

(2) พระหลวงจีนเย็นเกียรติ (ลิขิต ฮูนตระกูล) กทม. ผู้ช่วยค้นคว้าหลักฐานต่าง ๆ (มรณะภาพ)

(3) พระหลวงจีนโพธิแจ้ง (โพ้วเจ๋งไต้ซือ) กทม. ผู้ชี้แนะภาพปริศนาธรรมต่าง ๆ (มรณะภาพ)

(4) พระหลวงจีนไป่เซ้ง (เป๊ะเซี่ยไต้ซือ) ไต้หวัน ผู้มาบุกเบิกทางโพธิสัตว์ธรรมในพุทธวิหาร เป้าเก็งเต๊งโรงเจ บ่อนไก่ กทม. ท่านเป็นผู้ให้ศีล 5 ปุถุชนโพธิสัตว์ องค์แรกในเมืองไทย (มรณะภาพ)

(5) พระหลวงจีนเต๋าอัง ไต้ซือ ไต้หวัน ผู้มาเทศนาธรรมต่าง ๆ (มรณะภาพ)

(6) พระหลวงจีนฮวกค้อ ไต้ซือ ฮ่องกง ผู้มาบรรยายพระคัมภีร์ ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (มรณะภาพที่อินเดีย)

(7) อาจารย์ตันม่อเซี้ยง กทม. ครูใหญ่ผู้เทศนามหายานธรรม ตามพระคัมภีร์จีนต่าง ๆ (จากโลกนี้ไปแล้ว)

(8) อาจารย์เสถียร โพธินันทะ กทม. ผู้คุมกองแปลและเรียบเรียงเรื่องหนังสือธรรมทานต่าง ๆ (จากโลกนี้ไปแล้ว)

(9) อาจารย์สินแส เซ้งง้วน แซ่เล้า ผู้นำพระคัมภีร์ชุดนี้มาจากเมืองจีน. และผู้ก่อตั้ง พุทธวิหารโรงเจ–เป้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. (จากโลกนี้ไปแล้ว)

(10) ส. ธโนฆาภรณ์ ตะกั่วป่า ผู้จัดการตรวจสอบอักษรการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ (ยังมีชีวิตอยู่)

(11) ธ. ธีรทาส (นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ) ผู้สละชีวิตใช้เวลาค้นคว้า สัมภาษณ์ บันทึกธรรม นานกว่าครึ่งชีวิตของนักบุญ–ธีรทาส เล่มนี้จึงมีบุญได้พิมพ์แจกทานให้ท่านผู้อ่าน และยังแบ่งผลบุญส่งไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด พ.ศ. 2554 (ยังไม่ตาย)

สาธุ ! ขอจารึกท่านผู้ใจบุญ มีเมตตากรุณาจิตอุปถัมภ์ชีวิต และผลงานวิทยาทานของ "ธีรทาส" ให้กายใจอยู่รอดมาถึงทุกวันนี้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ คุณธรรมในดวงจิตทุก ๆ ท่าน ถ้ายังมี ชาติ - ภพ กันอยู่แล้ว ขอให้โชคดีได้พบกันทาง "จิต–ถึง–จิต" และมีโชคดีเป็นบุญกุศลยังได้ร่วมสร้างสมธรรมทานบารมีกันสืบไปอีก ทุกชาติภพ–ตราบจน–กระทั่งหมดชาติ–ขาดภพ–นิพพานแล . . . สาธุ !

นับถือคุณธรรมในดวงจิต

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

ผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทาน พุทธสมาคม
เบ๊าเก็งเต๊ง กทม. 10330
231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

ดร. พุทธทาสภิกขุ

ตั้งชื่อให้ 4. บทนี้ไว้ว่า

"ตัวตาย - ชื่อไม่ตาย"

ได้จัดการพิมพ์รวมไว้ใน 18 พระอรหันต์-เล่มนี้.

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

คำนำเรื่อง

ตัวตายชื่อไม่ตาย

(ดร. พุทธทาสภิกขุ. ตั้งชื่อนี้)

โอ..อมิตาพุทธ! ลำพังข้าพเจ้า ธีรทาส เองแล้ว บทที่ 6-7-8-9 ยังไม่คิดที่จะเรียบเรียงพิมพ์ไว้เป็นรูปเล่ม เมื่อ พ.ศ. 2510 คณะท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ. ไชยา และคณะอาจารย์ ร. บุนนาค คณะคุณวิโรจน์ ศิริอัฐ ได้มาถ่ายทำรูปภาพสี ภาพเขียนของจีนโบราณ สมัยราชวงศ์ต่าง ๆ ของ ซินแสตันกิมซ้ง และอาจารย์ตันม่อเซี้ยง ร่วม 200 ภาพ ใน พุทธวิหาร–โรงเจ เป้าเก็งเต๊ง กทม.

ข้าพเจ้าได้สรุปข้อมูลพูดบางเรื่องให้ท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ฟังแล้ว ท่านพูดทันทีว่า เรื่อง "พ่อสอนลูก"[1] นั้นดีมาก และยังมีบางเรื่อง ธีรทาส สมควรเรียบเรียงไว้เผื่อจะเป็นคุณประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ท่านให้กำลังใจ ช่วยชี้แนะบางตอน สาธุคุณท่านยังได้ตั้งชื่อเรื่องให้อีกว่า "ตัวตายชื่อไม่ตาย" 4 บท. (ในเล่มนี้อีกด้วย)

มาถึง พ.ศ. 2538 ได้อาจารย์ ส. ธโนฆาภรณ์ ช่วยรวบรวมเก็บเรื่องต่าง ๆ ไว้ให้อีก ข้าพเจ้าได้เคยอนุญาตให้นายบัญชา

---

1 เรื่องพ่อสอนลูก 6. ข้อ. มีพิมพ์อยู่ในคำนำหนังสือ ตำนานศาลเจ้า–โรงเจอายุ 100 ปีเมืองไทย เล่ม 1. โดย ธ. ธีรทาส.

เฉลิมชัยกิจ นำไปจัดพิมพ์ไว้ต่อท้ายเล่ม เรื่อง พระคัมภีร์ (ปริศนาธรรม) 18 พระอรหันต์.* เพื่อเพาะเชื้อบุญกุศล ได้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์พุทธจิต แห่ง "โพธิจิต" สืบไปแล...

สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

5/7/2542

---

*พ.ศ. ๒๕๕๔ การจัดพิมพ์ พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ และ ตัวตาย-ชื่อไม่ตาย. ครั้งที่ ๕. ข้าพเจ้าจัดพิมพ์เพื่อการทำบุญ ได้ทอดผ้าป่าด้วยการส่งหนังสือธรรมทาน ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัด และห้องสมุดประชาชนตามจังหวัดต่าง ๆ อีก 7,000 เล่ม สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส

บทที่ 6

พินัยกรรม และชีวประวัติ

ของ

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ

เรียบเรียงโดย ตันม่อเซี้ยงและธีรทาส

พ.ศ. 2509

โปรดทราบ มารดา ของ ท่านอาจารย์ เสถียร โพธินันทะ ได้ค้นพบพินัยกรรมของบุตรชาย เป็นคำสั่งเรื่องหลังจากท่านตายแล้ว ให้ทำอย่างไร มีใจความตอนหนึ่งที่ข้าพเจ้าคัดมาพิมพ์ไว้ที่นี่ว่า:-

"การปลงศพของข้าพเจ้า ขอให้จัดการโดยใช้ฌาปนกิจที่วัดมงกุฎฯ เมื่อข้าพเจ้าตายไปแล้ว 15 วัน ระหว่าง 15 วันนั้น ขอให้นิมนต์พระสวดทุกๆ วัน และถวายภัตตาหารเจ อย่าให้มีของสดคาว และทุกครั้งที่ทำบุญขอให้กรวดน้ำอุทิศให้ข้าพเจ้าด้วย ให้ปล่อยสัตว์ นก ปลา ฯลฯ ทุกวันจนถึงวันเผา ขอให้ช่วยบวชพระให้องค์หนึ่ง อุทิศกุศลให้ข้าพเจ้า"

จาก เสถียร โพธินันทะ

19 กรกฎาคม 2493

ชีวประวัติย่อ เสถียร โพธินันทะ

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (มีชื่อจีนว่า เม้งเต็ก แซ่ตั้ง) เกิดเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2472 ตายเมื่อคืนวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2509 (อายุ 37 ปี) เป็นบุตรของ นายเบ้งซ้ง แซ่ตั้ง และนางมาลัย กมลมาลย์ มีพี่สาว 2 คน และมีพี่ชายต่างมารดาอีก 2 คน วงศ์ตระกูลมีอาชีพทำการค้าขาย อยู่ที่ถนนเยาวราช พระนคร

ในด้านวิชาความรู้ได้สำเร็จการศึกษามัธยมปีที่ 5 จากโรงเรียนวัดบพิตรพิมุข ต่อมาได้เข้าศึกษาภาษาจีนที่โรงเรียน "เผยอิง 2 ปี" นอกนั้นศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นส่วนมาก ได้เคยอุปสมบทเป็นพระภิกษุที่ วัดกันมาตุยาราม พระนคร 1 พรรษา มีความทรงจำเรื่องต่าง ๆ ในพระไตรปิฎก ทั้งหินยานและมหายาน เป็นเลิศแห่งยุค พออายุ 23 ปี ก็ได้รับเชิญให้เป็นอาจารย์สอนวิชาการพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานทุก ๆ นิกาย ในสภาการศึกษามหามกุฎราชวิทยาลัย อายุ 24 ปี (พ.ศ. 2500) ก็ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์เบญจมาภรณ์ มงกุฎไทย และเป็นกรรมการผู้ริเริ่มก่อตั้งยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย และเป็นกรรมการก่อตั้งชมรมธรรมทาน พุทธสมาคมเป้าเก็งเต๊ง กทม.

ผลงานชิ้นอมตะ ก็คือได้แปล "พระคัมภีร์ วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" จีนเรียกชื่อว่า "กิมกังปัวเยียปอล่อมิกเก็ง" อันเป็นพระสูตรที่สำคัญที่สุดของนิกายเซ็น (ฌาน) คือ "มหาสุญญตาสูตร" ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง

ทั้งหมดมี 600 ผูก[1] แต่ได้แปลออกมาเพียงผูกเดียว ทั้งชุด พระพุทธองค์ตรัสชี้ทางอรหัตภูมิก่อน แล้วตรัสสอนให้ยกระดับจิตต่อยอดพัฒนาภูมิธรรมแห่งจิตใจของพระสาวก ให้มองโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลไม่มีขอบเขต คืออย่ากักขังตนเองอยู่ในวงจำกัดขอบเขต หรือมุ่งคิดเพียงแต่จะเอาตัวรอดไปเท่านั้น ถ้าตถาคตเพียงคิดเอาแค่ตนเองรอดผู้เดียว เพียงแค่อรหัตภูมิเท่านั้น โลกก็จะไม่มีพระพุทธศาสนา ฉะนั้นพุทธประสงค์ต้องการตรัสสอน ชี้ให้เจริญมหาเมตตากรุณา จิตมุ่งช่วยเหลือชีวิตสรรพสัตว์ ช่วยพระพุทธองค์รื้อสัตว์ ขนสัตว์ โดยไม่มีประมาณและจำกัด คือการตั้งมหาปณิธาน **"มุ่งโพธิจิต มีถึง 3 ชั้น คือ (1) ปุถุชนโพธิสัตว์บารมี (2) อริยโพธิสัตว์บารมี (3) มหาโพธิสัตว์บารมี (4) เป้าหมาย อยู่ที่การบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณพุทธภูมิ"** (ผ่านมาแบบอย่างนี้ก่อน)[2]

---

1 เป็นพระคัมภีร์ชุดที่สอนในมหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย. พระถังซำจั๋งไปเรียนจนจบหลักสูตรต่าง ๆ แล้วนำกลับมาแปลไว้เป็นภาษาจีน สมัยแผ่นดินพระเจ้าลี้ซีหมิน (ฮ่องแต้) ราชวงศ์ถัง ส. โพธินันทะ

2. คำว่า (1) **ปุถุชนโพธิสัตว์** ชาวพุทธไทยยังสงสัยกันมาก เป็นฆราวาสธรรม ถือศีล 5 ซึ่งพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก่อนออกบวชก็เป็นปุถุชนถือศีลอย่างนี้มาก่อน เป็นฆราวาสมาก่อน (2) คำว่า **อริยโพธิสัตว์** ตั้งต้นจาก **พระโสดาบัน** ไป (3) คำว่า **มหาโพธิสัตว์** คือบรรลุอภิญญา 6 มีอภิญญาจิต ได้บำเพ็ญทศบารมี อันยิ่งใหญ่ 10 อย่าง ท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ ทั้ง 6 ภูมิ คำว่า **พุทธภูมิ** ต้องผ่าน 3 ด่านแรกนั้นไปก่อน จนกระทั่งไปบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อตั้งศาสนา ธ. ธีรทาส

ผลงานชิ้นต่อมาได้เรียบเรียง "ปรัชญามหายาน" ต่อมาได้แปล "วิมลเกียรตินิเทศสูตร" และเรียบเรียง "เมธีตะวันออก" และยังมีหนังสืออื่น ๆ อีกมาก จะหาซื้อได้ที่ร้านจำหน่ายหนังสือธรรม ของมหามกุฎฯ บางลำพู พระนคร (สอบถามเขา)

เมื่ออายุเพียง 18 ปี ท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยงก็ได้พยายามบรรจุ พระคัมภีร์เล่มที่สำคัญ ๆ ต่าง ๆ ของมหายานให้ไว้เกือบหมดเสียแล้ว นี่แหละ! ที่ชาวพุทธไทยเราเรียกว่า "ตู้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่ คือมีตีนเดินได้" สามารถรู้ถึง 7 ภาษา

ครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้า "ธีรทาส" รู้จักท่านเมื่อท่านอายุได้ 18 ปี ที่กุฏิท่านเจ้าคุณพรหมมุนี วัดบวรนิเวศวิหาร ท่านเจ้าคุณถามข้าพเจ้าว่า คนนี้ต่อไปจะเป็นอย่างไรบ้าง? ข้าพ-เจ้าเห็นแล้วแปลกใจ! เพราะยังไม่เคยเห็นลักษณะที่ถูกต้องตามตำราแบบนี้มาก่อนเลย ข้าพเจ้าตอบท่านเจ้าคุณไปว่า ลักษณะเข้าตำราโหงวเฮ้งเป็นพญาหงส์ ต้องเป็นปราชญ์ในอนาคต คือตาแหลมคมมีแสงใสพุ่งประกายตรงออกมาไม่กวัดแกว่ง จมูกนูนมีเนื้อห่อหุ้มมิดมีสีสันสวยสีเหลืองอร่ามสะอาด แต่ที่ตรงปุ่มแก้มทั้ง 2 นั้นขาดเนื้อมากไป เพราะพวกนกบำเพ็ญบุญบารมีมาเกิดก็ไม่รู้ พวกนี้อายุอย่างมากมักจะไม่เกิน 46 ปี หรือ 47 ปี เวลาท่านเดินเร็ว ๆ ยิ่งจะเหมือนกันกับนกบินไม่มีผิดเลย เพราะว่ามือทั้ง 2 นั้นชอบแบออกมา-กางออกมา เป็นรูปปีกนก รูปลักษณะของนกที่กำลังบินกระพือปีกไปดี ๆ นี่เอง ข้าพเจ้าเคยไป

บอกให้ท่านหลวงจีนเย็นบุญภิกขุ และที่บ้านท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง และที่ร้านสุวิชานนท์ให้เขาคอยสังเกตดูนานแล้ว มาที่หลังท่านอาจารย์เสถียรเกิดสนใจวิชาการเหล่านี้เป็นของบิดาข้าพเจ้าสอนมาและได้ซักถามถึงเรื่องบิดาข้าพเจ้า หลังจากได้ศึกษาพระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ แล้วเกิดมรณญาณเป็นที่รู้กันในกลุ่มของชาวจีนมาก ที่ร้านตัดกระจกสะพานหัน ถกถึงปัญหาเรื่องนี้เป็นพิเศษอีก 2 ครั้งก่อนตายไม่นานนัก (อ่านรู้ศิลปในการตายก่อนที่จะตายในศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่ม 4 และศิษย์เต๋าเซียนเซ็น เล่ม 3)

หนังสือตำนานสืบอายุ พระพุทธศาสนาสาย-อนัตตา-สุญตา 33 ยุค ข้าพเจ้าได้พยายามเรียบเรียงมา 3 ปีเศษแล้ว ยังไม่เรียบร้อยที่จะจัดพิมพ์เป็นเล่มได้ เกิดผู้ร่วมงานช่วยกันค้นคว้าตายไป 2 ท่านเสียแล้ว คือ ท่าน พ.ต.อ. บุญณะ ตาละลักษณ์ ช่วยภาษาอังกฤษ อาจารย์เสถียร ๆ ช่วยทางด้านประวัติ-ศาสตร์จีนให้อีกมากมาย บางตอนเห็นว่าข้าพเจ้าภาษาจีนและภาษาไทยยังใช้การไม่ได้ดี กลัวว่าจะจดคัดลอกคำบอกแปลผิดไป หรือไม่ดีตามความประสงค์ ท่านต้องแปลเขียนจุดสำคัญ ๆ เป็นลายมือ ฝากท่านหลวงจีนเย็นบุญภิกขุมาให้ก็มี โอ! อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ไม่มีตัวตนที่จะไว้ใจได้ ยึดถือได้เสียจริง ๆ หนอ... โลกมนุษย์นี้ว่างเอย

เย็นวันเสาร์ที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2509 เวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง ข้าพเจ้าได้ไปถึงบ้านท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง เพื่อจะ

รับท่านมาบรรยาย "พระคัมภีร์ปัจฉิมโอวาทสูตร" ฉบับภาษาจีน ณ ที่ศาลาแสดงธรรมของพุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง พอเหยียบถึงบ้าน ท่านอาจารย์ก็บอกว่าเสถียร ฯ ได้ตายไปแล้วเมื่อคืนนี้เอง สระผมก่อนแล้วแต่งตัวชุดใหม่เข้านอนไม่ตื่น เวลานี้ศพตั้งอยู่ที่วัดสามปลื้ม ท่านหญิงพูน รับสั่งว่าอย่าเพิ่งปิดหีบศพ เพราะเห็นว่ามีราศียังสดใสดีมากเป็นพิเศษ

ข้าพเจ้าใจหายวูบ! คล้าย ๆ เหมือนว่า แขนและขาจะหลุดไปหมดเลย ซึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้คุณแม่ของข้าพเจ้าตาย ข้าพเจ้ายังสวด "ปรัชญาปารมิตาสูตร" ให้ท่านฟังก่อนจะดับจิต จนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย ข้าพเจ้าไม่เห็นมีความรู้สึกสะเทือนใจ! อะไรเลย เพราะรู้ว่าท่านจะต้องตาย! เลยข้าพเจ้าตายเสียก่อนท่านตาย . . . คือปลงตกไว้ล่วงหน้าแล้ว เลยยิ้มส่งดวงวิญญาณของท่านไปได้ง่าย ๆ ได้มีญาติมิตรพี่น้องของข้าพเจ้า เขาพูดว่าข้าพเจ้าใจดำ คุณแม่ที่รักตายทั้งคนยังไม่มีน้ำตาร้องไห้ ซ้ำยังจะยิ้มเหมือนกับดีใจ ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ก็เลยได้แต่ยิ้ม ๆ ไม่รู้ว่าจะตอบเขาด้วยภาษาอะไร หรืออย่างไรดี เลยยิ้มรับมันตลอดงานนั้นเสียก็แล้วกันเอย...

คำพูดจากท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยงต่อมาอีกว่า ลูกคนสำคัญที่สุดของฉันจากไปเสียแล้ว อาจจะอีกเป็นเวลาร้อยปีทีเดียว ที่จะมีคนพิเศษอย่างนี้มาเกิด เฮ้อ!

เป็นความจริง ท่านอาจารย์พยายามเสาะหาคัดเลือกปั้นศิษย์มาเป็นเวลา 30 ปีเศษ ที่คิดจะถ่ายทอดหลักธรรมต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ของมหายานเล่มดี ๆ ที่ยังไม่เคยมีอยู่ในภาษาไทยเพื่อที่จะให้ชาวพุทธไทยได้มีโอกาสรู้และศึกษาของดีที่ชาวจีนโบราณเขาเก็บไว้ สืบทอดกันมาตั้งไม่ต่ำกว่า 2,000 ปีเศษ ท่านอาจารย์ปั้นศิษย์มาก็มากแล้ว แต่ปั้นได้ดีที่สุดนั้นก็คือ ท่านอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ท่านเดียวนี่เอง เท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา นอกนั้นดีแต่ทีแรก ๆ พอไปมีลูกมีเมีย แบกโลกเข้าหน่อยก็เหลว! ลืมพระคัมภีร์ ลืมกระทั่งอาจารย์เสียอีกด้วย เกือบจะว่าทุกรายไปก็ว่าได้ แล้วศิษย์ที่โง่ที่สุดนั้น ก็คงจะเป็นตัวข้าพ-เจ้านี่เอง คือได้เรียนกับท่านอาจารย์มาถึง 4 ปีเศษ อัดเทปคำสอนของท่านเอาไว้ร่วม 200 กว่าชั่วโมงแล้วยังไปไม่รอด ยังอยู่เพียงแค่ศิษย์โง่นี้ เท่านั้นเอง

ท่านอาจารย์เสถียร โพธินันทะ มีมรณญาณรู้ความตายของตัวก่อนแน่นอน คือก่อนจะตายไม่นานนัก ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า เบื่อโลกมนุษย์ปลงตกเสียแล้ว ไม่อยากจะกลับมาอีกแล้ว ท่านนายกพุทธสมาคม ก็ท้วงขึ้นมาทันทีว่า เอ้า! กลัวความทุกข์คิดแต่จะเอาตัวรอดไปผู้เดียวมันก็เป็นอรหัตภูมินะซี! ไม่ใช่โพธิสัตว์ภูมิ จะมัวคิดแต่ไปอยู่สบาย ๆ ที่สุขาวดีพุทธเกษตรเสียเรื่อย! ท่านอาจารย์เสถียร ๆ นิ่ง! ไม่ตอบ...

ต่อมาก่อนจะตายไม่กี่วัน ได้พบกับข้าพเจ้าที่สี่แยกราชวงศ์ใกล้บ้านท่านอาจารย์มาก ท่านพูดว่า ศิษย์โง่รสอร่อยดีจริง ๆ!

ได้เนื้อหาหมดทุกถ้อยกระทงความเลย! รู้ไหมชื่อดังกระฉ่อนไปทั่วเมืองแล้ว เล่มต่อ ๆ ไปทำเร็ว ๆ หน่อยเข้าซี! ฉันจะไม่ได้อ่านเสีย...ถึงอย่างไรก็ต้องให้จบก่อนตายนะ! ไม่ใช่ตายก่อนจบ...ขออีกสักห่อเถิด! เอากระดาษที่สะอาด ๆ ใหม่ ๆ ห่อให้ดีๆ ผูกเชือกที่สะอาด ๆ อีกด้วยนะ! จะเอาไปเก็บไว้

ข้าพเจ้าธีรทาส. ก็ได้ห่อหนังสือศิษย์โง่ ฝากท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี่ยงไปให้ แล้วอีกไม่กี่วันมาพบอีก กำลังจะไปบรรยายธรรมที่มหาวิทยาลัยบอกว่า ไม่มีเวลาคุยด้วยแล้ว ขอหนังสือศิษย์โง่อีกห่อเถิด! ผู้ใหญ่สนใจมากไม่พอแจก ข้าพเจ้าก็รีบเอาหนังสือทั้งเล่ม 1 และ 2 ไปฝากไว้ที่ร้านเขาอีก 2 ครั้ง[1]

ในวันนั้นมีมิตรสหายได้เห็นแล้ว แปลกใจ! มาก ถามข้าพเจ้านี่หรือ? อาจารย์เสถียร โพธินันทะ เพิ่งจะเห็นตัววันนี้เอง แล้วทำไมจะไปสอนที่มหาวิทยาลัยจึงแต่งตัวอย่างนี้ไม่ผูกเน็คไท้ใส่เสื้อนอกเลย หลายคนถามข้าพเจ้าว่า เคยคุยกันส่วนตัวถึงเรื่องนี้บ้างไหม?

ข้าพเจ้าธีรทาส! หัวเราะคิดว่าถึงคราวต้องเปิดเผยความจริงกันที เรื่องมีว่าเสื้อนอกชุดแรกนั้นมีผู้มาเชิญขอให้ไปเป็นล่ามแปล ในงานที่มีเกียรติใหญ่โตมาก เขาก็รู้นิสัยอยู่แล้ว จึงขอร้องให้สวมเสื้อนอกผูกเน็คไท้ด้วย

---

1 พ.ศ. 2554 ได้พิมพ์ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็นออกถึงเล่มที่ 4 แล้ว และยังมีภาค 2 ชื่อ. ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. อีก 3. เล่ม จาก ธ. ธีรทาส.

ท่านอาจารย์เสถียร ฯ ตอบว่าไม่มีเสื้อนอก และก็ไม่ชอบใส่ชอบแบบธรรมชาติที่ไม่มีอะไรปรุงแต่งมากมายนัก ผู้มาเชิญเขาก็อุตส่าห์ไป เอาช่างตัดเสื้อมาตัดให้จนได้ เมื่อจนมุมแบบนี้ก็สวมใส่ให้เขาที่ พอกลับจากงานแล้ว ก็ได้เอาไปที่ร้านให้เขาซักรีด แล้วทิ้งไว้ไม่สนใจเลย ทีนี้เกิดมีผู้ใหญ่มาเชิญให้ไปเป็นล่ามแปลอีก แล้วเขาก็กำชับว่าขอให้สวมเสื้อนอกผูกเน็คไท้ ให้เป็นเกียรติในงานอีกด้วย อาจารย์เสถียรก็นิ่ง ๆ ลุกเดินออกไปค้นหาตัวร้านซักรีดจนพบ แล้วก็แอบฉีกทิ้งไปเสีย แล้วก็ออกมาบอกกับผู้ต้องการเชิญว่าเสื้อนอกไม่มี จะเอา ก็ไปแบบนี้ เขาก็สงสัยจึงถามว่าชุดก่อนนั้นไปไหน ?

ท่านอาจารย์เสถียร ฯ ก็ตอบว่ายกให้เป็นทานเขาไปเสียแล้ว ผู้มาเชิญเขาก็ยอดคนเหมือนกันอุตส่าห์ไปสืบเสาะเอาช่างคนเก่าจนพบ จึงตัดแบบเก่าแอบเก็บไว้ก่อน พอมารับตัวก็มอบให้ใส่เดี๋ยวนั้นเลย จนมุมเข้าก็ยอมใส่ให้เขาที่! แล้วพอมีพระมหาเปรียญ ที่จะมาขอลาสึก บอกว่ากำลังจะเตรียมตัดเสื้อนอก ท่านอาจารย์บอกว่า ไม่ต้องไปตัด เอ้า! ผมยกให้ชุดหนึ่ง ผมใส่เพียงครั้งเดียว ท่านเอาไปแก้เอาก็แล้วกัน เป็นแบบ ๆ นี้ ดูเหมือนว่าแจกทานไปหลายชุดแล้ว แต่ละชุด ๆ เขาก็ยังอุตส่าห์เอามายัดเยียดให้

ข้าพเจ้าเคยถามส่วนตัว ท่านว่าไม่ชอบเกียรติ ดูให้ซึ่งทะลุไปอีก มันเหมือนเชือกผูกคอให้ตาย ก็ดูที! เจ้าคุณมหาเปรียญสูง ๆ คนกราบไหว้บูชาเป็นปูชนียบุคคลไม่เอา ลาสึกกัน

ไปเป็นแถว ๆ เพื่อเกียรติมาหลงติดอยู่กันเพียงแค่เชือกเส้นเดียวนี้ ผูกมันไว้ในสังสารวัฏให้เกิดแก่เจ็บตาย

ตั้งแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าธีรทาส. ก็ไม่ได้ใส่เสื้อนอกหรือผูกเน็คไท้เหมือนกัน เห็นว่าเป็นจริงอย่างนั้นอีกด้วยคนหนึ่งแล้วก็ดีจริง ๆ อีกด้วย เพื่อนฝูงที่ต้องการเกียรติ เขามีงานการอะไร เขารู้เข้าก็ไม่มาเชิญคนอย่างเรา เป็นตาฤาษีไปรกรุงรังให้อับอายบ้านเขา ดีจริง ๆ แก้ตกไปมาก ต้องขอบคุณอาจารย์เสถียร โพธินันทะ มากถ้าไม่เป็นอย่างนี้แล้ว ไม่มีเวลาค้นคว้านั่งสมาธิภาวนาสวดมนต์เขียนเรื่องอะไรต่าง ๆ แน่นอน สาธุ!

ท่านอาจารย์ เสถียร โพธินันทะ ได้ไปสั่งเจ้าของร้านขายหนังสือธรรม สุวิชานน์ สามยอด ถนนเจริญกรุง พระนคร ที่นี้เป็นศูนย์กลางนัดพบ และท่านอาจารย์เสถียร ฯ ชอบไปค้นหาหนังสือท่านเจ้าคุณพุทธทาสภิกขุ เกือบจะว่าทุกอาทิตย์ก็ว่าได้ เคยบอกให้ข้าพเจ้าหาวิธีแปลหนังสือ ท่านเจ้าคุณเป็นภาษาอังกฤษบ้าง เช่น อานาปานสติภาวนา ชุดนี้ และพุทธประวัติจากพระโอษฐ์. ขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์ ตัวกูของกู หนังสือเหล่านี้ต่อ ๆ ไปจะเป็นผลงานชิ้นอมตะของท่านสืบไป ที่ว่าได้สั่งเจ้าของร้านเขานั้น คือท่านได้บอกกับคุณสะอาด วัชราภัย ว่าให้คอยเร่งรีบกำชับ คุณธีระ ฯ ทำศิษย์โง่ เล่ม 3–4–5 ไปจนจบให้ได้ คงจะคิดเป็นห่วงข้าพเจ้า ว่าจะไปไม่ตลอด 10 เล่มจบ เสียละกระมัง! จึงต้องแอบไปกระซิบสหายที่ไว้ใจได้ให้คอยกระตุ้นเอาไว้ด้วย

ข้าพเจ้ามีแปลกใจ! มากอยู่อย่างหนึ่ง งานชิ้นใด ๆ ที่ช่วยค้นคว้าหาหลักฐานมาแปลให้แล้ว เป็นต้องบอกว่าอย่าใส่ชื่อท่านทุก ๆ ครั้งไป ยังกลัวว่าข้าพเจ้าจะไม่ยอมฟังเสียง! ยังเคยไปบอกกับท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซียงอีกว่าให้บอกข้าพเจ้าว่าอย่างนี้...

หนังสือเล่มนี้ ถ้าท่านมีชีวิตอยู่ บางตอนคงจะให้ข้าพเจ้าตัดออกบ้าง เพราะส่วนมากเป็นความจริงที่เขาเก็บอัดเอาไว้ ไม่มีใครจะยอมพูดความจริงนี้เท่าไรนัก กรรม! แต่บัดนี้ท่านตายแล้ว เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าเอง ก็ดูเหมือนว่าถึงเวลาแล้วสมควรที่จะช่วยชาวบ้านเขาระบายความกลุ้มใจ! แทนเขาดูบ้าง เราเป็นชาติประชาธิปไตย แล้วพูดเรื่องธรรมาธิปไตย มันก็ไม่ผิด พระพุทธเจ้าสรรเสริญ แล้วจะไปเก็บอัดกันเอาไว้ทำไม? ชาวบ้านจึงชอบใจอ่านหนังสือนี้มาก ส่งเงินมาให้จัดพิมพ์แจกทาน เพราะเขาส่วนมากเห็นเจตนาดี ถึงจะว่าเป็นการติ แต่ก็เตือนให้สร้างทางที่ดี เพื่อป้องกันสิ่งที่ไม่ดีจะเข้ามา เพื่อเร่งให้รีบด่วนสร้างมหากำแพง ปิดด่านมหาภัย เพราะว่าพระภิกษุมหาเปรียญที่มีชื่อเสียง สมองดี ๆ ลาสึกกันไปมากมาย จะไม่มีเหลือเอาไว้สืบอายุพระพุทธศาสนา 90% แพ้เพราะทนความยั่วยวนของกามไม่ไหว อย่างอื่นนั้นเป็นเรื่องปลีกย่อยถ้าจะคิดปรับปรุงแก้ไขนั้นก็ยังพอมีทาง ต้องรีบด่วน ไม่เช่นนั้นแล้ว สังคมบูชากามเขาดึงเอาพระสมองดี ๆ ไปหมด ข้าพเจ้าเห็นใจ เพราะ

ว่าข้าพเจ้าก็ยังไม่หมดกาม แต่เสียดายมาก พระที่จะส่งให้จบการศึกษาสูง ๆ นั้น ไม่ใช่จะผลิตออกมาได้ง่าย ๆ หมดเงินทองชาวบ้านไปมากมายแล้วมาสึกไปมีเมีย เอาไว้ให้ชาวบ้านเขากราบไหว้ไปนาน ๆ หน่อยเถิด! อย่าให้เขาผิดหวังมากมายนักเลย

วันใกล้ ๆ จะตายไม่นานนัก ท่านอาจารย์เสถียร ๆ ไปสั่งท่านอาจารย์หมอตันม่อเซี้ยงไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าช่วยเขียนนามบัตรหรือจดหมายแนะนำ นายแพทย์อิศรพงศ์ อุดมศิริ ปริญญาเอกทางศัลยแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญในการผ่าตัดโรคริดสีดวงทวารให้ด้วยข้าพเจ้าก็เขียนให้ไป แต่วันที่ตายแล้ว ท่านอาจารย์หมอตันม่อเซี้ยงบอกว่า คุณเสถียร ๆ รู้ตัวก่อนว่าจะตายแน่นอน คือท่านได้เอานามบัตรของข้าพเจ้าไปให้ แล้วคุณเสถียร ๆ กลับมีอาการยิ้มแย้มพูดมาว่า "ต่อไปนี้เขาหายแล้ว ไม่ต้องรักษาโรคอะไรแล้วขอให้อาซินแสแบ่งบุญกุศลที่ได้ไปบรรยายพระสูตรต่าง ๆ ที่พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊งให้เขาสักครึ่งหนึ่งได้ไหม" ท่านอาจารย์นึกแปลกใจ! คุณเสถียร ๆ อยู่ ๆ มาพูดแบบนี้ ท่านจึงตอบไปว่าได้ แล้วยังกำชับท่านอาจารย์ไว้อีกว่าต้องไปอธิษฐานจิตต่อหน้าพระพุทธรูปที่โรงเจนั้นให้อีกด้วย ท่านอาจารย์ก็ยิ่งแปลกใจ! จึงตอบว่าได้ จะทำให้ตามความประสงค์ แล้วท่านก็เก็บความฉงน แปลกใจ! อันนี้กลับมาพูดในครอบครัวว่า คุณเสถียร ๆ นี่มันอย่างไงวา....ใช้วานให้เราไปขอจดหมายคุณธีระ ๆ เขาแล้วกลับมาพูดอย่างนี้...เราตีความหมายไม่ออก? แล้วมาอีกไม่กี่วัน

ก็ตายอย่างยิ้มสดใส สงบไม่มีโรคภัยที่ร้ายแรงมากเลย ก่อนจะตายคืนนั้นได้เตรียมตัวสระผม แต่งตัวชุดใหม่เรียบร้อย จวนเที่ยงคืนก็เข้านอนไม่ตื่นเลย

วันรุ่งขึ้นข่าวมรณกรรมก็เกรียวกราว! อุบาสก-อุบาสิกา-พระภิกษุ-สามเณร-ไทย-จีน-แขก-ฝรั่งต่าง ๆ อันเนืองแน่นตกตะลึง! เศร้าสลดใจ...ว่าปราชญ์หนุ่มพรหมจารีแห่งยุคได้ด่วนจากพวกเราไปเสียแล้ว ทีนี้เกิดเรื่องคือเข้าสุภาษิต คนเราขอให้ดีจริง ๆ เถิด! ถึงแม้จะตายแล้วศพก็ยังหอม แย่งกันอุปถัมภ์ศพแบ่งวันกันไม่ค่อยจะลงเลยกลายเป็นคนของชาติไป สมเด็จพระสังฆราชรับเป็นประธานเจ้าภาพจัดให้หมด กระดูกก็ได้รับเกียรติยศอันสูงสุด ให้บรรจุเอาไว้ในมหาวิทยาลัยสงฆ์เป็นอนุสรณ์สืบไป

ท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง ทีหลังจึงพูดว่า เขารู้ตัวก่อนหมดแล้วว่าจะตายเขาไม่ยอมบอกกับเราตรง ๆ ระยะนี้พบทีไรพูดเป็นปริศนา...เราก็ไม่คิดเฉลียวใจ ! ว่าเขาจะจากเราไปเร็วอย่างนี้ ฉันเคยคิดอยู่ว่าถ้าฉันตายไปแล้ว คงจะเป็นคุณเสถียรฯ เป็นผู้เขียนชีวประวัติของฉันแต่ไม่เคยคิดเลยว่าจะกลับกลายมาเป็นฉันไปเขียนชีวประวัติให้คุณเสถียร โพธินันทะ เฮ้อ! อายุของฉันแก่กว่าเขาร่วมเท่าตัว ไอ้เจ้าความตายนี้หรือหีบศพนั้นมันใส่แต่เฉพาะคนที่ตาย มันไม่ได้เกี่ยวกับอายุคนว่ามีมากหรือน้อยเท่าไรนักเลย กรรม!

ถ้าจะให้ข้าพเจ้าพูดด้วยใจจริงบ้างแล้ว เรายังขาดจังหวะหรือโชคดีอยู่บ้าง ที่จะได้ศึกษาเพิ่มพูนความรู้ ในหลักธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อีกถึง 599 ผูก คือ "พระคัมภีร์มหาสุญญตาสูตร" ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมถึง 16 ครั้ง เป็นพระสูตรชุดที่ดึงดูดความสนใจของนักปราชญ์โลกมากที่สุด ก็ว่าได้ ข้าพเจ้าได้เริ่มเตรียมวางแผนการงาน และอุปกรณ์ต่าง ๆ กันไว้บ้างแล้ว เพียงแต่คอยให้มีเวลาจะให้ ท่านอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ปลีกเวลามาในเวลากลางคืน อ่านพระสูตรแล้วแปลออกเป็นภาษาไทยทันที เข้าเครื่องบันทึกเสียงเก็บเอาไว้ ข้าพเจ้าจะเป็นผู้จัดการคัดลอกเอาออกมาพิมพ์ ดังเช่นเคยทำกันอยู่แล้ว ท่านอาจารย์หมอตันม่อเซี้ยง เป็นประธานในการแปล คิดว่าทำการอัดเทปเพียงคืนละ 2 ชั่วโมง 10 ปี คงจะจบ 599 ผูก ทั้งชุดมี 600 ผูก แต่ท่านอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้แปลไว้แล้ว 1 ผูก คือ "พระคัมภีร์วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" ภาษาจีนนิยมเรียกว่า กิมกังเก็ง. มีพิมพ์จำหน่ายที่มหามกุฏฯ บางลำพู พระนครแห่งเดียว

โดย ธีรทาส

10/5/2542

บทความ ชีวประวัติย่อ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ
ได้คัดมาจากหนังสืองานศพ พ.ศ. 2509.

บทที่ 7
ตั้งปณิธาน
พ.ศ. 2495
ตันม่อเซี้ยง. เสถียร โพธินันทะ
และธีรทาส จะไปเกิดที่ไหน ?

ครั้งหนึ่ง ประมาณ พ.ศ. 2495 ที่ ยุวพุทธิกสมาคม วัดกันมาตุยาราม กทม. ท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง ได้แสดงธรรมเรื่อง **"กรรมวิธีให้ได้เกิดในสวรรค์สุขาวดี** (ไซที่เกกลักซี่ก่าย)" เป็นภาษาจีนกลาง อาจารย์หนุ่ม **เสถียร โพธินันทะ** เป็นผู้แปลภาษาไทยตอนต้นเรื่องเทปบันทึกเสียงเก่าเกิน ไม่ติด (ได้แต่ตอนท้ายนี้ที่ข้าพเจ้าจดไว้) วันนี้มีผู้สนใจฟังธรรมะอันเนืองแน่นเต็มศาลาวัด จนไม่มีที่นั่งและที่ยืนฟัง

ธรรมปาฐกถาในครั้งนั้นต้น ๆ เรื่องมีใจความว่า ท่านอาจารย์พูดว่า ท่านผู้ใดคิดอยากจะต้องการไปเกิดในสวรรค์สุขาวดีนั้น ทุก ๆ ท่าน ขอแต่ให้อธิษฐานจิต จงตั้งใจ กล่าวออกพระนาม พระอมิตตาภะพุทธเจ้า (นัมโมออนีท่อฮุก) เสมอ ๆ หรือใช้เป็นอารมณ์เจริญสมถะกรรมฐานทุกๆ วัน พอถึงวันเวลาใกล้จะตาย หรือดับจิตขาดใจตายแล้ว พระอมิตตาภะพุทธเจ้า จะเสด็จลงมาโปรดนำดวงวิญญาณเราไปผุดเกิดใน

ดอกบัว (โอปปาติกะ กำเนิด) บนสวรรค์ชั้นสุขาวดีทันที พระพุทธเจ้าองค์นี้สมัยที่ท่านบำเพ็ญโพธิสัตว์บารมี ท่านได้สัญญาไว้อย่างนี้

ภาคปฏิบัติ อย่างน้อยจะต้องถือศีล 5 มีเมตตากรุณาจิตต่อชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตาย คือ จะต้องถือศีลกินเจบ้าง ถือมังสวิรัติในวันเกิด หรือวันพระบ้างนะครับ ! เป้าหมายจะได้หลีกเลี่ยงกรรมร่วมในการฆ่าสัตว์ ตัดชีวิตสัตว์ให้เดือดร้อนกายใจน้อยลงไป จะได้สำนึกบาปกรรม ก่อเวรกรรมกับสัตว์น้อยลง เพราะว่ากรรมร่วมในโลกมนุษย์นี้หนักมาก กรรมร่วมโลกมันผูกมัดกายเนื้อคนหนักมาก จึงขึ้นสวรรค์ไม่ไหว และกรรมร่วมมันยังดึงดูดวิญญาณไว้แน่นมาก จะสลัดไม่หลุดจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ "โลกียรมณ์–ทั้งผูกมัด–ทั้งดึงดูด" คิดให้ลึกซึ้งเรื่องโลกียรมณ์มันผูกมัดและดึงดูดไว้แน่นมาก ที่นักศึกษาธรรมกันแล้วล้มเหลว นิพพานไม่ได้ ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร เพราะตรงนี้เองแล...

พอปาฐกถาธรรมจบแล้ว ได้เปิดโอกาสให้ท่านผู้ฟังธรรมเต็มศาลาวัด ซักถามได้ คุณสะอาด วัชราภัย เจ้าของสำนักพิมพ์หนังสือธรรมะ ร้านสุวิชานนท์ กทม. ได้ลุกขึ้นมา ขอถามว่า แล้วท่านอาจารย์คุณหมอตันม่อเซี้ยง ถ้าท่านตายแล้วจะไปเกิด ณ ที่ไหน ?

ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง (ตอนนี้อายุ 50 ปี) ตอบว่า ขอไปเกิดในสวรรค์สุขาวดี ถ้าอยู่ในโลกมนุษย์นี้ต่อให้ได้เป็น

มหาเศรษฐีหรือพระราชาก็ไม่เอา ฉันยินดีไปเกิดสวรรค์สุขาวดี ถึงจะไปเป็นผู้เก็บกวาดใบไม้ ตามถนนหนทาง หรือเป็นบ๋อยชงน้ำชา ถวายพระ ก็ยังเอาดีกว่าได้ ตำแหน่งอันสูงสุดใด ๆ ในโลกนี้. แล้วคุณสะอาด ฯ จะไปเป็นเพื่อนกับฉันไหม ? (หัวเราะฮ่า)

แล้วท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง ได้พูดต่อไปอีกว่า จริง ๆ แล้วฉันเบื่อเอือมระอาในการเกิดเป็นคนในโลกมนุษย์ จึงชอบนับถือนิกายสุขาวดี ถูกกับกิเลสของตนเอง แต่ฉันชอบพูดเรื่องของเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ เพราะเห็นว่าเป็นหลักธรรมะชั้นสูงจริงๆ จะขาดเซ็นไม่ได้ และเราจะปฏิบัติทันทีหมดทุก ๆ คนก็ไม่ได้อีกด้วย กรรม! มันช่างยากกันเสียจริง ๆ ดั่งเช่น

(1) ถ้าขาด ขงจื๊อ ชีวิตทางครอบครัวก็จะไม่มีความหมาย คือลูกหลานจะขาดความกตัญญู คือร่มโพธิ์ร่มไทร และพี่น้องจะขาดความเคารพรัก และปรองดอง สามัคคีธรรมมากเกินไป ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ คือทางอยู่รอดทางโลกีย์

(2) ถ้าขาด เต๋า ก็จะผืนธรรมชาติมากเกินไป ร่างกายจะไม่แข็งแรงอายุจะไม่ยืนนาน คือกรรมวิธีที่รู้จักใช้พลังงานทางธรรมชาตินั้น ทางฝ่ายนักปราชญ์เต๋า คือพวกเซียนสอนไว้[1] ถ้ารู้จักนำเอามาปรับปรุงใช้ยังทันสมัยอยู่มาก

1 เช่นเซียนสอนให้ออกกำลังกาย รักษาโรคด้วยการฝึกไล่กง (ฝึกโยคะ) โคจรลมปราณ คุมธาตุ 4 ปรับดุลย์ในร่างกายมนุษย์ให้เข้าหาธรรมชาติจะทรงพลังทางร่างกายและจิตใจอายุจะได้ยืนนานแล... ธีรทาส.

(3) ถ้าขาด สุขาวดี ก็ชี้ช้ำ เพราะว่าขาดความสุขมากไป (ขาดสวรรค์–ชี้ช้ำ) นั่นเอง

(4) ถ้าขาด เซ็น (พุทธ) ก็ไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เข้าไม่ถึงจิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ไม่ดับทุกข์การเกิด แก่เจ็บตาย หรือหลุดพ้นวัฏสงสาร "นิพพาน" ไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น

ที่นี้มี คุณเปล่ง ตันสุขะ นักเขียนรูปภาพสีน้ำมันมือเอกของเมืองไทย ลุกขึ้นมาขอถามว่า แล้วท่านอาจารย์นักปราชญ์หนุ่ม อาจารย์เสถียร โพธินันทะ นี่ล่ะ! ท่านตายแล้วจะไปเกิด ณ ที่ไหน?

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (ตอนนี้อายุ 23 ปี) ตอบว่า ผมขอไปเกิดใน ดุสิตสวรรค์[1] ไปพักคอยๆ จน พระถังซำจั๋ง หรือ พระศรีอารยเมตไตรย์ มหาโพธิสัตว์ลงมาเกิดเป็น พระพุทธเจ้า ในโลกมนุษย์นี้เมื่อไรแล้ว ผมยินดีตามมาเกิดเป็นเลขานุการ เพื่อทำการเผยแพร่ธรรมะเรื่อง มหาปรัชญาปารมิตาสูตร ที่ พระถังซำจั๋ง ได้แปลจากภาษาอินเดีย มาเป็นภาษาจีน 600 ผูก เป็นธรรมะปัญญาวิมุตติ เนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" ธรรมที่บริสุทธิ์ของพระสัมมาสัม-

1 ดุสิตสวรรค์ เป็นที่พักแดนของ พระโพธิสัตว์ ทั้งหลาย

ธีรทาส

พุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เอง เป็นอเทวนิยม–เป็นอนัตตานิยม –เป็นสุญตานิยม (นิพพานนิยม) คือกรรมนิยม เชื่อเหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น. ไม่ใช่เทวนิยม พระพุทธศาสนา ไม่ใช่เทวนิยม ผมมีปณิธานไว้อย่างนี้ครับ !

ธีรทาส (ตอนอายุ 24 ปี) บังเอิญวันนั้น ติดตามท่านอาจารย์ไปแจกหนังสือธรรมทาน ของท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ อยู่ที่ข้างองค์ปาฐก ๆ

ทีนี้ได้มี แม่ชีอาจารย์พัฒน์ ดั่นประดิษฐ์ ลุกขึ้นมาถามว่า อาจารย์ตันม่อเซี้ยง ไปเกิดที่สุขาวดี. อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ไปเกิดที่ดุสิตสวรรค์. แล้วจะขอถามว่า คุณธีรทาส ที่ยืนแจกหนังสือธรรมทานนี้ ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน ?

ธีรทาส ยกมือขึ้นไหว้ แล้วตอบว่า ข้าพเจ้าถึงจะมีบาปกรรมเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานให้คนเขาบังคับใช้แรงงาน แล้วก็ยังถูกคนฆ่ากินเป็นอาหาร หรือจะเป็นคนยากจนขอทาน หรือจะมีบุญเกิดเป็นลูกเศรษฐี ก็จะขอเกิดอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เพื่อที่จะหาโอกาส (1) บำเพ็ญปุถุชนโพธิสัตว์บารมี แจกหนังสือธรรมทานดังวันนี้อีก. (2) ถ้ามีบุญกุศลสูงยิ่งขึ้นไปอีกจนได้บรรลุ อริยโพธิสัตว์บารมี เป็นอริยครู ได้ช่วยสอนอริยมรรคแก่สรรพสัตว์ (3) สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกจนได้บรรลุถึงชั้น มหาโพธิสัตว์บารมี บำเพ็ญทศบารมี มีกำลังอภิญญาจิต โปรดสรรพสัตว์ มีกำลังกายใจรื้อสัตว์ขนสัตว์ข้ามฝั่งแห่ง "นิพพาน" ไปได้ง่าย ๆ ทั้ง

6 ภูมิ (4) บำเพ็ญไปจนกระทั่งสูงสุดยอดของ "พุทธภูมิ" คือได้บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในโลกมนุษย์นี้ ก็ไม่คิดที่จะหนีจากโลกมนุษย์นี้ไป เพราะว่า ธีรทาส รู้ตัวว่ายังผิดอยู่ตลอดเวลา ยังมีบาปกรรมหนักเป็นหนี้สรรพสัตว์ จึงต้องยินดีในการเกิดในโลกนี้ เพื่อชดใช้กรรมไปพลาง และได้สร้างบารมีไปพลาง ขอตั้งปณิธานเพื่อบำเพ็ญธรรมทานบารมีสืบไป เท่าที่ปุถุชนโพธิสัตว์ อย่างข้าพเจ้านี้จะทำได้ สาธุ!

แล้วถ้าท่านผู้ใดมีบุญมากพอ ที่จะหลุดพ้นไปได้รอดข้าพเจ้า ธีรทาส ขออนุโมทนาสาธุ! ไม่อิจฉาเลย จงเป็นสุขกายจงเบาใจกันไปเถิด สาธุ!

แต่ถ้าท่านสอบตกเมื่อไรกันแล้ว เป็นต้องได้พบ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" ในภพใดหรือชาติหนึ่งบ้างแน่นอน ฉะนั้นจงผูกมิตรไมตรีกันไว้ก่อนเถิด! ในวัฏสงสารแห่งการเกิดและตายนั้นยังมีอีกยาวนาน บางชาติอาจจะได้ฝากลูก แจกธรรมทานสอนหลานเหลน ๆ ของท่านที่ยังสอบตกไม่หลุดพ้นวัฏสงสารได้บ้าง แจกธรรมทานดังวันนี้อีก เพราะว่าข้าพเจ้า ธีรทาส ไม่คิดจะหนีจากภพภูมิทั้ง 6 ปล่อยไปตามกรรมวิบาก "ตถตา" แล...

ที่นี่มี คุณชำนาญ ลือประเสริฐ ลุกขึ้นมาขอถามว่า ขอความกระจ่างตรงนี้อีก ที่ว่าไม่คิดหนีภพภูมิทั้ง 6 ใจกล้ามากถึงเพียงนี้ ขอเหตุผล เผื่อจะเจริญรอยตามบ้าง?

ธีรทาส ตอบว่า เพราะมีความคิดเห็นว่า ที่โลกมนุษย์ทุกวันนี้ ศีลธรรมเสื่อมลงไปพูดกันแทบจะไม่รู้เรื่อง บาปและบุญวุ่นวายแต่เรื่อง "กิน–กาม–เกียรติ–โกง" มากเกินไปแล้ว ศีลธรรมไม่มาโลกาจะวินาศ

เหตุผลอีกอย่างหนึ่ง คือคนที่ก่อกรรมชั่วมาก ๆ นรกเอาไปหมด แล้วคนที่สร้างกรรมดีมาก ๆ สวรรค์เขาก็เชิญไปหมด. จึงเหลืออยู่แต่พวกที่นรกยังไม่เอา สวรรค์ก็ยังขึ้นไม่ไหว! แล้วขอให้ท่านทั้งหลายจงช่วยกันคิดดูอีกที ว่าจะไปหาครูที่ดีแท้จริงๆ กันได้อย่างไร? จะหาครูที่ปฏิบัติศีลสมาธิปัญญา ตามธรรมวินัยที่ดี สอนธรรมได้ดีนั้นนับวันจะยากมาก เป็นกรรมของสัตว์โลกไหม?

ฉะนั้น ธีรทาส จึงได้สติรู้ตัวเองว่า ยังมีกิเลสตัณหาอุปาทานยังดับทันทีไม่หมด คือ ขันธ์ 5 ยังไม่ว่าง ยังไม่ใช่คนดีแท้จริงหมดเลย จึงยังจะต้องสร้างสมบำเพ็ญปุถุชนโพธิสัตว์บารมี เริ่มจากถือศีล 5 ไป มีศีล 5 ก็สอนแค่ศีล 5 ไปจนกระทั่ง ขันธ์ 5 ว่างได้หมดแล้ว (เข้าศูนย์) แต่ก็ยังยินดีในการเกิดอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เพื่อที่จะแสวงหากรรมวิธี เป็นครูสอนธรรมโปรดสรรพสัตว์ ที่ยังสอบตกทั้งหลายต่อไป ที่ข้าพเจ้าใจกล้าอดทนคิดสู้ตายในโพธิสัตว์ภูมิ เห็นว่าเป็นคุณประโยชน์แก่สัตว์โลกล้วน ๆ จึงตั้งปณิธานไว้อย่างนี้เอง ซึ่งทุก ๆ คนก็ทำ

ตามอย่างข้าพเจ้าได้เหมือนกันแล้ว คุณชำนาญ ฯ จะมาเป็นเพื่อนบำเพ็ญปุถุชนโพธิสัตว์ กับผมบ้างไหมล่ะ? (หัวเราะ)

ต้องขอขอบพระคุณ ท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง ที่ได้ถ่ายทอดธรรมาณาจักรใจนี้ และภรรยา-บุตรชาย-หญิงของท่านอาจารย์ทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้ความนับถือข้าพเจ้า เหมือนดังพี่น้องที่ดีตลอดมาหลายสิบปี

อันบุญกุศลใด ๆ ที่ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส ได้บำเพ็ญไปบ้างแล้ว และยังคิดที่จะบำเพ็ญสืบไปอีก ขอให้ท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง และ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ และผู้ที่ได้กล่าวนามมาทุก ๆ ท่าน ได้รับส่วนแห่งบุญกุศลบารมีนั้นทุกชาติภพ ตราบจนกระทั่งหมดชาติ-ขาดภพ-นิพพานแล...สาธุ!

นับถือคุณธรรมในดวงจิต
จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)
5/7/2542

บทที่ 8
ศิษย์โง่ ๆ พบอริยครูทางภาษาศาสตร์
พ.ศ. 2490
โดย ธีรทาส

ข้าพเจ้า ธีรทาส พ.ศ. 2490 ตอนอายุ 19 ปี อาจารย์เสถียร โพธินันทะ อายุ 18 ปี ได้นำข้าพเจ้าไปกราบเรียนท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง ซึ่งท่านเป็นนักปราชญ์ทางวัฒนธรรมจีนหลายสาขา เพื่อขอฝากตัวเป็นศิษย์ ให้ท่านช่วยชี้แนะสอนการศึกษา พระคัมภีร์ วัชรปรัชญา ปารมิตาสูตร (กิมกังปั๊วเยี่ยปอล่อมิกเก็ง) และสูตรของเว่ยหล่าง (ลักโจ้วฮวบบ้อตั๋วเก็ง) ภาษาจีนแต้จิ๋ว (เรียกว่าขึ้นครูตามธรรมเนียมจีน) แล้วท่านอาจารย์ดูโหงวเฮ้ง ท่านเอามือมาจับหัวลูบคลำ บีบจมูกและใบหู ดูใบหน้า ขอดูมือและตีนของข้าพเจ้าแล้ว ท่านพูดว่าฉันคอยเธอมานานแล้ว

ภรรยาของท่านอาจารย์ ก็พูดอีกว่า บัดนี้ซินแส มีศิษย์เป็น "หงส์ และ เหยี่ยว" ความว่า อาจารย์เสถียร ฯ มีลักษณะโหงวเฮ้งเป็น พญาหงส์ มีนัยน์ตาเป็นตาหงส์ คือแหลมคมแววตาพุ่งตรง ไม่กวัดแกว่ง น้ำหล่อเลี้ยงตาใสเหมือนดอกมะลิ น้ำงามบริสุทธิ์ ตำราจีนว่าเป็นปราชญ์เอกมีความทรงจำเป็นเลิศ

วันนั้นได้มี ซินแส ตันกิมซ้ง นั่งอยู่ด้วยพูดว่า อย่างนี้คือโพธิสัตว์ ยินดีกลับชาติมาเกิด. (คือเสถียร โพธินันทะ)

ส่วน ธีรทาส ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง บอกลักษณะว่าเป็นเหยี่ยว มีนัยน์ตาเป็นเหมือนนกเหยี่ยว แต่ใบหน้ามีสี่เหลี่ยมใหญ่ หน้าผากนูน ดังภูเขาสูง จมูกไม่แหลมคม เป็นเหยี่ยวไม่แท้นัก (ผิด) ถ้าเดินทางโลกยี่ยังไม่ดีนัก ถ้าเดินทางธรรมครูจีนแสวงหาว่ามีวิชาการ (ความลับ) อะไรบางอย่างที่ซ่อนไว้ในภูเขาแต่ชาติก่อน ๆ คือกระดูกกระหม่อมนูนสูง เพื่อแบ่งปันให้สรรพสัตว์ได้บ้าง[1]

ท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง และซินแสเนี้ย ซึ่งเป็นภรรยาของท่าน มีความเมตตากรุณาจิต ต่อข้าพเจ้า ธีรทาส. มากบุญคุณอันนี้ประทับจิต ติดวิญญาณไปทุกชาติภพ

ภายหลัง ธีรทาส. อายุ 30 ปีได้เป็นเลขานุการ พุทธสมาคมเป๋าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. จึงได้ปรึกษา ท่านซินแส เช้งง้วนแซ่เล้า เป็นผู้ก่อตั้งสร้าง พุทธวิหารโรงเจ บ่อนไก่ สายอุบาสกอุบาสิกา แบบเมืองจีน และ นายบุญฤทธิ์ รัตนชินกร (แต้ฮีเลียก) เป็นนายก พุทธสมาคม คนแรก ได้มีความปิติยินดีช่วยจัดการสถานที่ โรงธรรม แล้วเชิญท่านอาจารย์นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง มาเป็นครูผู้บุกเบิกการแสดงธรรม ได้บรรยาย

---

1 ข้าพเจ้าลืมถามท่านอาจารย์ว่า แล้วมีบางคนหน้าผากโหนก และนูนสูงดังภูเขา แต่ไม่ค่อยจะแบ่งปันให้สรรพสัตว์ เขาเก่งการโกงแบบผู้ดี - เห็นแก่ตัวก็มี ตรงนี้จะดูโหงวเฮ้งได้อย่างไร ? ธีรทาส

พระสูตรสำคัญ ๆ ของพระไตรปิฎก มหายานต่าง ๆ ให้ชาวพุทธจีน ลูกจีนในเมืองไทยได้ฟังกันบ้าง ทำงานนี้ทุกวันเสาร์อยู่ร่วม 7 ปี ผลจึงได้ออกมาบางส่วน เป็นเทปบันทึกเสียงเทศนาธรรมเป็นภาษาจีนแต้จิ๋วต่าง ๆ หลายร้อยชั่วโมง

ท่านซินแส เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้ถ่ายเทปออกเผยแพร่จนเครื่องถ่ายพังไป 7 เครื่อง ภายหลังจนปัญญาซ่อมและซื้อใหม่แล้ว จึงได้มอบให้แก่ นายเจริญ เตชะพานิช ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ กทม. ไปทำการถ่ายเทปนั้นออกเผยแพร่สืบไป

ข้าพเจ้า ธีรทาส ได้ยินมานานแล้ว ท่านผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายบรรพชิต และฆราวาสเป็นจำนวนไม่น้อย นักปราชญ์รุ่นก่อน ๆ ได้กล่าวกันไว้ว่า ดังนี้ พระพุทธศาสนา ไทยและจีน ที่ทำความเข้าใจ และเชื่อมโยงกันได้ติดดี มีนักปราชญ์ 3 ท่าน คือ :-

(1) นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง (ฌานวังศะ) พูดวิทยุเสียงตามสาย และสถาบันธรรมสถานจีนต่าง ๆ ว่าชาวจีนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินไทยนั้น จะต้องสมควรเคารพ พระเจ้าแผ่นดินไทย เพื่อความกตัญญูกตเวที ท่านอาจารย์ได้นำคณะพระภิกษุจีนไต้หวัน และชาวพุทธจีนต่างประเทศ. เข้าเฝ้าในหลวง. แนะนำชาวพุทธจีน. ชาวจีนสมควรทำบุญใส่บาตร พระภิกษุสามเณรในเมืองไทย. ท่านอาจารย์ได้นำวัฒนธรรมจีน เช่น เต๋าและขงจื๊อ พระพุทธศาสนาแบบอย่างเซ็น (ฌาน) ไปแสดง

ปาฐกถาธรรม ตามวัดและสถาบันการศึกษาไทย-จีน เช่น มหาวิทยาลัยต่าง ๆ กับอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ซึ่งเป็นศิษย์เอก[1] ของท่านตลอดมา

(๒) พระธรรมโกศาจารย์ (ดร. พุทธทาสภิกขุ) สวนโมกข์ อำเภอไชยา. ได้แปล พระคัมภีร์ สูตรของเว่ยหล่าง (ลักโจ้วฮวบบ้อตั๋วเก็ง) และ คำสอนของครูบา ฮวงโป (อึ้งแป๊ะถ่วงซิมฮวบเอี้ยว) ธรรมะ 2 เล่มนี้ฝรั่งชอบมาก ดังระดับสากลโลก.

(๓) อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้แปล วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังป๊วเยียปอล่อมิกเก็ง) และพระคัมภีร์วิมลเกียรตินิเทสสูตร (ยุ่ยม่อเขียกสอส๊วยเก็ง) และเรียบเรียงหนังสือ เมธีตะวันออก. ปรัชญามหายาน เป็นภาษาไทยพิมพ์จำหน่ายที่โรงพิมพ์ มหามงกุฎฯ บางลำพู กทม. แห่งเดียวและได้เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยสงฆ์ 2 แห่ง และเป็นอาจารย์บรรยายธรรมพิเศษตามสถานีวิทยุ พุทธสมาคมไทยและจีน ผลงานของท่านยังมีอีกมาก ทำให้ชาวพุทธไทย-จีน ไม่อาจจะลืมชื่อ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (ตั้งเม้งเต็ง) คือ "ตู้พระธรรมที่มีตีนเดินได้" สังคมยกย่องไว้อย่างนี้

---

1 ศิษย์ชั้นเอก คือ **เสถียร โพธินันทะ** ส่วนศิษย์ชั้นโท คือ **ธีรทาส.** เป็นได้เพียงแค่ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น.

ข้าพเจ้า ธีรทาส. เป็นศิษย์โง่ๆ ได้จัดพิมพ์หนังสือดังกล่าวมานั้น นำออกเผยแพร่ เช่นแจกทานไปไว้ตามห้องสมุดประชาชน และห้องสมุดมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำ ทุกจังหวัดมาถึง พ.ศ. 2541 ร่วม 40 ปี (ของอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ข้าพเจ้าได้หยุดพิมพ์แล้ว)[1]

อีกทั้งข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) ได้เรียบเรียงหนังสือชุด "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น 4 เล่ม" ต่อมาเรียบเรียงหนังสือ "**ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น 3 เล่ม**" ต่อมาพระคัมภีร์ **18 อรหันต์.** และตำนานศาลเจ้า–โรงเจ 100 ปีเมืองไทย อีก 2 เล่ม และจัดพิมพ์หนังสือธรรมต่าง ๆ แจกเป็นวิทยาธรรมทาน

โดย ธีรทาส

5/7/2542

---

1 ถ้าต้องการซื้อหนังสือ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ติดต่อไปที่โรงพิมพ์มหามกุฏฯ ตรงข้ามวัดบวรฯ บางลำพู กทม.

(คำแปลพระราชสาส์น)

สมเด็จพระจักรพรรดินี บูเช็กเทียง พระองค์ผู้เสวยซึ่งเอกอัครสุวรรณจักร โดยเทวโองการแห่งสวรรค์ มีพระราชเสาวนีย์ให้สถาปนา ประกาศเกียรติคุณ แห่งองค์สังฆปริณายก อันดับที่ ๖ ของ นิกายเซ็น ว่า

อันพระอาจารย์ผู้นี้ อุดมด้วยคุณสมบัติสัมปยุตกับอสังขตธรรม เป็นที่เฉิดฉายส่องรังสียังเกียรติคุณแห่งพระบูรพาจารย์ให้ปรากฏ พระอาจารย์ได้เข้าถึงอนุสาสน์อันลับพลันตามคติในพุทธศาสนามหายาน ท่านได้สำแดงออกซึ่งสัญญลักษณ์แห่งสัจธรรมโดยไม่ต้องอาศัยแอบอิงด้วยลักษณะ กล่าวคือ พระนิพพาน กิตติศัพท์ของท่านนี้แพร่หลายไปทั่วทุกทิศทุกสถานที่ทุกโอกาส นามของท่านย่อมสุรีทั่วทุกด้าวแดน สรรพกิเลสนานัปการไม่อาจยังท่านให้อาดูรวิปลาสไปได้ ท่านเป็นผู้ควบคุมอายตนะภายในของท่านให้อยู่ในภาวะสงบ พระอาจารย์ผู้นี้ได้บรรลุถึงวิมุติภาพ จิตของท่านเล่า ก็ได้เข้าถึงภูมิโพธิญาณ สำหรับตัวของข้าพเจ้านี้ แม้นจะได้เสวยเอกอัครราชสมบัติ มีราชกิจอันเป็นโลกิยวิสัยต้องประกอบอยู่เต็มมือ มีแต่ความเคารพเลื่อมใสในองค์พระองค์พระอาจารย์อย่างสูงสุดไว้เหนือเศียรเกล้า กิจประวัติถึงอมฤตธรรม มีความปรารถนาเป็นนิรันดร์ ในการที่จะได้เป็นศิษย์ใกล้ชิดของพระอาจารย์ เพื่อเป็นการแสวงหาวิมุติมรรค อันจักยังผลให้บรรลุสู่โลกุตรภูมิ อนึ่ง ปฏิปทาของพระอาจารย์ ย่อมสมบูรณ์ด้วยกรุณาเป็นนิเรจาริก เป็นหิตานุหิตประโยชน์ โปรดสรรพสัตว์ ชื่อว่าท่านเป็นผู้ทอดธรรมนาวาในท่ามกลางวัฏสงสารโอฆกันดาร ช่วยชักจูง โปรดสัตว์ผู้จมอยู่ในห้วงตัณหา ให้เข้าถึงฝั่งแห่งภพ เพราะฉะนั้น ในปรัตยุบันนี้ ข้าพเจ้าจึงสั่งราชเลขาธิการโง้วฉุ้งเท่งนำบาตรไพฑูรย์อันมีค่า ๑ ชุด สังฆาฏิ ๑ ผืน นิสีทสันถัต ๒ ผืน ใบชาหอม ๕ ห่อ เงินเหรียญ ๓๐๐ กวง มาถวาย อันของถวายเหล่านี้แม้จักเป็นของเล็กน้อยแต่ก็เป็นการแสดงออกซึ่งความสัทธาปสาทะของข้าพเจ้าที่มีต่อพระอาจารย์ นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีโองการให้เจ้าเมืองเสี่ยวจิวมาเยี่ยมเยือน เอาใจใส่พระอาจารย์พร้อมด้วยภิกษุสามเณรในอาราม ป้องกันมิให้มีผู้มารบกวนความสงบในสำนักใดๆ

แปลโดย ส.โพธินันทะ

บทที่ 9

ครูเซ็น (ฌาน) มาเมืองไทย 28 ปีสอนลูก

พ.ศ. 2471

โดย ธีรทาส

โอ. อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ข้าพเจ้า ธีรทาส เคยได้ยินมานานปีแล้วว่าในห้องทำงานของท่านปราชญ์เอก **ไอน์สไตน์** มีเศียรพระพุทธรูปตั้งไว้. และได้ยินท่านเจ้าคุณ **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** บอกว่าฝรั่งชั้นปัญญาชน มือเขายาวกว่าชาวพุทธไทยเรา เขารู้เรื่องเซ็น (ฌาน) (แนวปัญญาวิมุตติ) มาก่อนร่วม 100 ปี แล้วเรื่อง**พ่อจีนเอาเซ็นสอนลูกนั้นดีมาก** ตำราภาษาไทยยังมีน้อยมาก

มาวันนี้ได้อ่านพบบทความของ **น.พ. ประสาน ต่างใจ** ลงในหนังสือพิมพ์สยามโพสต์ วันที่ 13/8/2538 (อาจารย์ ส. ธโนฆาภรณ์ นำมาให้อ่าน)

แม่ฝรั่ง–เอาเซ็นสอนลูก

เรื่อง "ไอน์สไตน์กับธรรมแห่งจักรวาล" เจาะจักรวาลวิทยาศาสตร์และจินตนาการจึงได้รู้ความจริงว่า คุณแม่ของท่านปราชญ์ผู้นี้เป็นชาวพุทธแท้ คงจะศึกษาพระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ คำสอนกรรมวิธีสอนเด็กของ **พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5**

(โหงวโจ้-ฮ่งยิ้มไต่ซือ) และสูตรของเว่ยหล่างหรือครูบาฮวงโป รู้เรื่องเซ็นต่างๆ ไว้ไม่น้อยทีเดียว

เหตุที่ได้แม่รู้ธรรม เข้าใจธรรมะ จึงอบรมสอนลูกช่วยให้เป็นอัจฉริยบุคคลของโลกวิทยาศาตร์ ซึ่งบทความนี้ ต่อไปจะทำให้คุณพ่อ คุณแม่ ครูบาอาจารย์ ผู้ที่รู้ธรรมดีอยู่บ้างแล้วเปลี่ยนความคิดเห็น หรือโครงสร้างในการอบรมสอนเด็ก หรือสอนศิษย์ไปบ้าง ซึ่งเดิมที พ่อแม่บางท่านมักจะกลัวว่าลูกรู้ธรรมะ เรียนธรรมะเร็วเกินไป แล้วจะหากินไม่ทันเพื่อน หรือจะอยู่กับสังคมโลกมนุษย์เขาไม่ได้ จึงไม่ค่อยจะอยากให้เด็กรู้ธรรมะธัมโมอย่างนั้น

พ่อจีน-เอาเซ็นสอนลูก

ธีรทาส เมื่อประมาณอายุ 5–7 ขวบ มีบิดาชื่อ **ชินแส กิมเซ็ง แซ่เล้า** ได้เคยเป็นครูสอนเซ็น (ฌาน) ชั้นปฐม สำนักวัดซิงอำยี่ อ.เท่งไฮ้. จีน (สายวัดเซี่ยวลิมยี่-เส้าหลินจีน) ท่านก็ได้เริ่มสอนธรรมะให้ลูกชาย โดยกรรมวิธีเล่านิทานแบบเซ็นต่างๆ แล้วนำเที่ยวสวนป่า เอาธรรมชาติเขียวสดใสรอบๆ กายตนมาประกอบ สอนชี้แนะเจาะลึกลงไป ให้พบธาตุพอรู้ว่า ธาตุ 4 ในร่างกายตน และภายนอกจักรวาล มีโลกธาตุต่างๆ ซึ่งพระสูตรตรัสไว้ชัดเจนว่า ดวงดาวในท้องฟ้าทั่วมหาจักรวาล เป็นโลกธาตุต่างๆ เช่นกัน ชาวพุทธจีน ถ้าท่องพระสูตรมักจะรู้เรื่องนี้บ้าง

ถ้าได้พบต้นไม้ที่ใช้เป็นยารักษาโรคต่างๆ ท่านมักจะให้เด็ดใบเอามาชิมดูรสของต้นไม้นั้น จะได้จดจำไว้แม่นยำดี หรือ

มีบางต้นเข้าตำราใช้เป็นประโยชน์ในการเจริญ "สมถะ" ได้บ้าง เช่นสอนให้ดูต้นดูใบ ให้เพ่งจนติดตา ให้สูดเอาความสดเขียวใบเป็นมัน มีสีสันต่าง ๆ สูดเอาพลังงานธรรมชาตินั้นเข้ามาในร่างกาย แผ่รังสีไปทั่วสรรพางค์กาย ท่านมักถามว่า ทำไมต้นไม้นั้นมันจึงมีเสน่ห์อำนาจดึงดูดใจคน ให้เกิดอารมณ์หยุดนิ่งดูมันนาน ๆ "สมถะ" อย่างนี้ คือสอนให้พบธาตุอันหาค่าบ่มิได้ ประทับจิต ติดวิญญาณไปที่ก่อนแล...

ธีรทาส วันหนึ่งเกิดความสงสัย? จึงได้ถาม เตี่ย ว่า **"คนเราเกิดมาทำไม?"**

เตี่ย ตอบว่า คนเราเกิดมาใช้กรรมเก่า ๆ แล้วก็สร้างกรรมดีใหม่ ๆ แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดตามกรรมนั้นไปในภูมิทั้ง 6 สืบไป จบไม่ลง...

เตี่ย บอกว่า เจ้าจะต้องพยายามเป็นเด็กที่ดี มีความกตัญญูกตเวทีคุณ เลี้ยงพ่อแม่ในวัยชรา ช่วยเหลือญาติมิตรพี่น้องเท่าที่ทำได้ไว้ก่อน เจ้าต้องไม่สร้างกรรมชั่วอีก เกิดชาติหน้า ๆ จะได้สบายดีกว่าชาตินี้

วันหนึ่ง เตี่ย บอกว่า ผู้ที่รู้สัจธรรม รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ หรือหลุดพ้นได้แล้ว ท่านมองเห็นว่า "การเกิดคือทุกข์" ไม่ว่าจะเกิดในชาติคน หรือเกิดในชาติสัตว์ ก็เป็นทุกข์ทั้งปวง คือหนีไม่พ้นทุกข์ใหญ่ ๆ ที่จะต้องเผชิญหน้า คือ "เกิด–แก่–เจ็บ–ตาย" ถ้ารู้ธรรมเห็นเป็นทะเลทุกข์อันขมขื่นยาวนานใน

วัฏสงสาร สู้เอา "นิพพาน" ไม่ได้นิพพานดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจได้สิ้นเชิง

ธีรทาส 6 ขวบ ถามเตี่ยทันทีว่า "นิพพานคืออะไร ? แล้วไปทางไหน ?"

เตี่ย บอกว่า นิพพานคือหมดชาติ–ขาดภพ. ไม่มีที่มา และไม่มีที่ไป ไม่เกิดและไม่ตาย. เป็น "พระอรหันต์"

ธีรทาส. พูดว่า "ไม่เกิดและไม่ตาย" ถ้าอย่างงั้นก็ ไม่สนุกซี ! ครับ !

คุณแม่บุญสิน แซ่ถึง ของข้าพเจ้า ฟังแล้วทนไม่ได้ เถียงเตี่ยทันทีว่า ลื้อ ! จะบ้าหรือยังไง ? เอาโลกุตรธรรมมาสอน ลูก 6 ขวบ ลูกเรายังเด็ก เล็กเกินไป

เตี่ย ตอบคุณแม่ไปว่า ลื้อไม่รู้ อั๊ว ! ไม่มีอายุยืนนานพอ อยู่สอนลูก ถ่ายทอดเซ็น (ฌาน) ให้ได้ไม่มากนัก ลื้อ ! นิ่ง ! นิ่ง !! จะได้บุญดีกว่า... อั๊ว ! มีกรรมวิธีตำราของโหงวโจ้ว ฮ่งยิ้ม ไต่ซือ ท่านให้ใช้อุบายโกศลโพธิสัตว์ คือ การเพาะเชื้อ บุญ ปลูกกุศลเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะไว้ก่อน หรือเพาะเม็ด ฝังดินทิ้งไว้ก่อน คอยฟ้าฝนธรรมชาติ ถ้าถึงพร้อมเมื่อไรแล้ว ธรรมชาตินั้นจะเกิดผลขึ้นมาเอง "สรรพสัตว์คือพุทธะ พุทธะ มีอยู่ในจิตใจสรรพสัตว์"

(เตี่ย–ฉันมักจะขัดกันกับแม่ฉันเรื่องการสอนลูกเสมอ ๆ)

วันหนึ่ง เตี่ย นำฉันไปที่ท่าเรือ แล้วลงเรือบดลำเล็ก ๆ นั่งได้ 2 คนพ่อลูก แล้วท่านก็พายเรือไป เล่านิทานไปบ้าง สอนมหาสติปัฏฐาน 4 (กาย–เวทนา–จิต–ธรรม) และสอนเรื่องมรรคมีองค์ 8 ให้ฟังพอเป็นแนวทางไปด้วย

พอเรือถึงฝั่งโน้น ท่านก็หยุดพัก ยังนั่งเล่นคุยสนุกให้ลูกฟังในเรือ แล้วท่านพูดว่า เรือลำเล็ก ๆ บรรจุคนได้น้อย จะส่งคนข้ามฟากก็ได้น้อย เพียงแค่เราพ่อลูก 2 คน ก็แทบจะบรรทุกไม่ไหวแล้ว อย่างนี้สมัยที่เตี่ยได้เรียนธรรมะในเมืองจีน ครูบาอาจารย์ท่านสอนไว้ เปรียบเทียบเรือเล็ก ว่าเป็น "อรหัต-ภูมิ" เรียกว่ายานเล็ก ๆ เป้าหมายไปเป็น "พระอรหันต์" จบกันตรงนี้แล...

ใช้หลักธรรมปฏิบัติ คือ มหาสติปัฏฐาน 4. และมรรค 8 ต้องเรียนให้รู้แจ้งในสูตรศาสตร์นั้นก่อน แล้วจงเจริญธรรมนั้นไปเถิดจะบรรลุธรรมเป็น "พระอรหันต์" มีสติปัญญาธรรมจักษุ ดับทุกข์กายตน ดับทุกข์ใจตนเองได้รอด ลูกจดจำเรื่องเอาไว้ให้ดีนะ! เขาเรียกว่า "ยานเล็ก ๆ (เสียวเส็ง)" คือ "อรหัตภูมิ" (ล่อหั่งเต๋า)

จากนี้แล้วพ่อลูกก็ขึ้นจากเรือ ไปนั่งพักที่ศาลามุงจาก แล้วก็ขึ้นบกลัดเลาะชมป่า ท่านสอนธาตุไม้ ความเขียวสดใสต่าง ๆ ใช้เป็นอารมณ์กรรมฐาน กรรมวิธีทางสมถะก็ได้ นั่งโคนต้นไม้ใหญ่อยู่หลายชั่วโมง เพราะมีข้าวต้มมัด มีน้ำติดไปกินด้วย ที่ตรงนี้ เตี่ย ชอบชวนมาเที่ยวบ่อย ๆ โรงเรียนธรรมชาตินั่นเอง

เตี่ย ก็บอกว่า เรามาเที่ยวกันนานแล้ว แม่จะเป็นห่วง กลับบ้านกันดีกว่า ก็เดินไปที่ท่าเรือจ้าง ลงเรือจ้างลำใหญ่ นั่งได้ประมาณ 10 หรือ 15 คนก็ได้

เตี่ย บอกว่า ลูกเห็นไหม? เรือลำนี้ใหญ่มาก บรรจุคนได้มาก ๆ ส่งคนข้ามฟากได้มาก ๆ เขาเรียกว่า "ยานใหญ่ (ไต่เส็ง)" คือมหายาน บำเพ็ญโพธิสัตว์ธรรม เป้าหมายจบกันตรงเป็น พระพุทธเจ้าคือ "พุทธภูมิ" (ฮุกเต๋า)

เรื่องยานใหญ่นี้สนุกดี! ลูกคงจะชอบมาก เพราะว่าจะต้องยินดีในการเกิด เพื่อที่จะได้ศึกษาหลักธรรมของ พระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ จนบรรลุถึงธรรมนั้น แล้วแบ่งปันไปโปรดสรรพสัตว์ เริ่มต้นก็สร้างสมบุญกุศลบารมีไปในตัว ได้ช่วยตัวเอง และยังช่วยสรรพสัตว์เท่าที่ช่วยได้ สนุกดี! ท่องเที่ยวไปเกิดในภูมิทั้ง 6

หลักธรรมมี พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม จารึกไว้ในตู้พระไตรปิฎก มันมากยืดยาวเกินที่จะสอนลูกในเวลานี้ได้ สรุปแล้วทุก ๆ คนจะรับศีลเป็น "พระโพธิสัตว์" ได้ เบื้องต้นมีเพียงแค่ศีล 5 เป็นฆราวาสธรรมอย่างพ่อนี้ รับศีลโพธิสัตว์เบื้องต้นมาแล้ว มีศีล 5 ก็สอนแค่ศีล 5 ไม่โกหกตัวเอง. เริ่ม (1) ปุถุชนโพธิสัตว์ (2) อริยโพธิสัตว์ (3) มหาโพธิสัตว์ (4) บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็น พระสัมมาสัมพุทธ-เจ้า องค์หนึ่งในอนาคตกาล อย่างนี้เป็นต้น คือยินดีแจวเรือลำใหญ่นี้ รือสัตว์ขนสัตว์ข้ามฝั่งไปนิพพาน

หลักธรรมเบื้องต้นของโพธิสัตว์ภูมิ ก็เหมือนกันกับอรหัต-ภูมิ จะต้องศึกษาปฏิบัติเจริญมหาสติปัฏฐาน 4 และมรรคมีองค์ 8 ให้รู้แจ้งได้ธรรมนี้เสียก่อน แล้วถัดไปเพิ่มเติม "ปฏิจจสมุปบาท" สอนเน้นหนักในการสร้างสมทศบารมี (บารมี 10 อย่าง) ต้องเรียน โพธิปักขิยธรรม 37 ประการ หรือเรียนจบหลักธรรมของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เลย ลูก! ถ้าชอบศึกษาก็สนุกดี

พูดภาษาง่าย ๆ การสร้างโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี จะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน จะต้องเป็นสัตว์ที่ช่วยสัตว์ด้วยกัน จะเกิดเป็นคนจนก็ต้องเป็นคนจนที่ช่วยคนจนด้วยกัน เท่าที่ช่วยได้ไว้ก่อน จะเกิดเป็นคนรวย ก็ต้องเป็นคนรวยที่มีคุณธรรม เห็นใจคนทุกข์ยากจน จะเกิดเป็นเศรษฐีพระราชา ก็ต้องมีอุดมคติสร้างโพธิสัตว์บารมีไปในตัวทุกชาติไป ทำอย่างนี้ไม่มีวันขาดทุน มีแต่เพิ่มพูนบุญกุศลบารมีสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปทุก ๆ ชาติ

ธีรทาส บอกกับเตี่ย ผมก็เอาครับ! แล้วก็ถาม เตี่ย อีกว่าภูมิทั้ง 6 นั้น เป็นอย่างไร? ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เตี่ย ท่านเป็นครูแบบเซ็น ชอบพูดเป็นปริศนา เร้าใจ ซ่อนปม ให้ผู้ฟังนำเอาไปคิดเอง สงสัยแล้วถาม พอดีเรือจ้างถึงฝั่ง จบเรื่อง

ธีรทาส. เกิด พ.ศ. 2471 ตำบลโพธิ์พระยา อ.เมืองสุพรรณบุรี จบ ป.4 โรงเรียนประชาบาล วัดวรจันทร์ และวัดพร้าว ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่วนมากบิดาสอน และศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ตอนมีอายุ 14 ปี เตี่ย ได้นำไปที่ใต้

ต้นโพธิ์ใหญ่ วัดพร้าว ก่อนท่านตาย 7 วัน เตี่ย ได้บอกความลับไว้ว่าเตี่ย มาเมืองไทย อายุ 20 ปี ถึงวันนี้มีอายุ 48 ปีแล้ว เตี่ย หมดปณิธาน แล้ว ลูกไม่ต้องเสียใจ เรื่องการเกิดและตายของสรรพสัตว์เลย. กรรมให้เกิดก็ต้องเกิด กรรมให้ดับก็ต้องดับ **เตี่ย** ยังขาดบุญบารมีที่จะสอนเทศนาธรรมให้แก่ชาวพุทธไทยและจีน อยู่มาก แต่ได้ทำดีที่สุดเท่าที่สติปัญญาโอกาสจะให้ทำทุกประการแล้ว

ที่แรก ๆ เตี่ยพยายามท่องเที่ยวไป เสาะแสวงหาพบ พระวิปัสสนาจารย์ พระมหาเปรียญธรรม หลวงพ่อดัง ๆ มาก็มากองค์พอสมควร สรุปแล้ว รู้สึกว่าท่านบวชได้นานดี มีความสำรวมอดทนในศีล 227 ข้อดี บางองค์ดีมากพอสมควร แต่ส่วนมากยังขาดความเข้าใจธรรมชั้นสูงสุดยอด คือ **"โลกุตรธรรม"** ไม่ค่อยจะรู้แจ้งทางอนุสัย จิตใจตนเองมากนัก ตรงนี้เองจึงงมงายในอารมณ์ ทำให้หลงผิดสัจธรรมง่าย ๆ ขาดธรรมะที่จะดับทุกข์ทางใจอยู่บ้าง เวลาจิตใจหงุดหงิด จิตฟุ้งซ่าน เร่าร้อนกายทุกข์ใจ แก้ปัญหานี้ไม่ตก ก็หันไปพึ่งหมากพลู บุหรี่ สิ่งมึนเมาเสพติดเหล่านั้น ไม่ได้ใช้ธรรมะมาเพ่งปลงคิดแยกธาตุถึงคุณและโทษ ไม่ใช้ธรรมะดับทุกข์ในดวงจิตเท่าไรนักเลย กรรม!

เตี่ย ได้พบมหาเปรียญ พระครู หลวงพ่อสอนวิปัสสนาธรรม และได้สนทนาธรรมมาพอสมควร คือสรุปความแล้วส่วนมากท่านเก่งการเทศนาธรรม สอนธรรม แต่ท่านรู้เพียงแค่ว่า มี **"พระไตรลักษณ์"** สูงสุด คือ **"อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา"**

3 อย่างเป็นธรรมสูงสุดยอดแล้ว เข้านิพพานคืออนัตตาอีกด้วย หรือพูดได้เพียงว่า พระนิพพานดีอย่างนั้น สุขอย่างนี้ ยังติดนิมิตแบบเทวนิยม หลงผิดจนติดนิมิตแบบเทวนิยมมากเกินไป เป็นภูเขาที่บดบังพระนิพพาน ขาดอริยครูชี้แจงอริยมรรค

เตี่ย ท่านชอบพูดไว้เสมอว่า โอ..อมิตาพุทธ! ตามวันเดือนปีของเตี่ยและแม่เจ้านั้น จะไม่มีลูกสืบแซ่-สืบสกุล แต่เป็นกรรมดีที่เตี่ยได้บำเพ็ญมา ต้องขอบพระคุณของฟ้าและดิน ท่านได้ประทานให้เจ้ามาเกิดเป็นลูกพ่อ จะได้รับการถ่ายทอด เพื่อสืบอายุธรรมาณาจักรใจนี้ไว้โดยแท้จริง มิให้ดับสูญไปจากโลกนี้เร็วนักแล... สาธุ!

เตี่ย ขอฝากลูกไว้อีก 50 หรือ 100 ปีจึงจะเกิดผลที่แท้จริง คือ เตี่ย ได้ค้านเรื่องนี้ไปบ้างแล้ว ไม่ได้ผลเลย (คำพูดนี้ใน พ.ศ. 2484)

เตี่ย ขอค้านว่า ยังแปล พระไตรลักษณ์ ยังขาดความ... ยังไม่ใช่พระนิพพาน คือ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" เป็นเพียงแค่โลกียธรรมที่สูงสุด ได้นำให้ไปทางพบ "นิพพาน" ได้เท่านั้น เรื่องใหญ่โตตรงที่ยังขาด "โลกุตรธรรม" เพราะว่า "นิพพาน-เป็นโลกุตระ-เป็นสุญตา" หัวใจพระไตรปิฎก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เอง คือโลกุตร-ธรรม. ได้มีหลักฐานที่สอนใน มหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย. พระถังซำจั๋ง นำมาแปลไว้เป็นภาษาจีน สมัยราชวงศ์ถัง ชื่อ

มหาปรัชญาปารมิตาสูตร เป็นมหาสุญตาสูตร 600 ผูก ยังจัดว่า "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา" 3 อย่างนี้เป็นโลกียธรรม ที่สูงสุดยอด ของ พระพุทธศาสนา ผู้ศึกษาเจริญธรรมนี้ได้แล้ว จะไม่มีวันตกต่ำ ได้เพียงแค่ "โลกียธรรม เป็น โลกียสุข" ช่วยให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองได้บ้าง ยังเป็น "โลกียจิต" อยู่ เหตุผลตรงที่ยังเป็น "โลกียจิต" จึงยังไม่หลุดพ้นจากวัฏสงสาร ไม่ใช่ "นิพพาน" เพราะว่านิพพานเป็น "โลกุตระ" การที่จะหลุดพ้นวัฏสงสารได้จริง ๆ ต้องเป็น โลกุตรธรรม–เป็นสุญตา จึงจะดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจได้สิ้นเชิง ตรงนี้สำคัญที่สุด อย่าเข้าใจในแง่เขว...จะผิดเป้าหมายของ พระพุทธศาสนา ถ้าขาดโลกุตรธรรมจะถือศีล 100 ชาติก็ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร

อีก 2 วันต่อมา เตี่ยบอกว่า มีเวลาเหลือน้อยมาก ท่านได้นำไปกราบไหว้ สุสาน พระเจดีย์เก็บกระดูกคุณตาและคุณยาย ยายทวด รวม ๆ ไว้หลายท่าน บรรจุรวมในเจดีย์สี่เหลี่ยมแบบทรงขงจื๊อ ท่านออกแบบก่อสร้างไว้ก่อนแล้ว

ลูกวันนี้จงตั้งใจฟัง เก็บเรื่องใช้สติปัญญา ควบคุมอารมณ์ไว้ ฟังแล้วคิดพิจารณาดูไปแยกธาตุหาเหตุผลดูไปก่อน อย่าเพิ่งเชื่อทันที พระพุทธเจ้า ไม่นิยมคนฟังอะไร ๆ แล้วเชื่อทันที เชื่อหมดเลย พวกนี้มักจะงมงายในอารมณ์ หลงผิดสัจธรรมโดยไม่รู้ตัว "ปัญญาคู่กับสัจจะ–ศรัทธาคู่กับงมงาย" คำพูดนี้เตี่ยเห็นว่าถูกมากพอดูทีเดียว

แยกธาตุปัญหา "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"

เตี่ย ได้เคยสอนลูกไว้มากที่สุด ว่าทุก ๆ สิ่งในโลกนี้ เป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ถ้าผู้ใดศึกษาธรรมจะต้องเรียนรู้ 3 อย่างนี้ก่อน เพราะว่าเป็น "โลกียธรรม" ปูพื้นฐานของการที่จะศึกษา "โลกุตรธรรม" อีกด้วย ถ้าเอาตามสายตรงอริยครูเซ็น (ฌาน) ยังจัดว่าเป็นโลกียธรรม จะช่วยได้เพียงแค่ให้พอมีทางรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง ยังดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจชั้นละเอียดไม่ได้หมด ดับไม่ได้สิ้นเชิง คือ "นิพพาน" หมดยังไม่ได้ เพราะว่า "นิพพาน" เป็นโลกุตรธรรมเป็นสุญตา พึงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำ "นิพพาน" เป็น สุญตา ไม่ใช่อนัตตา.

เอาละ! วันนี้ทดลองแยกธาตุ ทวนคำสอนไว้ดูกันอีกที ว่า "โลกียธรรม คือ โลกียจิต" จะรู้ได้อย่างไรกัน?

แล้วการเจริญสมถะ-สมาธิ-วิปัสสนาปัญญา. จะหนีไม่พ้นการต้องกำหนดลมหายใจ-เพ่ง-คิด-พิจารณา-สติปัญญา. แยกธาตุกายและใจก่อน

(1) คำว่า-อนิจจัง-แปลความว่า ความไม่เที่ยงหรืออนิจจตา ความเป็นของไม่เที่ยงเสมอไป. จะเห็นชัดว่า ลูกจะต้องใช้สมอง จิตใจคิดเพ่งพิจารณา...คือใช้ความคิดปรุงแต่งตามไป...ตรงนี้อริยครูสายเซ็น (ฌาน) ท่านสอนถ่ายทอดกันไว้ว่า

"จิตผู้นั้นจะต้องตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูด และพัวพันของโลกียรมณ์" อย่างนี้เป็นต้น ตรงนี้สำคัญมากนะ.! ถ้าใครเห็นธรรมจักษุบ้าง จะรู้ทันทีว่า จิตไม่ว่างแล้ว พิสูจน์ให้เห็นอย่างนี้ พอจับจุด รู้สภาวะธรรมอย่างนี้ก็จะรู้ต่อไปอีกว่า เป็น "โลกียจิต คือ โลกียธรรม" จำไว้ให้แม่นยำทีเดียว ตรงนี้เป็น "โลกียจิต คือ โลกียธรรม" ตรงที่จิตยังปรุงแต่งพัวพัน จิตไม่ว่างนั้นเอง จึงไม่ใช่ "โลกุตรธรรม"

(2) คำว่า–ทุกขัง–แปลความว่า ทนอยู่ไม่ได้ เป็นทุกข์ หรือทุกขตา–ความเป็นทุกข์ ครูเซ็น (ฌาน) ใช้คำว่า ถ้ายึดมั่นถือมั่นจะเป็นทุกข์ ทุกข์มันจะเก็บขังไว้ในจิตใจ. เอาละ! ตรงนี้พิสูจน์ได้อีกว่าจิตของลูกจะต้องใช้สมอง จิตคิดเพ่งพิจารณา คือใช้ความคิดปรุงแต่งตามไป จิตตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดพัวพันของโลกียรมณ์ อีกเช่นกันเอย ก็เข้าหมวดโลกียธรรมตามเดิม ไม่ใช่ "โลกุตรธรรม"

(3) คำว่า–อนัตตา–แปลความว่า มิใช่ตัว มิใช่ตน. หรืออนัตตา–ความเป็นของไม่ใช่ตน ที่ยืนโรงได้ตลอดไป ตรงนี้เห็นไหม? จิตของลูก จะตีความนี้แตก รู้แจ้งก็ต้องเพ่งคิดพิจารณาตามไปอีกเช่นเคย จิตต้องใช้ความนึกคิดปรุงแต่งพัวพันตกอยู่ในกระแสดึงดูดของโลกียรมณ์อีกเช่นกันเอย อย่าสงสัย! อนัตตาเป็น "โลกียธรรม" ชั้นสูงอีกเช่นกัน

อริยครูเซ็น (ฌาน) ชอบสอนตรงนี้ว่า พวกที่จิตยังเกิดดับ ยังปรุงแต่ง จิตตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดพัวพันต่าง ๆ นั้น คือตกอยู่ในกฎทวินิยม (ของคู่-ของคู่) กฎทวินิยม คือ จิตไม่ว่าง จิตหยุดการปรุงแต่งโลกียรมณ์ไม่ได้ จิตหยุดพักไม่ได้ เป็น "โลกียจิต" ยังเกิดดับ แต่จะก่อ "โลกียกรรม" มีแต่อารมณ์ "ผลักดัน-และดึงดูด" ในเรื่องอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต. บางเรื่องถ้าปลงใจไม่ตก ปล่อยวางไม่ลง ก็มีแต่ทุกข์กายทรมานใจประจำวันเลย ที่เขาต้องการให้รู้ธรรมะ ก็เพื่อที่จะดับไฟทุกข์ นรกอย่างนี้อีกด้วย จำไว้ให้แม่นยำทีเดียว

1. อัตตา-จิตก็ยังปรุงแต่งอยู่. 2. อนัตตา-จิตก็ยังปรุงแต่งอยู่. ต้องเป็นสุญตาเป็นโลกุตรธรรม เป็นนิพพาน เพราะว่า สุญตา จิตเข้าศูนย์ จิตเข้าช่องว่าง จึงหยุดพักความคิดปรุงแต่งของโลกียรมณ์ทั้งปวง หลุดพ้นวัฏจักรเกิดและดับทั้งปวงแล... "ฉะนั้น-นิพพาน-จึงเป็น-สุญตา. ไม่ใช่-อนัตตา"

เตี่ย วิจัยพบว่า ส่วนมากยังเข้าใจ อนัตตาผิด ตีความอนัตตาไม่ตรงเป้าหมายนัก ขาดโลกุตรธรรม คือ สุญตา จิตจึงไม่ว่าง พอล้มเหลวในการศึกษาธรรม ก็หันไปพึ่งเดรัจฉานวิชาบ้าง ขอให้ทำแล้วสบายใจ ขอพออยู่รอดไปทีก่อน ยังไม่ใช่มรรคผลนิพพานที่แท้จริง ยังทำให้สัตว์วนเวียนในวัฏสงสารไปด้วย กรรมของสัตว์แล...

แล้วนักศึกษาธรรมยังขาดการสอน โลกุตรธรรม หรือ สุญตาธรรม ทั้งชาวพุทธจีนก็เช่นกัน ยังขาดการสอนธรรมนี้มาก

สรุปความว่า "นิพพาน" นั้น เป็นปัจจัตตัง ทั้งจีนและไทยสอนเหมือนกัน รู้ได้ด้วยตนเองที่บรรลุถึงสัจธรรมนั้นเอง เป็นตถตา แล้วที่พูดกันได้ สอนกันได้นั้น เพียงแค่อุปมาอุปไมยให้ใกล้ โลกุตรธรรม เท่านั้น เข้าตำราของท่านมหาปราชญ์เอกจีน เหลาจื๊อ กล่าวไว้ว่า "คนรู้ไม่พูด–คนพูดไม่รู้"

เตี่ย ชอบของ ท่านโหงวโจ้ว ฮ่งยิ้ม กล่าวไว้ว่า นิพพาน คือจิตที่หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดพัวพันของโลกียรมณ์ทั้งปวง จิตว่างอย่างนี้ เป็นสุญตานิพพานแล...

ท่านลักโจ้ว เว่ยหล่าง ว่านิพพาน คือจิตหยุดพักความคิดปรุงแต่ง จิตดับเหตุปัจจัยปรุงแต่ง สอนให้หยุด–นิ่ง! และอยู่ในอาณาจักร จิตว่างไว้ก่อน

ท่านครูบา ฮวงโป บอกไว้ว่า ถ้าพวกเธอสามารถปลดเปลื้องตนเอง ออกมาเสียจากความคิดปรุงแต่งได้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นของพวกเธอ. สูตร "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา" 3 อย่างยังเป็นโลกียธรรมอยู่. (แต่ถ้าสุญตา เป็นโลกุตรธรรม)

เตี่ย ฉันมีมรณญาณ คือรู้วันเดือนปีที่จะแตกดับของสังขารชีวิต รู้วันตายก่อน 29 วัน นาทีสุดท้าย ให้ศิษย์ท่านเรียกลูกชายหญิง 2 คนขึ้นมา แล้วพูดว่า เราเป็นพ่อลูกกันแค่นี้. และ

พูดกับคุณแม่ว่า เราเป็นผัวเมียกันแค่นี้ ขอขมาโทษ อาจจะมี "กายกรรม–วจีกรรม–มโนกรรม" ท่านยกมือไหว้! ขอให้อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน. คำพูดสุดท้าย ท่านว่า แล้วกรรมจะต้องจากกัน. "แล้วจากชาตินี้ไปเราจะไม่ได้พบกันอีกได้ง่าย ๆ นัก คงจะอีกหลายร้อยหรือเป็นพันชาติ จึงจะได้มาพบกันอีก." แล้วท่านก็นิ่ง! ค่อย ๆ ดับจิตจากโลกนี้ไป ตายด้วยโรคไทฟอยด์ อายุ 48 ปี. ตอนนาฬิกาตี 5 อีก 10–15 นาที มีพวกชาวจีน ทำสวนผักอยู่หลังบ้าน หลายคน ก็รีบมาตีประตู คิดว่าเกิดไฟไหม้อะไร ๆ เพราะเห็นมีแสงสว่างพวยพุ่งออกไปจากหลังคาบ้านเหมือนสายรุ้ง แล้วก็หายไปแล...

โดย ธ. ธีรทาส

และ

ส. ธโนมาภรณ์

1/1/2549

คณะกรรมการ พุทธสมาคม เป๊าเก็งเต๊ง กทม.

พ.ศ. 2554

นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)	นายกพุทธสมาคม
นายเกจิ้น แซ่ตั้ง	อุปนายก
นายทวี สุชนารักษ์	อุปนายก
นายชูกุล แซ่เล้า	เลขาธิการ
นางสุภาพร วงศ์โพธิ์พระกุล	เหรัญญิก
นางศินีนารถ พรสวาท	บรรณารักษ์
นายเจริญ เตชะพานิช	นายทะเบียน
นางสาวเสาวนีย์ ธโนฆาภรณ์	ปฏิคม
นายกำธร รัตนชินกร	กรรมการโฆษณา

ครูเซ็น (ฌาน) สอนลูก

โอ...ลูกเอ๋ย! การแค่ได้เกิดเป็นลูกคนนั้น–ง่ายนะ!
แต่การที่จะให้มีชีวิตอยู่รอดในสังคมโลกมนุษย์ที่ดี–นั่นซี!
ช่างยากลำบาก...มันทรมานกายใจนะลูก!
ส่วนมากเป็นโรค...ที่ไม่ได้อย่างใจ–คิด
บางคนมีโลกียบุญมากดีแล้ว พอที่จะให้กายอยู่รอด–แต่ใจเขา
ยังอยู่ไม่รอดก็มี...เพราะขาดศิลปการสนใจธรรมชาติจักษุ
จึงไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตตน (จิตใจไม่สงบ) จะเดินสายกลางยากนะ!
หรือขาดกรรมวิธีที่จะแสวงหาประโยชน์จากทุกข์นั้น (บันเทิงทุกข์)

ลูก–จด–จำ–อ่าน–ได้ฟังธรรมคืนนี้คือเพาะเชื้อสติปัญญา
ธรรมชาติจักษุไว้ก่อน ให้รู้บาป–บุญ–กุศล (เป็นโลกียธรรม)
เท่ากับลูกได้ประกันชีวิตไว้บ้างแล้ว สาธุ!
ผลบุญกุศลนี้ประทับจิต–ติดวิญญาณไปถึงชาติหน้า ๆ โน้นเชียวนะ!
มีพระสูตรตรัสไว้ว่า "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลาย–ก็เกิด.
จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลาย–ก็ดับ." เป็นบรมธรรม

เตี่ยจะขอแปลความพระสูตรนี้ให้ลูกฟังจดจำง่าย ๆ ไว้ที่ก่อนว่า
ถ้าลูกคิดที่จะทำอะไร ๆ ในวันใด-วันหนึ่ง-ในชาติใด-ชาติหนึ่งนั้น.
ลูกก็จะได้ทำตามความนึกคิดที่เกิดขึ้นแวบ! แวบ! เดี๋ยวนั้นแล...

ฉะนั้นลูก จงคิดเรื่องดี–จงทำดี–จงผูกมิตรดี–
กันไว้ก่อนเถิด สาธุ! (คติธรรมนี้ให้ลูกไว้เป็นมรดก)

คืนหนึ่ง พ.ศ. 2483 แห่งโรงกินเจพังม่วง อ. ศรีประจันต์
จากเตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า.

ชมรมพิมพ์ธรรมทานกองบุญ 18 พระอรหันต์

พ.ศ. 2555 พิมพ์ครั้งที่ 5 อีก 10,000 เล่ม

(ส่งห้องสมุดฟรี 6,000 เล่ม ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย)

อนุโมทนาสาธุ ! ด้วยการทอดผ้าป่า เปลี่ยนมาเป็นส่งหนังสือให้ชาวบ้านได้ยืมอ่าน ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด อำเภอต่าง ๆ มีร่วม 3,000 แห่ง สาธุ ! ถ้าท่านจะคิดที่จะร่วมกองเพาะเชื้อบุญกุศล ได้สร้างโพธิสัตว์ธรรมทานบารมีแห่งโพธิจิตอย่างนี้ไว้บ้าง สาธุ !

ส่งเงินมาทาง ธนาณัติ (หรือแคชเชียร์เช็ค) แต่ใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ตามบัตรประชาชน) ให้ธนาณัติรับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว

ส่วน จ.ม. และใบธนาณัติต่าง ๆ ให้ส่งมาที่ ผู้จัดการชมรมธรรมทาน พุทธสมาคม เป๊าเก็งเต๊ง เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. (10330)

ได้จารึกนามผู้เกิดบุญกุศลแห่งโพธิจิต สาธุ !

ร่วมสร้างธรรมาณาจักรใจให้สืบอายุบุญยืนอีก 100 ปี.

กุศลแพร่ไพศาลไปอมตะอีกเป็น 1,000 ชาติภพ สาธุ !

อนุสรณ์เนื่องในงานจากไป
คุณแม่เง้าเอง แซ่เฮ้า อายุ 85 ปี

5 พ.ย. 2554

โอ...สาธุ ! คุณแม่สมัยมีชีวิตอยู่ได้เคยพูดว่า ชอบ "จับโป๊ย ออล่อหั่น (คือ 18 พระอรหันต์)" ฉะนั้นคณะลูกหลานกตัญญูกตเวที จึงได้ตั้งใจทำบุญกุศลตามมโนคติศรัทธาในธรรมทานของคุณแม่ สาธุ !

จึงได้รวมเงินที่ญาติมิตรสหาย และครูบาอาจารย์ แขกผู้มีเกียรติต่าง ๆ ที่นำเงินใส่ซองมาร่วมทำบุญกุศลอุทิศให้แก่ดวงวิญญาณ คุณแม่เง้าเอง แซ่เฮ้า

คุณอัสนี-ศรีวรรณา กิจพานิช สมุทรสาคร ได้นำเงินนั้นทั้งหมด มาให้ ธ. ธีรทาส. สวดมนต์อุทิศให้แก่คุณแม่เง้าเอง แซ่เฮ้า อีก. สาธุ ! ข้าพเจ้าได้นำเข้ากองบุญโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี ได้จัดการพิมพ์ "พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์" เป็นงานศพตัวอย่าง ที่ได้แจกเป็นมหาธรรมทาน คือได้ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัด ห้องสมุดประชาชนจังหวัด และอำเภอต่าง ๆ มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครูต่าง ๆ ห้องสมุดให้นักโทษในเรือนจำ ห้องสมุดไว้ตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ ส่งไปแห่งละ 2 เล่ม (รวม 3,000 แห่ง) สาธุ ! อุทิศพิมพ์ 4,000 เล่ม

ขอจารึกชื่อผู้ร่วมกองบุญกุศลจัดพิมพ์ธรรมทาน

ของคุณแม่เง้าเอง แซ่เฮ้า สาธุ !

รายนามผู้จัดทำหนังสือ

ครอบครัวคุณเปลว สีเงิน (คุณโรจ-คุณวิไลวรรณ-คุณนันท์นภัส งามแม้น และคุณปาณัสม์ ปลอดมีชัย). ครอบครัวกิจพานิช.
คุณกิมเฮง อุดมสัจจานันท์. คุณกิมฮก อุดมสัจจานันท์.
คุณกาญจนา อุดมสัจจานันท์. คุณเล็ก อุดมสัจจานันท์.
คุณวศิน อุดมสัจจานันท์-คุณสุลัดดา ปิ่นสุวรรณ.
คุณรุ่งวิกรัย คุณเทพธารินทร์ (อุดมสัจจานันท์). คุณจรรยาภร สินธุ.
คุณสมชาย อุดมสัจจานันท์ และคุณกัญญาณัฐ นารักษ์.
คุณมนัส-คุณวรรณา อเสกขสกุล. คุณอุไรวรรณ อเสกขสกุล.
คุณจิตติมา อเสกขสกุล. คุณอัจฉรา อเสกขสกุล.
คุณมัลลิกา อเสกขสกุล. คุณธกร ตัณฑ์วรกุล.
คุณศรายุทธ-ธิดารัตน์ แก้วปลั่ง (น้องเล็ก). คุณลิ้มเฮง แซ่เฮ้า.
คุณสุพรรณพิมพ์-คุณกรกฎ เดชอุดม. หยี่ อี๊ หยี่ เตี่ย ที่เมืองจีน.
คุณเจริญ-เจ้ฮวง แซ่เฮ้า (บุตรคุณเซ็งฮ้อ). คุณประสิต (หยู้) รุ่งรัศมี.
คุณอำนาจ สิงห์สุวรรณ์. คุณวรภรณ์ สิงห์สุวรรณ์.
คุณวิมล สิงห์สุวรรณ์. ครอบครัวทิพย์รัตน์ ตัณฑลีลา (เอื้อม).
คุณวาสนา พุทธิสรรพสิทธิ์. ครอบครัวเกสรินทร์ ดาวพิเศษ (เอื้อง).
ครอบครัวอาจารย์สมชาย-อาจารย์อรทัย ศรีสันติสุข.
ครอบครัวศมพรัตร์-วริศ เดชะรินทร์. คุณวนิดา อิศรางกูล ณ อยุธยา.
คณะครูโรงเรียนบ้านปล่องเหลี่ยม. ครอบครัวเขียวงามดี.
ศูนย์ ฯ 27 จันทร์ฉิศไพบูลย์. คุณสว่าง-สรชา ไทยศรีวงศ์.
คุณพรศักดิ์ ปฐมพงศธร (คุณเปี๊ยกช่างซ่อมรถ). คุณบุญศักดิ์ ปฐมพงศธร.
คุณลัดดาวัลย์ กาญจนทิตต์ (จั๋น). คุณพัชรา โคนันท์ (หมอนก).
และเพื่อนชาวหาดใหญ่. คุณธนพล (โมสต์) และครอบครัวชมแสงโชค.

คุณน้าสุพิน วัชราการุณย์. คุณนฤมล สวนะเกษม.
คุณสุพัฒน์ สุวรรณเนาว์. คุณกิตติยา แซ่เอี๊ยว.
คุณบุณยนุช แซ่เอี๊ยว. คุณชาญชัย จิรภัทรเพียรทนงกิจ.
คุณวารุณี ณรงค์วาณิชการ. คุณจิตรา มโนวลัยเลา (พี่หมู).
คุณเล็ก คุณบุญผ่อง (พ่อแม่คุณณัฐชนัญ). คุณป๊อบ ซอย ๑.
คุณเกียง. คุณพ่อประเสริฐ สินธุ (จากจังหวัดน่าน).
คุณครูฆฎนาวดี. คุณน้าอารี–คุณน้าอ๋อย (จากจังหวัดน่าน).
คุณธีรพงษ์ ชัยยารังกิจรัตน์. คุณป้าติ๋ม–ลุงแจ่ม (จากจังหวัดน่าน).
คุณกุ้ง (ตลาดวัดกลาง). คุณน้าสุจิตร ยานการ (จากจังหวัดน่าน).
คุณเนตรอัมพร กฤษณปาณี. คุณกันต์ พลสงคราม.
คุณสุเนตร รุ่งแจ้งสุวรรณ. คุณแม่ต้าหยง แซ่หลี.
คุณสนธยา แซ่ลี. คุณวิไล แซ่เจียง. คุณไพรัตน์ (ไก่) บุญชัย.
คุณอุรัจฉทา ต่ายสกุลทิพย์–คุณพิชัย (บริษัท เอสซีจี พลาสติก จำกัด).
คุณสัมฤทธิ์ ยิบยินธรรม และคุณรณฤทธิ์ มณีสงฆ์ (บจก. ริเวอร์โปร์ พัลพ แอนด์ เพเพอร์).
คุณประณต เวสารัชวิทย์ (บจก. ริเวอร์โปร์ พัลพ แอนด์ เพเพอร์).
คุณวีรชัย วงศ์รัตนวิจิตร (หจก. ไทยมณีเทรดดิ้ง).
คุณวิทวัส วันเสน (บจก. เอฟ. วาย. ซี).
คุณศรีสันต์ ตะล่อมสิน (บจก. ตะล่อมสินพลาสติก).
คุณสมชาย ภัทรปรัชญา (บจก. วันธัชช์ โปรเฟสชั่นนัล).
คุณวันทนา เอ้สมนึก และประกิต จีรชัยมงคล (วันทนาพลาสติก)
Mass Transport Express Co,, Ltd.
คุณพิชัย สีสุวรรณ (บุญแพคพลาสติก). บริษัท ศรีกิจพานิช จำกัด.
น.ส.เนตรอัมพร กฤษณปราณี (ทีวีช่อง ๓).

ชมรมธรรมทาน ครั้งที่ 5. อีก

ครอบครัว คุณสุรีย์ แซ่เจี่ย. นายบึ้งปอน. น.ส.กล้วย. ร้านสะอาดเสวย บางบอน กทม. ลูกหลานกตัญญูให้อั่งเปา วันตรุษจีน ห้าหมื่นบาท ไว้บำรุงสุขภาพกายใจ ธีรทาส อายุ 84 ปี. ให้แข็งแรงได้โปรดสัตว์สืบไป ฉันซาบซึ้งใจมากจึงได้ ขอเปลี่ยนเอาเงินนั้นมาจัดการพิมพ์ พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ ครั้งที่ 5 นี้ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักร สาธุ! บุญกุศลจะได้แพร่หลายสืบชาติภพ รวม 834 เล่ม

คุณสมชัย ธนสารศิลป์. กทม. อุทิศเงิน 50,000 บาท ให้คุณศรีวรรณ กิจพานิช ร่วมทำซีดีแผ่นเสียงหนังสือ ชุด ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) 4 เล่ม แจกเป็นธรรมทานต่าง ๆ สาธุ! (บัดนี้เงินห้าหมื่นบาทนั้น) ครอบครัวกิจพานิช ได้มอบ ให้แก่กองบุญพิมพ์ พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ แจกเป็น ธรรมทานห้องสมุดร่วม 3,000 แห่ง สาธุ ! 715 เล่ม

คณะคุณดวงกมล เบญจมานุกรณ์. คุณสมพัฒน์ ภัทรธนพงศ์. คุณณพล ภัทรธนพงศ์. น.ส.สิวนี ภัทรธนพงศ์. น.ส.นภา ภัทรธนพงศ์. คุณณรงค์วัฒน์ ภัทรธนพงศ์ กทม. รวมเงิน ขออุทิศส่วนบุญกุศลจากธรรมทานนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ที่เป็นโรคภัยต่าง ๆ ขอให้จงอโหสิกรรม. แล้วขอให้บุญ กุศลนี้ได้พบหมอเก่ง พบยาดี โรคภัยต่าง ๆ จากหนักให้ เป็นเบา จากเบาขอให้หายขาด อุทิศ สาธุ ! 172 เล่ม

ลูกกตัญญูทำบุญวันพ่อ อุทิศให้สรรพสัตว์ ครอบครัวตระกูล "เจิดจรรยาพงศ์" กทม. (คุณทัศนีย์ นำส่งมา 14,000 บ.) สาธุ ! 200 เล่ม

คุณทัศนีย์ "เจิดจรรยาพงศ์" ทำบุญซ่อมพุทธวิหารเก่าโรงเจ เป๋าเก็งเต๊ง กทม. 5,000 บ. และให้ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษาสุขภาพในวัยชราอายุ 84 ปี. ต่ออายุโพธิสัตว์ภูมิ สาธุ ! อีก 5,000 บาท

คุณนพพร เทพสิทธา และครอบครัว กทม. อุทิศโพธิสัตว์ธรรมทานไว้ตามห้องสมุดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 143 เล่ม

ดร. ศักดิ์ชัย ตั้งเสริมวงศ์ อเมริกา อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด และโรงพยาบาล. ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำทุกจังหวัด สาธุ ! 143 เล่ม

คุณพิเชฐ พงศ์ปิยะประเสริฐ และครอบครัว สุราษฎร์ธานี อุทิศพระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ ให้ห้องสมุดวัดโรงเรียนนักธรรมบาลีจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 143 เล่ม

ครอบครัว "สุนทรมน. และครอบครัว กิจอมรวิสัย" กทม. อุทิศธรรมทานไว้ ตามห้องสมุดมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 143 เล่ม

คุณประเสริฐ เลิศอัศวลักษณ์. ห้องสมุดธรรมะไตรปิฎกบางกอกน้อย. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 143 เล่ม

อาจารย์เบญญาภา ตั้งเจตนาพร (ตั้งเฮียงฮุย) อเมริกา อุทิศให้สรรพสัตว์ 143 เล่ม

ลูกหลานครอบครัวกิจพานิช กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ เจ้ากรรมนายเวรที่เป็นโรคภัย ของคุณแม่เง้าเอง แซ่เฮ้า อายุ 84 ปี จงอโหสิกรรมสงบกันเถิด ! ขอให้บุญกุศลนี้ได้พบหมอเก่ง พบยาดีหายจากโรคภัยนั้น อุทิศพิมพ์พระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ สาธุ ! 117 เล่ม

คุณอรุณหญิง พรสุริยาปาลี หัวหมาก. กทม. อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ทุก ๆ เดือนให้ห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักร สาธุ ! 100 เล่ม

คุณบริบูรณ์ เมธาวิทิต ร้านครัวย่าบัว อยุธยา. ทำบุญกุศลคล้ายวันเกิด 5 พ.ค. 2493 อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 72 เล่ม

คุณธีรพงศ์. ฐณกร. เกวลีและครอบครัวศรีเจริญพงศ์ อ. บางพลี อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดนักโทษอ่านในเรือนจำทุกจังหวัด สาธุ ! 72 เล่ม

คุณวิไล นันทนนชัย อ. บางพลี อุทิศเงินซ่อมพุทธวิหารโรงเจเก่า 60 ปี พุทธสมาคมเป๊าเก็งเต๊ง และค่าน้ำไฟ 8 ครั้งรวม 12,000 บาท สาธุ !

คุณมนัส ตั้งคติธรรม และครอบครัว อ. ตาคลี ขออุทิศส่วนบุญกุศลในวันกิ๊วอ้วงเจ ให้แก่ นางนงลักษณ์ ตั้งคติธรรม และญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว สาธุ ! 72 เล่ม

ตั้งหงีเชียม เฮ้งไอ่ยิ้ม. ร้านตั้งเจริญ และครอบครัว กทม. อุทิศธรรมทานให้บิดามารดาปู่ย่าตายาย และห้องสมุดตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 72 เล่ม

คณะคุณพรสิทธิ์ รุ่งเจริญลาภ. น.ส.ทิพย์วรรณ อติวัฒนานนท์. ด.ญ.ธนินพร รุ่งเจริญลาภ. อ.ท่าใหม่. คุณเพ็ญโฉม มีทรัพย์. คุณอินทร์ มีทรัพย์. คุณณัฐพงศ์ มีทรัพย์ กทม. รวมอุทิศโปรดสรรพสัตว์ สาธุ ! 72 เล่ม

รายการ วิทยุอ๋อและเพื่อน กทม. อุทิศให้ส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 72 เล่ม

คุณสุรศักดิ์ วัชรสุรชัย บริษัท เอ็ม เอส สวิทซ์บอร์ด จก. บางขุนเทียน อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำหยิบยืมอ่าน (คุณเมธี นำส่งมา 4,000 บ. งานกิ๋วอ่วงเจ 1,000 บ.) สาธุ ! 57 เล่ม

คุณบัญชา เฉลิมชัยกิจ สำนักพิมพ์สุขภาพใจ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ ! 57 เล่ม

ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ ! (โทร. 02-2213209) 114 เล่ม

คุณเอกรัชย์-พุฒิพิชฌา เรืองชัยนันท์ ร.ร. อนุบาลอรณิชชา หลักสี่ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดตาม ร.ร. ต่าง ๆ สาธุ ! 57 เล่ม

คณะครอบครัว จินดาสุทธิ กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้ คุณแม่ซิมซกเค็ง (คุณพรทิพย์ นำมา 4,000 บ.) สาธุ ! 57 เล่ม

คุณมานิต-อ้อยทิพย์ ปางมณี และบุตร-ธิดา กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 50 เล่ม

คณะช่างเป็ด-ล่า-ฟ้า-ดิน บ่อนไก่. กทม. อุทิศให้แก่ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ ! 50 เล่ม

คุณสุธนี สุชาพร ตลิ่งชัน อุทิศให้ห้องสมุดวัด โรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 43 เล่ม

คุณฉันทวัฒน์ สุทธิบุณยพันธ์ บางพลัด อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนอำเภอต่าง ๆ สาธุ ! 43 เล่ม

คุณอภิญญา ตันทวีวงศ์ กทม. อุทิศธรรมทานให้สรรพสัตว์ 3,000 บ. และยังฝากให้กองบุญ ส. ธโนฆาภรณ์ (อีก 2,000 บ.) สาธุ ! 43 เล่ม

เบ๊เซี้ยมคิ้ม กทม. อุทิศเงินไว้ใช้จ่ายซ่อมแซมพุทธวิหารต่าง ๆ สาธุ ! (3,000 บ.)

คณะนายพรสิทธิ์–นางทิพยวรรณ. ด.ญ.ธนินทร รุ่งเจริญลาภ อ. ท่าใหม่ และนายเต็ดชิว แซ่ล้อ. นางเข็มทอง อินทโสภา. นางเพ็กบ๊วย รุ่งเจริญลาภ. พิมพ์ธรรมทาน รวม 3,000 บ. (ให้ ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจ อายุ 84 ปี ให้อายุยืนได้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานโปรดสรรพสัตว์สืบไป สาธุ ! 1,000 บ.) รวม 43 เล่ม

ครอบครัว นายจิ้นฮก แซ่เฮ้ง. ครอบครัวประสิทธิพร ถกลวิบูลย์. ครอบครัวประไพพิศ สุปรารภ. นายยงยุทธ พัฒนพงศ์พรชัย. ครอบครัว นายสมบุญ สุปรารภ. ครอบครัว นางวิไล รัตตกุล. น.ส. จิระรัตน์ ถกลวิบูรย์. กทม. ร่วมอุทิศส่วนบุญกุศลให้ นางชิ่วจู แซ่จึง. นางศิริ เขมะสุนัน. นางจู เขมะสุนันท์. นายพงษ์สันต์ ถกลวิบูลย์. น.ส.ปราณี เขมะสุนันท์. น.ส.วินิจ เครือตรีประดิษฐ์ รวมอุทิศ สาธุ ! 43 เล่ม

คุณอัมพัน ชาญพินิจพจน์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 48 เล่ม

น.ส.อุลัย ผ่องศรี. นายสิทธิพงษ์ ศรีงอย. ด.ช.ธีระวิศาล ศรีงอย. อ. ท่าอุเทน. ขออุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ และปู่ย่าตายาย ญาติมิตรทั้งหลาย และสรรพสัตว์ในสากลโลก สาธุ ! 48 เล่ม

คุณจิรารักษ์ อินทนพิชิต (ติ๊ก) ชลบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

ผกร. ศรัณย์–น.ส.ศิริกุล ตันติกุญชร กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

คุณฉัตรพี ทวีวงศ์แสงทอง. คุณศศินันท์ ทวีวงศ์แสงทอง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

อาจารย์ น.ส. พงษ์จันทร์ จันทยศ อ. สัตหีบ อุทิศธรรมให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

อาจารย์สุภาพ ทิพยทัศน์ อาศรมมาตา อ. ปักธงชัย อุทิศธรรมทานให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 29 เล่ม

นายอาศิส ภู่วิจิตร. นางลิ้นจี่ ด่านตระกูล กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

คุณพ่อบุญสุข คุณแม่ปิ๋ว นิลผ่าย ร้อยเอ็ด อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ (ปู นำส่งมา 2,000 บ.) สาธุ ! 29 เล่ม

คุณพิบูลย์ อุดมพงศ์อนันต์ กทม. อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณต่าง ๆ และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ (2 ครั้ง) สาธุ ! 58 เล่ม

หลิวเซียนฉา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! (8 ครั้ง) รวม 50 เล่ม

คุณโชคดี ลีวัฒนา. อ. บ่อพลอย อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ บิดามารดาปู่ย่าตายาย และญาติผู้มีพระคุณ และครูบาอาจารย์ต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

น.ส. ณัฐชมธร ภูริคุปต์ กทม. อุทิศให้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปแล้ว สาธุ ! 29 เล่ม

คุณจินตนา บุญมาก อ. ดอนสัก ทำบุญอุทิศให้สรรพสัตว์ในวันแม่ของชาติ อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณ นายบุญเลิศ เวชกามา และบรรพบุรุษต่าง ๆ ที่ล่วงลับไปแล้ว สาธุ ! 29 เล่ม

นายธนินทร์ (โฮ้ว) นางกัลยาณี ชวาลคุณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

คณะธรรมทาน บ้านเฮียบู๊ กทม. อุทิศให้ อาจารย์กีนานายน และผู้ก่อตั้ง สำนักปฏิบัติธรรม เขาสวนหลวง ราชบุรี ที่ล่วงลับไปแล้ว สาธุ ! รวม 29 เล่ม

คุณวัลลีย์ ชีวะตระกุลพงษ์. น.ส. กรวรา ชีวะตระกุลพงษ์. น.ส. กรกรัณย์ ชีวะตระกุลพงษ์. กทม. อุทิศผลบุญนี้ให้แก่เทพประจำตัวและเสวยอายุ ของบิดามารดา ครูบาอาจารย์ทุกชาติภพ สาธุ ! 29 เล่ม

นายทรงชัย นางสิริพร พิทักษ์เจริญวงศ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 29 เล่ม

คุณสุรศักดิ์ องอาจถาวร และครอบครัว กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่บิดามารดาปู่ย่าตายาย (2 ครั้ง) สาธุ ! 29 เล่ม

คุณธัญญนันท์ เดโชดุลยพันธ์ กทม. ขอทำบุญอุทิศถวายแด่หลวงปู่พิศดู ธรรมจารี อ.เขาคิชฌกูฏ สาธุ ! 29 เล่ม

คุณวิญญาณ อิสระ สมุทรสาคร อุทิศให้สรรพสัตว์จงสุขกาย จงสุขใจ สาธุ ! 25 เล่ม

คุณอนุบาล มลิวัลย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ (คุณพุฒิพิชฌา นำมา 1,800 บ.) สาธุ ! 19 เล่ม

คุณเอกวิทย์ แสงธรรมธร นครสวรรค์ อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 22 เล่ม

คุณเต็กลั้ง แซ่อึ้ง ตรัง อุทิศให้ห้องสมุดตามวิทยาลัยครูจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 22 เล่ม

น.ส.แก้วตา พงษ์ไชยโสภณ เพชรบุรี อุทิศให้ห้องสมุดตามมหาวิทยาลัยจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 22 เล่ม

คุณสิรภพ สายพานิช อ.ท่าใหม่ อุทิศให้ห้องสมุดวัดสอนนักธรรมบาลีจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 20 เล่ม

คุณแม่ปิ๋ว นิลผาย ร้อยเอ็ด อุทิศให้สรรพสัตว์ที่ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลาย สาธุ ! (ปู นำส่งมา 2 ครั้ง) 25 เล่ม

คณะครอบครัว คุณนรรัตน์. น.ส.พรสวรรค์. น.ส.พุทธิดา มหาพัฒนากุล กทม. ขออุทิศธรรมทานนี้เป็นพุทธบูชาพระธาตุทั้งหลาย สาธุ ! 25 เล่ม

เล้าเซ็งสุน และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษตามเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 20 เล่ม

นายวิเชียร กิติมหาคุณ (ภักดีมหาคุณ) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

นางวันทนีย์ กิติมหาคุณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ ! 14 เล่ม

นายวรเทพ กิติมหาคุณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกอำเภอ สาธุ ! 14 เล่ม

นายวรชาติ กิติมหาคุณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส. วันเพ็ญ กิติมหาคุณ. น.ส. วรรณา กิติมหาคุณ บางพลี อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณวิโรจน์ โชติธรรม และครอบครัว บางพลี อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษอ่านในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

พระภพ ติสรโณ จันทบุรี อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่บิดามารดา และผู้มีพระคุณต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

อาจารย์ลือรัตน์ อนุรัตนพานิช กทม. อุทิศให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 14 เล่ม

อาจารย์ลือรัตน์ อนุรัตนพานิช กทม. อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ของคุณแม่พรใจ อนุรัตนพานิช สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส. พรรวีย์ เตชะกสิกรพาณิชย์ บางแค อุทิศให้ห้องสมุดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

อาจารย์ไพโรจน์ นิรันพรพุทธา และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณจิรัฏฐ์ ชัยชนะกิจพงศ์ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 14 เล่ม

หลิวเซียนฉา (ปู) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณฤดี พุทธิวนิช อ. บางไทร อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส.ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณปธานี โอวาทเภสัช. น.ส.กานพลู (เนชั่น–นำส่งมา 1,000 บ.) อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 14 เล่ม

ครอบครัว คุณวิทยา-ทัศนีย์ อรุณรุ่งวิเชียร กทม. ร่วมบุญอุทิศให้ คุณเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร ที่จากโลกนี้ไปแล้ว (คุณสุทธิชัย นำส่งมา 1,000 บ.) สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส.บวรรัต เอื้อพงศ์พันธุ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณพจนากาญ จันทรทัต กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส.สุนันทา เจียงธนะฤกษ์ มีนบุรี อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

นายธนินท์ (โฮ้ว) นางกัลยาณี ชวาลคุณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเจต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

พระบุญเกิด ฉันทโก สำนักวิปัสสนา วัดพลา อ. บ้านฉาง อุทิศให้สรรพสัตว์จงบรรลุธรรมได้อย่างฉลับพลัน สาธุ! 14 เล่ม

คุณทรัพย์ไพศาล อริยะวงศ์ หัวหมาก อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนวัดสอนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณประเวศ สุขใส และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณศรัณย์ ลิ้พัฒนาจ ร้านสินไพบูลย์ อ. พล อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คณะคุณกานพลู น.ส.พ. เนชั่น. นิด, มน, ส้ม, พิสูจน์ โอวาทเภสัช, คุณจุรี พิพัฒนรังคะ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! (2 ครั้ง) 29 เล่ม

คุณรุ่งโรจน์ ศักดิ์อภิบุญนันท์ นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณวิริยา จินตโสภณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

อาจารย์หมอเสริมทรัพย์ ดำรงรัตน์ สวนโมกข์ อ. ไชยา อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ท่านครูบา ดร. พุทธทาส. ผู้ก่อตั้งสวนโมกข์ ที่ล่วงลับจากไปแล้ว สาธุ ! 14 เล่ม

คุณขวัญเพชร อารมณ์สวะ อ. สว่างแดนดิน อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรและสรรพสัตว์ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณอัมพร เครื่องพนัส อ. เชียงแสน อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณโสภา–ทองพูน เจียมเจริญกุล อ. อุทุมพรพิสัย ทำบุญ 1,000 บ. เป็นค่าน้ำไฟงานกินเจต่าง ๆ สาธุ !

คุณบรรพต ไชยปถัมภ์ อ. ธัญบุรี อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณวีระวิทย์ วังทองสุขสิริ (จึงเว่งฮั้ว) กทม. อุทิศให้แก่บิดาที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ ! 14 เล่ม

อาจารย์พรเทพ สกุลยินยง (แก้ว) อาศรมพรหมธาดา อ. จอมทอง อุทิศให้สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ สาธุ ! (2 ครั้ง) 29 เล่ม

คุณฉวีวรรณ สัมมาวิภาวีกุล สวนโมกข์ อ. ไชยา. อุทิศบุญกุศลนี้ บูชาพระคุณท่านครูบา ดร. พุทธทาสภิกขุ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณยู่เกียง วิภามณีโรจน์ ตาก อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณอุราภา วัฒนะโชติ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณยุพิน จรรยาเลิศอดุลย์ อ. อุทุมพรพิสัย อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

พระครูศรีปริยัติยากร เจ้าคณะอำเภอตะกั่วป่า. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ (3 ครั้ง) สาธุ ! 43 เล่ม

คุณแม่เอ็งกิ้มเกียว และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส. ธัญญรัตน์ ฤทธิฤาชัยอุปกรณ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณพรรณี เลิศธัญพันธ์. และคุณชัยยศ เลิศธัญพันธ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

เลี่ยวกิมเอ็ง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

นายวิทยา นางสุนิสา วชิรยนเสถียร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณมีนา ลีลาวัฒนสุข และครอบครัว. ศรัณย์ศิริ. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดสอนนักธรรมบาลีวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณสุนันทา กุลวัฒนวงศ์ และครอบครัว อ. สามพราน อุทิศให้บรรพบุรุษและผู้มีพระคุณต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณสมพงษ์ ไกรศรีโกศล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำอ่าน สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส. สุวรรณี เหลืองวงศ์งาม. ไต้ฮวดจั่น กทม. อุทิศให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 14 เล่ม

อาจารย์ลือรัตน์ อนุรัตน์พานิช กทม. ทำบุญอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรของคุณแม่พรใจ อนุรัตน์พานิช สาธุ ! 14 เล่ม

คุณจินตนา บุญมาก อ. ดอนสัก. อุทิศบุญกุศลนี้ให้แก่คุณแม่ทุกชาติภพ. และนายบุญเลิศ เวชกามา. และบรรพบุรุษต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณจุฑาภรณ์ โรจนะ. หัวหน้าการเคหะบ่อนไก่ กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณสุรศักดิ์ เลิศสัมพันธ์สุข. อ. เวียงป่าเป้า และน.ส.จูล้ง เลิศสัมพันธ์สุข. อ. บางบอน ขออุทิศให้แก่บิดามารดาปู่ย่าตายายและญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว สาธุ ! รวม 14 เล่ม

คณะคุณมนสิกุล โอวาทเภสัช. คุณจุรี พิพัฒนรังคะ. คุณนวรัตน์. น.ส.พ. เนชั่น กทม. (รวม 2 ครั้ง) สาธุ ! 24 เล่ม

ตั้งมุ้ยเซ็ง. ตั้งมุ้ยล้ง. อ. นาทวี อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่บิดามารดาชื่อ ตั้งจกง้วน. เจียวไซ้ง้อ. สาธุ ! 14 เล่ม

น.ส.อารีย์ เอนกพาณิชย์กุล และพ่อแม่ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ (2 ครั้ง) สาธุ ! 24 เล่ม

คณะชินธรรมมิตร กทม.

คุณดวงแข ชินธรรมมิตร. และคุณดวงดาว ชินธรรมมิตร อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ คุณแม่เอียบักเซ็ง (2 ครั้ง) สาธุ ! 72 เล่ม

คุณสมชาย ชินธรรมมิตร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณสุมิตรา ชุติมาวรพันธ์ อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ (2 ครั้ง) สาธุ ! 29 เล่ม

คุณกัญญมา พงษ์พิทักษ์. คุณนารีรัตน์ รัตนแสงศรี. อ. ตะพานหิน. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 14 เล่ม

คุณละไม หลายสีดา พระประแดง อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 10 เล่ม

อาจารย์ศรีธิดา ขจรปรีดา และครอบครัว นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 10 เล่ม

คณะแม่ชีเกษร ทองธรรมชาติ. และญาติธรรมต่าง ๆ อ. ยะหา อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัด ส่งมา 2 ครั้ง สาธุ! (รวม 800 บ.)

พระธนโชค พิสุทธิ์กรพงษ์ กทม. อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ สาธุ ! 10 เล่ม

คุณประภา ดำรงรักษ์ ร่วมกองเพาะเชื้อบุญกุศลอุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! (200 บ.)

คุณสุวัฒน์–ชวัลพล เดชธนบดี กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 6 เล่ม

คุณธวัช ชัยประสิทธิ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

เลี่ยวมุ้ยง้อ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณเสริมศรี สุธีวงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณสมาธิ–สการะ นิลวิเศษ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณหมู รัตนจันทร์ และคุณแม่ม่วย แซ่ตั้ง มีนบุรี อุทิศให้สรรพสัตว์จงสุขกาย จงสุขใจ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณกำจร โชตินิพัทธ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

พระสงวน บูรณะจิตปกรณ์ ทำบุญค่าไฟ และน้ำโรงเจ สาธุ ! (500 บาท)

นายกวงฮวด แซ่ฉั่ว อ.เชียงแสน อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณเมธา อุปกาญจนา นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณปราโมทย์ บุญธีรวัชร์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประจำโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณบี่ยพัชร์ จันนันทิพัฒน์. คุณพ่อเชียรสิน. คุณแม่วิไลลักษณ์ เชียงใหม่ อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณลักขณา ทุติยภาค และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณนภา ตรียัมปราย อ. สวรรคโลก อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

เตี่ยเสียะเกียว. สุชาดา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณสุริยงค์ โรจนายน อเมริกา อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณสัญญา ปานดวง นครราชสีมา อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 8 เล่ม

คุณรมณีย์ โสตถิโภคา ลาดพร้าว อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณโชติกา ธนวลีกุล. คุณเบญญาภา ธนวลีกุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณกนิษฐา แซ่ตั๊ง และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณเกิดชัย ชัยสาครธรรม และครอบครัว จอมทอง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณยุพา วิริยวงศ์ และครอบครัว กทม. วันกินเจ อุทิศปล่อยสัตว์ 500 บ. และอุทิศให้ห้องสมุดคนไข้ตาม ร.พ. ต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

นางวันดี ลิขนะเชียร. นายบัณฑูร ตระกูลสว่างภพ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

นางยู่เตียง แซ่แต้. อ. ปากเกร็ด ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่นายฉั่ว ภูริคุปต์. สาธุ ! 7 เล่ม

คุณพรทิพย์ จินดาสุทธิ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 7 เล่ม

น.ส.ชณัฐา พงษ์พิทักษ์ อ.ตะพานหิน อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 7 เล่ม

น.ส.อารีรัตน์ เอนกพาณิชย์ คุณแม่แต้เมี่ยวเตียง กทม. สาธุ ! 7 เล่ม

คุณแม่ปิ๋ว นิลผาย. ร้อยเอ็ด. (ปูนำส่งมา) อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณวันเพ็ญ เลิศสัมพันธสุข อ. สันทราย (คุณสุรศักดิ์ ฯ นำมา 400 บ.) อุทิศให้แก่สรรพสัตว์. สาธุ ! 6 เล่ม

นายสมใจ ไชยกาญจย์. น.ส.ประณัฐดา. นายสมบูรณ์. นายประสาน. นางพยงค์ อุดมพัฒนะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามสำนักวิปัสสนาธรรมต่าง ๆ สาธุ ! 4 เล่ม

คุณรวีโรจน์ศิลา วงษ์นาม ลำพูน อุทิศให้ห้องสมุดสำนักวิปัสสนาธรรมต่าง ๆ สาธุ ! 4 เล่ม

แว็บไซต์ มหายานศึกษา ดอทคอม กทม. อุทิศให้ห้องสมุดแว็บไซต์ต่าง ๆ สาธุ ! 4 เล่ม

พระภิกษุดนัย ญาณสุโณ เพชรบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 4 เล่ม

แม่ชีเกษร ทองธรรมชาติ อ. ยะหา อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 4 เล่ม

คุณสอาด แก้ววิชิต กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 4 เล่ม

คุณฐิติเธียรภัค กิ่งจงเจริญสุข กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 4 เล่ม

คุณณัฐพงศ์ สวนะเกษม กทม. (คุณศรีวรรณา กิจพานิช นำมา) อุทิศให้วัดต่าง ๆ 200 บ. สาธุ !

คุณตา สรรพาณิชย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดสำนักสอนธรรมะต่าง ๆ สาธุ ! 2 เล่ม

คุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร ท่ามะกา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

คุณพิเชษพงศ์ วิรพห์ธานี อ.แม่ทะ อุทิศให้ห้องสมุดตามอำเภอต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

คุณวัลลภา สุวัฒเดชา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

คุณรสสุคนธ์ ทองบัวบาน กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

เภสัชกร คุณกิตติสัณห์ จงเสรีจิตต์ ราชบุรี อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

คุณนิภา โชติก อุตรดิตถ์ อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

คุณเอื้อม ลงเอี่ยม. คุณนา. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ ! 3 เล่ม

คุณแสวง แสนทวีสุข วารินทร์ชำราบ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่างๆ สาธุ ! 2 เล่ม

โล้วโส่ยตี๋ กทม. อุทิศให้วัดตามจังหวัดต่างๆ สาธุ ! 2 เล่ม

คุณบุญรัตน์ เหล่ามาลา อ.กันทรวิชัย. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 8 เล่ม

คุณศุภโชค ตรีถะ กทม. อุทิศให้ ร.ร. ต่างๆ สาธุ ! 8 เล่ม

คุณอินทศักดิ์ กฤษวิริยะวัฒน์. บางขุนเทียน 200 บ.

คณะคุณฝอยทอง อยู่เย็น กทม.

น.ส.ฝอยทอง อยู่เย็น อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณศาสตราจารย์ ดร. นิวัตต์ ดารานันท์ 1,000 บ.

อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณ นางอัญชนา มฤคพิทักษ์ 800 บ.

อุทิศให้ดวงวิญญาณ น.ส.อุไร พินิจศักดิ์ 200 บ.

อุทิศให้ดวงวิญญาณ นางเยาวดี นาคการะสิน. 100 บ.

อุทิศให้ดวงวิญญาณ นายเฉลิม–นางสดชื่น ซีนิมิตร 100 บ.

อุทิศให้ดวงวิญญาณ นายแก้ว แรมกระโทก (หมอโยเร) 100 บ.

อุทิศให้ดวงวิญญาณ นายฮุย แซ่เอี๊ยบ และคุณพ่อคุณแม่ 600 บ.

อุทิศให้ดวงวิญญาณ น.ส.ส่งศรี ภู่ประไพ 200 บ.

น.ส.ฝอยทอง อยู่เย็น อุทิศเป็นค่าน้ำไฟ–ซ่อมแซมพุทธวิหารโรงเจ หนีน้ำท่วม สาธุ ! 1,000 บ.

อาจารย์อบเชย ดารานันท์ และครอบครัว ร่วมอุทิศธรรมทาน ไปยังห้องสมุดวัดและประชาชน จังหวัดต่างๆ สาธุ! 1,000 บ.

คุณครูยศ อยู่เย็น. นางฉลวย อยู่เย็น (ซีนิมิตร) 1,000 บ.

ดร.ไอยคุปต์ อยู่เย็น. น.ส.สวาท ซีนิมิตร. 500 บ.

คณะอาจารย์อินถา อ. ปากคาด

นายอินถา นางจิณณ์ ท้าววังใจ. ท้าวชัยพร สิงหัส. นางปุน เวทวัง. นายกมล เวทวัง. นายประพล. ด.ช.เกมมี่ เฮงเจริญ.

นายสแตนเนอ ทอปโจเซ็น. นางอนุรักษ์ ทอปโจเซ็น. ด.ญ.ลลิตา ทอปโจเซ็น. ด.ญ.คิดตินา ทอปโจเซ็น.

นางบุญโฮม. น้องหนู. นางวันเพ็ญ. น้องมิ้ว. น้องพาล. บ. นาจาน อ. เพ็ญ.

อาจารย์อินถา สถานธรรม หย่งเหยิน อ. ปากคาด นำส่งมา ร่วมกองเพาะเชื้อบุญกุศลสร้างธรรมทานบารมี สาธุ! รวม 2,600 บ.

คณะอาจารย์พงษ์ศักดิ์ นักบุญอีสาน

นายพงษ์ศักดิ์ รัตนวัฒนศิลป์. นางยุพเรศ รัตนวัฒนศิลป์. นายประเสริฐ รัตนวัฒนศิลป์. นางพิมลภา รัตนวัฒนศิลป์. นางสิริจรรยา รัตนวัฒนศิลป์. นายกิจทวี รัตนวัฒนศิลป์. ด.ญ.ทักษะอร รัตนวัฒนศิลป์. ด.ญ.ธนภูมิ รัตนวัฒนศิลป์. นายโชคชัย บุญระมี. อ. กุฉินารายณ์. ทำบุญกุศลอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ สาธุ! (รวม 2,000 บ.)

โรงเจเบ้าเก็งเต๊ง งิ้วราย

ภรรยาและลูก ๆ มี นางศิริจันทร์ มหิสรากุล. น.ส.มะลิ มหิสรากุล. น.ส.ทับทิม มหิสรากุล กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ดวงวิญญาณ นายตระวิทย์ มหิสรากุล (เฮียซ่ำ) สาธุ! 34 เล่ม

บ. ไฮ–เทค เพรส จก. เขตจอมทอง อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ นายตระวิทย์ มหิสรากุล สาธุ! 43 เล่ม

คุณสิรินพร เอกวิทยานุรักษ์ บางซื่อ สาธุ! 7 เล่ม

คณะทวี–ไก่ ถนนพระราม 2 กทม.

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ (เฮ้งหลีฮวง) อุทิศให้แก่ห้องสมุดวัด โรงเรียน นักโทษในเรือนจำ และโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ และอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! (2 ครั้ง) 214 เล่ม

คณะครอบครัว คุณทวี–ไก่ สุชนารักษ์ ร้านหอเจี๊ยะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ สาธุ! รวม 129 เล่ม

คุณแม่สมลักษณ์ ดีวงกิจ กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ดวงวิญญาณ คุณพ่อ ลี้กิมซุ้ย ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ! 100 เล่ม

คุณวรพันธ์ จินตพิทักษ์ บางบอน กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรที่เป็นโรคภัยต่าง ๆ

จงอโหสิกรรม ขอให้พบหมอเก่ง พบยาดีอายุยืน สาธุ! 86 เล่ม

คณะคุณวรพันธ์–เกศรา จินตพิทักษ์. สิริกานต์–ภารนันท์ จินตพิทักษ์. บริษัท วี.เค.เซรามิค กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัด และอำเภอต่าง ๆ สาธุ ! 57 เล่ม

คณะครอบครัว คุณมานิต คุณดวงเดือน อติวานิชยพงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 148 เล่ม

คุณวัฒนา ปุณทรกิจวิวัฒน์. กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 14 เล่ม

น.ส.รัตนาพร ดีวงกิจ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คุณโรจ งามแม้น (เปลวสีเงิน) น.ส.พ. ไทยโพสต์ อุทิศทำบุญในวันก๊วอ้วงเจ 2,000 บ. และอุทิศธรรมทานให้สรรพสัตว์ จงสุขกาย–จงสุขใจ ที่สุดพ้นจากการเกิดแก่เจ็บตายนิพพานแล.. สาธุ! 8,000 บ.

คุณกัญญารัช กีรติเสถียร และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ ! 29 เล่ม

น.ส.พิมลพรรณ อติวานิชยพงศ์ กทม. ทำบุญให้อากงธีรทาส. อายุ 84 ปียืนยงคงทนสุขภาพกายใจแข็งแรงอยู่นาน ได้พิมพ์หนังสือแจกธรรมทานไปถึง 100 ปี สาธุ ! (1,000 บ.) 14 เล่ม

คณะ น.ส.พิจิน ศุภผล. นายฤทธิ์ พิริยาภรณ์. นายเรวัต พิริยาภรณ์. นายยอด พิริยาภรณ์ (คุณดวงเดือน นำส่งมา 800 บ.) อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ !

คุณพิเชฐพงศ์ วิรุฬห์ธานี อ.แม่ทะ อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ สาธุ! 100 บ.

คณะลีไช้ลั้ง ดอนเมือง อุทิศให้บรรพชนต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

เจ้แซ่เล้า ฝากลีไซ่ลั้งมา ทำบุญ 1 เล่ม

คุณประวัติ พิมพ์สมุทร และครอบครัว. นนทบุรี ขออุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ ! 14 เล่ม

คณะร้านเจริญชัย. ตาคลี.

คุณมนัส ตั้งคติธรรม. คุณสมชาย ตั้งคติธรรม. และครอบครัว. คุณณรงค์ ภูมิใจสกุล. คุณนิภาพิชญ์ ตั้งคติธรรม. คุณพิชัย ตั้งคติธรรม. และครอบครัว. คุณอนุชิต ตั้งคติธรรม. คุณภัทรทรี สาธิตนาจ. รวม ลูกหลานและญาติมิตร อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 5,000 บ.

คณะอาศรมมาตรา. อ. บ้กธงชัย

อาจารย์สุภาพ ทิพยทัศ. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 2,000 บ.

คุณลัดดา ชูสุวรรณ นนทบุรี อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 1,000 บ.

คุณเพ็ญพรรณ ประสานสุทธิพร. ร้านอาหารริมน้ำ สมุทรสาคร. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 1,000 บ.

คุณพิชามญชุ์ อารยะพิสุทธิกูร. ภูหลวง สาธุ ! 200 บ.

คุณโชติกกาญจน์ พรพุทธวงศ์ กทม. สาธุ ! 200 บ.

คณะพระอาจารย์สำรวล. อ. หัวไทร.

พระอาจารย์สำรวล จิตตปสาโท วัดหน้าสตบ. เทศนาสอนธรรมไปยังชาวพุทธ มาเลเซีย สิงคโปร์ ปีนัง และภาคใต้ไทย ได้ส่งปัจจัยที่ศรัทธาชนถวายไว้มาให้ กองบุญนี้ 18 ครั้ง รวม 8,000 บาท

คุณธนิตศักดิ์ นิลผาย และครอบครัว ร้อยเอ็ด อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ สาธุ! (ปู นำส่งมา 2,000 บาท)

เอี๊ยชุนเซ็ง (โฮ้ว) กทม. ให้อังเปาตรุษจีน ธ. ธีรทาส. ฉันขออุทิศให้สรรพสัตว์ ที่ถูกฆ่าตายเพื่อเซ่นไหว้ผีวันตรุษจีนต่าง ๆ สาธุ ! 1,000 บาท

โค้วซิ้งเซ็ง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ ! 800 บาท

คุณมลวิภา โภคาพันธ์. อุบลราชธานี อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ ! 8,000 บาท

นายธนินทร์ วัชร์วิศกรรุ่งโรจน์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ ! 2,200 บาท

คุณอำพน หลีหเจริญกุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ ! 1,000 บาท

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น แขวงบางขุนเทียน เขตจอมทอง
โทร. 02-4152049 นางพจนา เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์และโฆษณา 2555

รางวัล นราธิป

แด่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ

"ธ. ธีรทาส"

พากเพียรและเรียนรู้มาแต่เยาว์
ธรรมะคือร่มเงามาแต่ต้น
ชีวิตคือการต่อสู้และดิ้นรน
กว่าจะผ่านกว่าจะพ้นต้องค้นคิด
เป็น "ธ. ธีรทาส" ผู้แปล-เขียน
ยิ่งลึกเรียนยิ่งจับธรรมนำสนิท
ยิ่งเผยแผ่ยิ่งชำนาญธารชีวิต
ยิ่งใกล้ชิดความเป็นไปในชีวี
เป็น "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" เรื่องเก่าเก่า
เป็น "ศิษย์เต๋า เซียน เซ็น" เป็นเกียรติศรี
ยิ่งแปลเขียนยิ่งเป็นไปยิ่งเป็นดี
ยิ่งเป็น ธีรทาส องอาจครัน

ขอมอบ "นราธิป" ด้วยคารวะ
ขอธรรมยิ่งกระจะกระจ่างฝัน
ขอยิ่งก้าวยิ่งแรงยิ่งแบ่งปัน
ถึงธรรมอันส่องสว่างกลางใจเทอญ

ชมัยภร แสงกระจ่าง

นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

๒๙ มกราคม ๒๕๕๔

เส้นผมบังป่าปิดภูเขามานับศตวรรษ ๆ

(1) พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณอันสูงสุดนั้น ใคร ๆ ก็รู้ว่าบำเพ็ญยากมากนานเท่าไร ๆ (ตรงนี้คงจะไม่มี ชาวพุทธเถียง) จัดเป็นอันดับชั้นที่ 1 สูงสุดไปเลยแน่นอนอีกด้วย

(2) พระ ปัจเจกพุทธเจ้านั้นใคร ๆ ก็รู้ว่า ยังเป็น พระพุทธเจ้าอยู่ (คงจะไม่มีชาวพุทธเถียง) จัดเป็นอันดับชั้นที่ 2 รองต่ำลงไป

(3) พระอรหันต์นั้นใคร ๆ ก็รู้ว่าปัญญายังต่ำกว่าพระพุทธเจ้าอยู่แน่นอน(คงจะไม่มีคนเถียง)จัดเป็นอันดับชั้นที่ 3 ต่ำลงไปอีก*

ฉะนั้นถ้าไปพูดว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ หรือเข้าใจว่าเป็นเพียงแค่พระอรหันต์อยู่เท่านั้น พูดผิดพุทธภาวะ ....จะขาดความ....ทำให้เขวไปอาจจะไม่เข้าใจ "พุทธภูมิ" เบื้องสูงสุดโน้น....คือไปลดพระปัญญาและเกียรติ และคุณธรรมบารมีของพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณของพระพุทธองค์ให้ตกต่ำลงไปอยู่อันดับที่ 3 เพียงแค่พระอรหันต์ ผิด หลัก "มหาสุญญตาสูตร" ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง แยกไว้ชัดเจนมาก ภูมิธรรมหรือปัญญาทั้ง 7 อย่างนี้สับเปลี่ยนกันไม่ได้เลย...

"ธีรทาส"

*เรียงอันดับต่ำลงมาอีกคือ (4) พระอนาคามี (5) พระสกิทาคามี (6) พระโสดาบัน (7) ปุถุชน